

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · sisè període · sèrie P · número 136

Ple del Parlament

Sessió 65, segona i darrera reunió, dijous 14 de desembre de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre la gestió del Departament de Justícia 300-00404/13	3
Interpel·lació al Govern sobre l'empobriment generalitzat a Catalunya 300-00402/13	10
Interpel·lació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius i els moviments antigènere 300-00410/13	17
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aprovació i l'aplicació de la llei d'amnistia 302-00366/13	22
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat 302-00359/13	32
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures fonamentals per al desenvolupament econòmic 302-00360/13	41
Projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya (debat de totalitat) 200-00021/13	50
Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya sobre el reconeixement de l'art de crear catifes de flors i altres elements naturals com a patrimoni cultural immaterial de la humanitat 401-00043/13	62
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aprovació i l'aplicació de la llei d'amnistia (continuació) 302-000366/13	63
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat (continuació) 302-00359/13	64
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures fonamentals per al desenvolupament econòmic (continuació) 302-00360/13	64
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a millorar l'accés de les dones víctimes de violència masclista als serveis de l'Administració de justícia 302-00361/13	64

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les prioritats en matèria educativa	74
302-00362/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les residències	84
302-00363/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància	94
302-00367/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dèficit fiscal i el deute històric	103
302-00364/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre Rodalies de Catalunya	113
302-00365/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a millorar l'accés de les dones víctimes de violència masclista als serveis de l'Administració de justícia (continuació)	122
302-00361/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les prioritats en matèria educativa (continuació)	122
302-00362/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les residències (continuació)	123
302-00363/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància (continuació)	124
302-00367/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dèficit fiscal i el deute històric (continuació)	125
302-00364/13	
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre Rodalies de Catalunya (continuació)	125
302-00365/13	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 65.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el lletrat Antoni Bayona Rocamora i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seuen la consellera de la Presidència, la consellera d'Igualtat i Femines, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, el conseller de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La presidenta

Bon dia, diputats, diputades. Reprenem la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre la gestió del Departament de Justícia

300-00404/13

Comencem, doncs, el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la gestió del Departament de Justícia; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I té la paraula, per a la seva exposició, la senyora Jeannine Abella Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom, consellers, diputats, diputades. Consellera, des de Junts per Catalunya avui la interpel·lem, després de catorze mesos del canvi de govern, per preguntar-li quin impuls està donant als acords que s'adopten aquí al Parlament i sobre les diferents polítiques del seu departament. Hi ha molts temes damunt la taula; per tant, en aquests deu minuts intentaré exposar-li'n uns quants, perquè, evidentment, la situació de la justícia a Catalunya donaria per fer un nou monogràfic.

Començant pel compliment de certs mandats parlamentaris, voldria preguntar-li sobre en quin estat es troba el pacte nacional per la justícia, aprovat pel Parlament, passat pel Govern al juliol del 2022 i presentat pel president Aragonès i la consellera Ciuró en l'acte de constitució de la Taula pel Pacte Nacional per la Justícia. El pacte havia d'elaborar-se en col·laboració amb una trentena d'entitats i organitzacions del món polític, jurídic, econòmic i social català; els treballs s'havien de dur a terme durant l'any 2022 i l'aprovació definitiva d'aquest pacte nacional s'havia de dur a terme aquest 2023. I aquest pacte tenia un objectiu molt clar i que de ben segur compartirà amb mi: tenir una justícia més àgil i propera al ciutadà; un model propi català, que tingués més competències, que fes una aposta decidida per la mediació, per la digitalització de la justícia, per un model més restauratiu i, sobretot, per tenir una justícia en català. En definitiva, pensar en gran i fer ús de totes les nostres facultats i de les que té el Govern per tenir un model de justícia més modern i innovador; ser, un cop més, pioners. I no només això, es tractava de fer-ho amb un gran acord de país que comptés amb el consens de tots els agents implicats.

I li deia que deu compartir amb mi els objectius. A la seva presentació com a consellera va fer esment de molts d'aquests temes: justícia restaurativa, pla de xoc de mesures penals alternatives, foment del català, digitalització. Però la diferència és significativa: la diferència és fer-ho tots junts i amb un projecte a llarg termini que abordi de forma integral tots els aspectes del servei públic de justícia o fer-ho amb accions concretes que no s'acaben de materialitzar, amb un govern en minoria i en temps de descompte. Quan té previst, el president Aragonès, convocar la prope-ra Taula pel Pacte Nacional per la Justícia? Sap el seu president que està incomplint un acord de govern que fixa que la taula s'ha de convocar mínim dos cops a l'any

i aquest 2023 no l'ha convocat? Però, bé, veient el tarannà d'aquest Govern, més aviat li hauria de preguntar si tindrem pacte nacional per la justícia.

I un altre acord adoptat en aquest hemicicle: aprovar un pla estratègic d'atenció a les víctimes i potenciar l'oficina d'atenció a les víctimes de qualsevol delictes. El pla estratègic d'atenció a la víctima del delictes estava molt avançat per part de l'anterior conselleria i a punt d'entrar en vigor a finals de l'any passat. Aquest pla tenia com a objectiu garantir els drets de les víctimes, assegurar que siguin reconegudes i protegides de la victimització secundària i institucional. El pla també incloïa reforçar el paper de les oficines d'atenció a la víctima del delictes, així com dels equips d'assessorament tècnic penal. I aquest mateix pla es centrava molt en les víctimes de violència de gènere, i s'estava treballant en una diagnosi dels espais judicials per evitar el contacte entre víctimes i agressors. Com s'ha avançat en aquest aspecte? Tenen detectats, tots els jutjats, on aquesta situació a dia d'avui encara passa? I una partida pressupostària per fer-hi front?

També vull preguntar-li sobre la posada en marxa de l'Oficina de la Víctima de la Desaparició Forçada de Menors. La seva resposta a preguntes escrites és molt clara: la llei s'ha de millorar i l'oficina la volen reconvertir en un programa temporal. I, sí, podem arribar a compartir la necessitat de millorar la Llei 26/2020, però, a banda d'estudis, cal impulsar-ne el seu contingut. Per quan preveuen tenir aquesta modificació? I, tenint en compte que el Parlament va aprovar la creació d'aquesta oficina de víctimes, si el Govern ha fet un estudi acurat sobre la necessitat de que sigui un programa temporal, per què no porten aquesta proposta a votació per part del seu grup parlamentari? Perquè, al final, fer oposició i fer-la de forma constructiva també passa per rebre explicacions sobre la necessitat de canvi, avaluar-les i, si es considera, avalar-les.

Un altre tema que li volia comentar: la situació del català a la justícia. És la gran assignatura pendent que tenim. L'ús del català a la justícia és pràcticament testimonial. L'any 2022, d'un total de 269.000 sentències emeses, només divuit mil es van fer en català –un 6,67 per cent. I és degut a molts factors, però un d'ells és la manca de jutges i fiscals que coneixin el català. I, en aquest sentit, tres propostes o tres mesures que poden contribuir a millorar la situació.

D'una banda, el programa de beques per a jutges i fiscals que han estudiat a Catalunya; un programa que vostè mateixa va valorar positivament en la seva presentació del programa de govern, posant en valor el fet de fomentar la vocació entre els nostres estudiants i com a mesura per evitar l'alta rotació. Ara aquest programa es presenta reconvertit. Ens podria detallar en què consisteix i què motiva el canvi, si no s'han pogut avaluar els resultats del primer any que s'han produït aquestes beques i que estava fet a quatre anys vista?

D'altra banda, vostè va anunciar un pla d'acollida i acompanyament a jutges i fiscals que venen de l'Estat espanyol per facilitar que aprenguin català i coneixin el dret civil propi. Quines mesures ha implementat la conselleria sobre aquest pla d'acollida?

I, com a tercera mesura, per evitar també l'alta rotació i fomentar la vocació i l'estada de jutges i fiscals a Catalunya, la posada en marxa del tercer i quart torn. Què me'n pot dir al respecte?

I, per tancar aquest apartat, deixi'm reconèixer i celebrar el fet de que s'hagi signat amb el Consell de l'Advocacia Catalana el conveni per a l'ús del català al torn d'ofici, arribant als vint-i-cinc euros per escrit fet en català. I celebrar també els resultats: un augment del quinze per cent de les actuacions fetes en català des de la implementació d'aquest programa l'any 2017, que, per cert, va quedar aturat i es va recuperar l'any 2021. Des de Junts per Catalunya reconeixem i donem suport a aquest programa. I, vist l'èxit, s'han plantejat anar més enllà dels escrits i implementar alguna mesura que fomenti també la celebració de vistes en català?

I parlant del torn d'ofici i reconeixent també la gran feina que fan tots els advocats del torn tot i la precarització de les condicions en què treballen i la seva compensació, com a advocada que ha exercit al torn d'ofici i que coneix a fons la problemàtica, permeti'm recomanar-li que hem de centrar tots els esforços a dignificar la tasca que fan aquests advocats, a facilitar-los la feina i a incrementar la retribució dels mòduls.

I ho materialitzo amb tres exemples: una compareixença del 544 de la Lecrim, que és el més conegut com a «ordres de protecció a la víctima», es paga amb seixanta-un euros. Una compareixença per la que un advocat pot estar tot el matí al jutjat i que realment es diu «compareixença», però per la importància, les conseqüències que pot tenir per a la víctima i la celebració es podria considerar que són vistes. Doncs sí, es retribueix amb seixanta-un euros, si és que en podem dir «retribució», perquè més aviat en podríem dir «acció de voluntariat».

Parlem de fomentar la mediació i la resolució alternativa de conflictes. No creu que cal incentivar i apujar els mòduls per tal de que els advocats que aconsegueixen arribar a un acord abans de la vista tinguin un incentiu? Penso que és una molt bona manera de descongestionar les sales dels jutjats.

I el tercer exemple: assistències a comissaria per assessorar víctimes de violència masclista. Sigui l'hora que sigui, trucada de la comissaria i el lletrat s'hi ha de personar en un temps màxim d'una hora. Traduït a la pràctica: advocada del partit judicial de Tremp que rep una trucada de la comissaria de Pont de Suert a la una de la nit, que, comptant que surti del seu domicili deu minuts després de rebre la trucada, tardarà com a mínim una hora i quart a arribar a la comissaria. Fa l'assistència. Arriba a casa seva a les quatre i mitja de la matinada i l'endemà a primera hora ha d'estar al jutjat per fer la compareixença de l'ordre de protecció. Sap quant cobra un advocat per fer això? Setanta euros, sense tenir dret ni a cobrar el quilometratge.

També relacionat amb això: l'Estat espanyol va apujar les taxes judicials i ho va fer amb el compromís de que les que estarien recaptades a Catalunya anirien destinades a la justícia gratuïta. Sembla ser que els advocats del torn d'ofici no han notat res. I no han notat res perquè no han arribat. El Govern de la Generalitat ha reclamat la recaptació íntegra de les taxes? Pensi que el deute ascendeix a 40 milions d'euros aproximadament.

I com a últim tema, que se m'acaba el temps: la multireincidència. Malauradament, és notícia. Què farem amb el fenomen de la multireincidència? Massa sovint s'ha enfocat des del Departament d'Interior, i realment és un punt important. Però des de Junts per Catalunya defensem que, per molt que el conseller d'Interior amplii la plantilla de Mossos d'Esquadra, el problema de la seguretat a Catalunya no el solucionarem (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) únicament posant més mossos, si no és que des dels altres departaments s'aborde el tema. Acabo, presidenta. Es coordinen amb Interior? Perquè en aquest Govern s'ha instaurat la política de la improvisació: anar apagant focs sobre la marxa i qui dia passa any empeny. Ho hem vist amb la sequera, amb l'educació i ara amb la multireincidència. Què em pot dir sobre aquest aspecte?

Gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera de Justícia, Drets i Memòria, la senyora Gemma Ubasart i González.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria (Gemma Ubasart i González)

Gràcies, presidenta. Agraïda, diputada, per la seva interpellació; agraïda sempre pel seu to i la solvència. Crec que els debats parlamentaris han de tindre, doncs, aquest to dialèctic i, per tant, l'hi agraeixo. No és el primer cop que ho faig i crec que és bo reconèixer-ho.

Em prenc aquesta interpellació, també, com una oportunitat per explicar en seu parlamentària els projectes, prioritats i reptes de la meua conselleria. I al llarg de la intervenció li aniré responnent les qüestions que ha anat exposant. Però utilitzaré també el torn de paraula a mode de retiment de comptes amb vostès i amb el conjunt de la ciutadania.

El Departament de Justícia sol ser una peça poc coneguda de l'executiu per a la majoria de periodistes, per exemple, amb excepció d'aquells especialitzats, de qui, per cert, avui vull reivindicar la seva excel·lència. També, per a gran part dels parlamentaris o actors socials i econòmics els temes que toquem a la conselleria potser no són la prioritat. Ho puc entendre i fins i tot potser és bo que així sigui. Però els hi diré un secret: el Departament de Justícia, Drets i Memòria és una casa apassionant, i us convido a entrar-hi; es la conselleria garantista per excel·lència; és l'essència de l'estat de dret de l'aposta liberal.

Deia, contraintuïtivament, Lowi, que és un acadèmic destacat en el camp de l'anàlisi de polítiques públiques, que la tipologia de la política pública és la que determina l'enfocament polític que s'aplica, i no al revés. Alguna cosa hi ha d'això en l'orientació d'alts càrrecs i treballadors públics de la casa. Són –som– escrupolosament garantistes.

Però, a més, els drets socials també hi són presents, a la nostra conselleria. L'aposta republicana, entesa amb Philip Pettit la llibertat com a absència de dominació, les capacitats i oportunitats per poder desenvolupar una vida digna..., el Departament de Justícia és un molt bon termòmetre de la intensitat i qualitat de l'estat del benestar.

Una part de les nostres funcions tenen a veure amb l'alta vulnerabilitat i amb l'exclusió extrema que suposa la privació de llibertat. Però diria més, l'execució penal és la darrera vàlvula del sistema, el lloc on arriben les conseqüències del fracàs de l'estat del benestar, i és, alhora, el lloc on es treballa perquè hi pugui haver una segona oportunitat, l'ideal de la reinserció.

Dit això, entrem en les qüestions concretes, en algunes de les qüestions que m'ha plantejat. Entraré en qüestions generals del departament i després aniré en qüestions més sectorials d'administració de justícia.

Qüestions generals. En primer lloc, tres qüestions que volem deixar i ens agradaria deixar finalitzades quan acabem el mandat. En primer lloc, la reactivació de l'observatori de justícia de Catalunya com a espai de deliberació i participació per a la millora del servei públic de justícia. És un mecanisme institucionalitzat des de 2009, que està conformat per un plenari presidit pel president i una comissió executiva presidida per la consellera, i al llarg dels anys ha donat molts bons resultats aprofundint en temes estratègics: la carrera horitzontal de personal AJ, la justícia de proximitat, el català a l'Administració de justícia, les taxes judicials.

En la comissió executiva celebrada l'1 de desembre vam decidir activar dues comissions específiques: d'especialització judicial i d'estratègia digital. Hem considerat pertinent recuperar aquest fòrum i no desenvolupar un pacte nacional de justícia, degut que no ens acabava de convèncer obrir un espai de deliberació on no hi fos present la judicatura, la fiscalia, l'execució penal i el món penitenciari. El marc competencial de la política pública de justícia és molt fragmentat i cal cooperació per avançar amb èxit. Quan vam arribar a la conselleria tot just s'estava definint l'estructura organitzativa del pacte. S'havia presentat en públic i tot just s'estava definint l'estructura organitzativa del pacte per part d'una consultoria externa. Era moment de decidir què fer. Vam celebrar una reunió de treball amb la persona designada per dur a terme aquestes tasques; vam parlar amb diversos actors socials empresarials també; també, doncs, amb ciutadania implicada en aquestes qüestions, amb experts, amb professionals. I vam avaluar pros i contres de la proposta i vam optar per reactivar l'observatori de justícia.

La segona qüestió com a aposta general: la planificació d'equipaments en l'àmbit judicial i d'execució penal; una mirada a mitjà i llarg termini sobre equipaments i infraestructures. Hem de ser capaces de tindre aquesta mirada estratègica; també amb important diàleg amb el món local, perquè el món local també tingui més facilitats a l'hora de planificar territorialment. I, per tant, dibuixar conjuntament amb els municipis aquests nous equipaments o remodelacions d'equipaments, tant en l'àmbit judicial com l'àmbit d'execució penal. Estem treballant per poder tindre aquestes dues planificacions a final de mandat.

En tercer lloc, com a aspectes generals, repensar i relançar serveis. A mesura que han anat apareixent noves necessitats i canvis legislatius, s'han anat creant serveis a la casa. Podem estar orgullosos com a país perquè hem estat pioners en molts camps. Tenim, per exemple, el servei de justícia restaurativa, els equips d'assessorament tècnic penal, les oficines d'atenció a la víctima, els equips d'assessorament tècnic en l'àmbit de família. Ara, en aquests moments, el que ens cal és estructurar tots aquests serveis i actuar en una doble dimensió, en la dimensió organitzativa i en la dimensió de personal i, per tant, dotant de coherència i dotant d'estructura, d'institucionalitat aquests serveis que han anat apareixent puntualment.

Entrem, perquè se m'acaba el temps, específicament en l'àmbit d'administració de justícia. En primer lloc, equipaments. Hem desencallat una sèrie d'equipaments que eren ja necessaris: el Fòrum de Justícia de Tarragona, l'audiència de Barcelona, els jutjats de Santa Coloma de Farners i Martorell, i una reforma integral dels jutjats de Sabadell, amb la compra de tota la torre on ara estan presents. Ho vam aprovar a govern fa un parell de setmanes. Tot això, junt amb millores en diverses seus del país –millores menors.

Em deia també..., em comentava les sales de víctimes. Tenim una diagnosi que ens diu que cal actuar en quaranta-sis seus judicials i tenim un pla per actuar a aquestes quaranta-sis seus judicials abans de l'estiu del 25. Totes les seus judicials de Catalunya tindran una sala de víctimes amb qualitat. Ara tenim un prototip que ja s'ha implementat a Cornellà de Llobregat i després ja s'han fet rèpliques a Esplugues de Llobregat, Mataró, Amposta i es va replicant a aquestes quaranta-sis seus que necessiten aquesta sala de víctimes en general, però sobretot pensada en víctimes de violències masclistes. Junt amb aquestes sales, hi ha també un treball d'acompanyament en la millora de circuits i protocols en col·laboració amb altres actors.

La tercera qüestió de l'àmbit d'administració de Justícia és l'aprovació d'una estratègia de justícia digital que estem treballant amb els operadors jurídics i el CTTI.

La quarta qüestió, que també feia referència al pla de promoció de vocacions. El passat dia 31 d'octubre, Govern va aprovar un primer pla de foment de vocacions judicials, fiscals i d'altres professionals en l'àmbit de l'Administració de justícia. Aquest està conformat per cinc programes formatius i compta amb un pressupost de 850 milions..., 850.000 euros. Actualment estem formant dos-cents professionals a través de cinc programes per fomentar vocacions –jutges, jutgesses, lletrats i advocats de la Generalitat– i per millorar aquest servei de justícia per reduir la mobilitat i la rotació de personal.

Alhora, treballem per garantir els drets lingüístics i per assegurar el coneixement del dret propi i la realitat social del país. El pla contempla que el 2024 es torni a obrir una convocatòria de beques per a l'accés a la carrera judicial i fiscal, modificant-ne les bases, assegurant-ne una relació més ajustada entre l'oferta i la demanda i vetllant per l'excel·lència acadèmica i els criteris socioeconòmics de les persones becades.

Aquestes beques es faran sota el paraigua del programa més general, que és el programa de preparació d'oposicions a jutge, jutgessa i fiscal. Tenim un programa general i aquestes beques es convocaran sota el marc d'aquest programa general i no tindre dos programes per a la mateixa qüestió.

I ja després seguiré exposant-li els temes que queden.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada, la senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, presidenta. Agraeixo també el to, com sempre, consellera, però li recordo que li hem fet una interpellació, no una sol·licitud de compareixença per exposar la situació en què està l'evolució del seu mandat i hi ha molts aspectes que no m'ha contestat.

D'entrada, li agraeixo també la sinceritat. I segurament el meu grup parlamentari no serà l'únic a l'hora de dir que s'han carregat el pacte nacional per la justícia i que han recuperat l'observatori. Bé, a mi m'agradaria saber què en deuen pensar la trentena d'entitats signants d'aquest pacte disposades a formar part de la taula. Què en deu pensar també el president Pere Aragonès, que ho va presentar al juliol del 2017 amb molta eufòria i molt esperit de celebració?

I, bé, més enllà d'això, doncs, si no hi havia la judicatura i vostès consideren que hi ha de ser, potser era qüestió d'ampliar la taula i convidar-los a que vinguin abans de saltar-se, un cop més, un mandat parlamentari el qual va tenir un gran suport en aquesta cambra i a govern.

Igual que ha passat amb l'oficina de desaparició forçada, que ho canvien per una taula de treball. Del tema del torn d'ofici tampoc me n'ha fet esment. Bé, el que ve sent ja una praxi d'aquest Govern, no?, d'utilitzar els mecanismes que té el Govern per saltar-se, una i una altra vegada, els acords que treballem en aquest Parlament.

Un dels temes a què li he fet referència és la multireincidència. Fer front a la multireincidència que preocupa la població, fa patir els alcaldes i alcaldesses, que veuen amb impotència com no poden garantir la convivència entre veïns i tenir uns carrers segurs, passa per impulsar reformes legislatives. I quan parlem de reformes, no ens referim a agreujants, sinó a un nou tipus penal i a donar celeritat a la justícia per obtenir sentències quan toca, evitar prescripcions i poder decretar presons provisionals en casos extrems i d'*ultima ratio*, com són els que ens han ocupat últimament en l'actualitat.

Quines mesures tenen previstes des de la conselleria de Justícia per abordar la reincidència? Alguna previsió de reunió bilateral Estat-Generalitat? Perquè aquí sí que poden negociar de govern a govern. I no valen les excuses de que és competència de Madrid.

El grup parlamentari al que represento, el món local i, en general, la societat d'aquest país voldríem saber què hi té a dir el departament. És un tema que genera problemes de convivència i inseguretat, però tenim la sensació que, sent una de les principals preocupacions dels catalans, vostès no l'estan abordant amb la urgència que requereix.

Què pensa fer –i perdoni que sigui reiterativa– el Departament de Justícia amb les persones que delinqueixen, tornen a delinquir sense conseqüències i tenen la sensació de que són impunes davant la llei?

I permeti'm, que no m'ha donat temps abans, encetar un nou tema sobre el Codi civil català. Li avanço que també haurà d'acabar a Madrid, eh? Però, en defensa del nostre dret civil propi, en aquesta cambra tenim el deure de denunciar i exigir que s'hi posi solució.

L'article 234.1 del Codi civil de Catalunya parla sobre la parella estable i la defineix com dues persones que conviuen en una comunitat de vida anàloga a la relació matrimonial. El Codi civil català considera parella estable les persones que es trobin en una d'aquestes tres situacions: convivència durant més de dos anys de forma ininterrompuda, si tenen un fill en comú durant la convivència o bé si formalitzen la unió estable de parella en escriptura pública.

Miri, jo soc de la segona promoció del grau en Dret de la Universitat de Lleida, on vaig tenir grans professionals en matèria de dret civil. I vaig veure com per pri-

mera vegada exposaven als seus alumnes el llibre segon del Codi civil de Catalunya recentment aprovat. I ens van explicar aquesta casuística, no?, quan hi ha dues persones i quan es considera parella de fet.

De seguida vam trobar supòsits d'aquests que diem de laboratori, no?, de si som dos companys de pis que vivim dos anys, devem ser parella de fet? Si hi ha algú que viu en un edifici on no està feta la propietat horitzontal, també son parella de fet? I ens van advertir: «Poca broma, aquest article vol dir que si compleixes els requisits, automàticament ets parella de fet. I això vol dir que tens els mateixos drets, com en el cas del matrimoni, però també els mateixos deures.»

I els hi faig la següent pregunta: una parella que té una relació de fa més de trenta-cinc anys, amb dos fills en comú i una hipoteca a mitges, en cas de que un dels dos mori, creuen vostès que tindrien dret a pensió de viudetat?

Doncs a ulls de la legislació catalana, sí. Però com que la competència en matèria de pensions la té el *ministerio*, aquest la denega pel fet de no estar inscrit al registre de parelles de fet. La dependència d'Espanya ens porta a aquests despropòsits. No creu que és un menysteniment al nostre dret civil i que hi hauríem de fer alguna cosa?

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera, la senyora Gemma Ubasart i González.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria

Doncs, gràcies. Li respondré tres qüestions, perquè crec que no em puc estendre més. I, en tot cas, continuem un altre dia, que segur que hi ha molts temes. De fet, hi ha molts temes i podem continuar el debat.

Curt i ras, el pacte nacional de justícia exclouia explícitament en el seu document la judicatura, la fiscalia, l'execució penal i la política penitenciària. No crec que puguem avançar estratègicament en l'àmbit de justícia, sense magistratura, sense la judicatura, sense la fiscalia, sense el marc de l'execució penal i sense tindre en compte les polítiques penitenciàries. Per tant, hem cregut –i ho hem cregut amb un diàleg extens– que era millor reconduir l'esperit del pacte nacional de justícia; reconduir-lo cap a un fòrum ampli on realment puguem treballar de manera col·laborada, col·laborativa, i afrontar reptes estratègics.

La segona qüestió: la qüestió del català. En breu presentarem un pla de foment del català del departament que s'hi contemplen nombroses mesures. L'ús del català és baix, evidentment: tenim aquest set per cent de sentències redactades en català. Encara ho és més per part dels advocats i les advocades: un cinc per cent dels escrits que presenten. Per tant, cal un treball. Crec que és un treball de llarga durada que fem de fa molt temps. És complicat. I ara aquí hi ha una oportunitat, que és la consecució, que hauríem d'empènyer tots plegats –convido a tots plegats a empènyer–..., que és la reforma de la llei orgànica del poder judicial, que contempli, per fi, que el català sigui un requisit i no un mèrit per a l'exercici a Catalunya en el servei públic de justícia; magistrats, jutges, fiscals, lletrats i altre personal de l'Administració de justícia, que ho tinguin com a requisit. Aquesta mesura es contempla en l'acord signat entre Esquerra Republicana i el PSOE per a la constitució de la Mesa del Congrés i, per tant, aquesta és la mesura que tots hem d'empènyer per realment fer un salt qualitatiu en l'àmbit del català.

Tercera qüestió: justícia gratuïta. És una qüestió molt important, toca dos drets: toca el dret a la justícia gratuïta, però també el dret a la tutela efectiva. Sobre el tema de la inversió: sempre en voldríem més, molts més recursos, però jo vull posar els números sobre la taula. Durant el 2023 vam realitzar un increment històric d'un deu i mig per cent de la partida de justícia gratuïta, 7 milions, situant-nos sobre els 73 milions d'euros. Catalunya inverteix 7,59 euros per ciutadà en justícia gratuïta, xifra

que ens situa al capdavant de tot l'Estat, junt amb el País Valencià. Dit d'una altra manera, Catalunya és el territori que més inverteix en justícia gratuïta, tant en xifres absolutes com en xifres relatives, segons un informe encarregat pel Consejo de Abogacía Española.

Però ja que esmenta dades, siguem rigorosos, mostrem les dades: la gran retallada en justícia gratuïta es produeix els anys 2011, 2012 i 2013, amb governs de Convergència i Unió. De 67 milions d'euros d'inversió el 2010 passem a 58 milions el 2013: 9 milions d'euros menys i una reducció pressupostària del catorze per cent. Aquí es troba el nus del problema. En els darrers deu anys, aquesta tendència ha estat a la recuperació. Dels 58 milions hem passat als 73 milions actuals, un augment de 15 milions d'euros; es reverteixen les retallades i hi ha un augment considerable en el pressupost de justícia gratuïta. Ara bé, també li vull aclarir un fet: la meitat de l'augment en aquests deu anys s'ha produït en un any: 2023. Un augment de 7 milions, 10,5 des de que nosaltres hem arribat a la conselleria -10,5 per cent de millora en el pressupost. Per a aquest 2024 tenim la intenció de consolidar l'augment a l'alça i, per tant, hem... L'hi explico. No sé si tinc temps... Res.

Reivindicar també, com ha fet vostè, que les taxes judicials que es van imposar el 2012 estaven justificades per una finalitat: finançar els serveis de justícia gratuïta. Aquest servei és competència nostra. Per tant, són recursos que han de vindre a Catalunya. Serien -ho hem calculat- uns 10 milions d'euros anuals que hauríem de tindre a la Generalitat per poder dedicar a justícia gratuïta. Nosaltres a cada reunió que tenim amb el ministeri, a cada conferència sectorial, exigim aquesta arribada d'aquests 10 milions d'euros.

Gràcies.

La presidenta

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre l'empobriment generalitzat a Catalunya; presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Interpel·lació al Govern sobre l'empobriment generalitzat a Catalunya

300-00402/13

I té la paraula, per a la seva exposició, el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Bon dia, senyors diputats, senyor conseller. Bé, a la nostra regió, a Catalunya, les coses no van bé. És més, van bastant malament. Perquè cada vegada és més difícil arribar a final de mes i cada cop hi ha més pobresa entre els catalans; també entre els qui tenen una feina. I per aquest motiu ens veiem obligats a interpellar el Govern, perquè vostès, Esquerra Republicana, porten governant sols com ara o en coalició la Generalitat des de 2003, només amb un parèntesi d'Artur Mas. Porten vint anys al Govern de la Generalitat. I en aquests vint anys han enfonsat Catalunya, l'han dividit i han empobrit el conjunt dels catalans.

L'altre dia van vindre un grup de persones grans a visitar el Parlament, com és habitual, la majoria dones, i jo anava amb una companya baixant les escales. Ens van parar i dos senyores grans ens van dir: «Heu de fer alguna cosa -heu de fer alguna cosa.» I jo dic: «Bé, però de què?» Diu: «No, és que abans era més fàcil arribar a final de mes. Ara és molt difícil, tot ha pujat moltíssim» -deia-. «Accedir a una "vivenda" no és tan fàcil com abans.» Deien també: «Els nostres nets, amb un sou que tenen, és que no poden formar una família ni independitzar-se. Cada vegada hi ha més pobresa.» I deien una cosa que també tenen raó: «S'acumula la riquesa en uns quants, està pitjor repartida i els negocis de sempre del barri tanquen; només triomfen les grans multinacionals.»

I tenen tota la raó. I per això, des del Grup Parlamentari de VOX, hem decidit presentar aquesta interpellació sobre el poder adquisitiu dels catalans. Y ustedes me dirán: «Pero, ¿qué es lo que va mal?» Es fácil relatar estos hechos, que son una realidad incontestable. ¿Qué es lo que va mal? Pues mire, muchas cosas, pero por resumir diríamos que el paro. El paro es una cosa estructural que va muy mal desde hace muchos años. Ustedes maquillan el paro con reformas y se alegran con le-*ves davallades de l'atur*, que no hay que ser triunfalistas, porque, por desgracia, no bajamos de 300.000 personas durante años que buscan empleo y no lo encuentran –348.000, 317.000... Un drama, un auténtico drama. Luego, cierran empresas o se van. Ustedes las hunden o huyen de ustedes. Como en el caso del proceso golpista separatista, que se fueron más de ocho mil empresas. O esta última semana también tuvimos la noticia de Gutermann, que cierra su planta de Santa Maria de Palautordera a pesar de ir bien; pero se va a Turquía.

Otro tema que va muy mal es que ha subido el coste de la vida en general. El precio de los alimentos..., lo vivimos todos cuando vamos a hacer la compra del mes o la compra de la semana, según las costumbres de cada uno: la carne de cerdo, un catorce por ciento; los aceites, un cuarentaiocho; la leche, un diez; las legumbres, un once; las patatas, un doce; el pescado, un siete; el azúcar, un doce... Es que son muchos ejemplos. La factura del agua ha subido muchísimo. Por ejemplo, en Barcelona pagamos la factura más cara de agua porque ustedes, ante la falta de agua, ¿qué hacen?, incrementar los impuestos: su gran receta. Nada de plantear un plan hidrológico nacional para poder solventar y establecer esa utilización de recursos de todos a través de ese plan hidrológico nacional, no. Y luego la gran medida de ustedes para solucionar la falta de agua: no ducharse en los gimnasios. Perfecto.

Otro ejemplo –es de Barcelona, pero también es trasladable a otras ciudades de nuestra querida región– es que ha aumentado el coste de la vida un treintauno por ciento, que el cuarentaiocho por ciento de lo que ingresan las familias lo destinan a vivienda, cuando yo me acuerdo que hace años, cuando pedías una hipoteca, el límite que te daban los bancos era el treintaitrés; pues, ya estamos en el cuarentaiocho, lo que la gente dedica para la vivienda.

El salario para poder vivir dignamente en Barcelona se calcula en 1.435 euros. Su salario mínimo es de 1.088. Es que no se llega ni con eso. Y por todo ello nos empobrecemos. Pues, porque ha subido mucho el coste de la vida y no los salarios, y porque nuestros salarios incluyen unos impuestos que nos ahogan.

Reitero que nos empobrecemos porque ha subido mucho el coste de la vida y no los salarios; porque los catalanes tenemos peores trabajos, peor pagados, aunque a veces trabajamos menos horas. El salario medio bruto en Cataluña es de 1.954 euros al mes, cuando la media en Europa es de 2.300.

Especialmente, estos salarios bajos castigan a los jóvenes, cuyo salario medio anual es de 13.218, 1.900 que lo que establece el salario mínimo. ¿Por qué? Porque con sus reformas ustedes parten de las jornadas y entonces cobran menos.

También somos más pobres y nos empobrecemos, porque nuestros valores incluyen una mordida, que son los impuestos que nos ahogan para pagar sus gastos políticos, muchas veces, calculado en este grupo parlamentario, el treintaitrés por ciento en gastos superfluos en los presupuestos de la Generalitat; La llamada cuña fiscal. Cada vez pagamos más impuestos directos e indirectos. Y si comparamos hace veinte años qué pagaba un catalán de impuestos y lo que paga ahora, es que es monstruosa la diferencia. Las horas trabajadas se encarecen mucho, las horas del trabajador para la empresa. Paga la empresa, no recibe el trabajador y luego el dinero que recibe la Administración, como la suya, la Generalitat de Cataluña, lo malgasta.

Y de todo esto hay unas causas. Yo, *per fer feina* ya me avanzo un poco y me adelanto de lo que usted dirá, para quitarle trabajo, señor *conseller*. Me dirá: «Es el contexto global. El mundo es culpable.» No, falso. Esquerra Republicana gobierna

hace veinte años esta querida región y no han hecho nada. Es más, las cosas van a peor. (*Aplaudiments.*)

Dicho esto, me dirá: «No, no, pero es que *Espanya ens roba.*» Es el otro mantra que siempre sacan un poquito a la hora de salir aquí a defender sus postulados. Falso. Falso. Mentira. Los impuestos los pagan las personas, no los territorios. Paga Paco, no Cornellà de Llobregat –paga Paco, no Cornellà de Llobregat. A ver si se lo meten en la cabeza. Y luego podemos poner otros ejemplos de déficit fiscal o de déficit. Las pensiones en Cataluña..., recaudamos en seguridad social 13.000 millones de euros. Gastamos 21.000. Estos 7.000 que nos faltan para pagar las pensiones de nuestros jubilados es por la solidaridad, por el conjunto de los trabajadores de España. Es que ustedes matarían las pensiones con sus conceptos, que son falsos, que no compartimos. Pero es que si vamos a la realidad de las pensiones *prendriem mal.* (*Veus de fons.*) La interpellació és amb el conseller, eh?

Luego, otra de las causas del empobrecimiento –que yo sí que le digo que son las de verdad, que usted tiene que tomar nota– son responsabilidad suya. La primera es la Administración monstruosa: administraciones paralelas, entramado de consorcios, de fundaciones, enchufados, gasto político innecesario. Por poner ejemplos en Cataluña, ¿no?: 6 niveles administrativos, 10.000 cargos públicos, 18.000 asesores y consejeros, 439 empresas públicas. ¡Más que ninguna otra región!

Segundo, sus políticas liberticidas, ataques a la propiedad privada, su fanatismo climático, su posición ideológica, separatista y progre; que eso perjudica, porque luego ustedes perjudican a nuestra industria, a nuestro campo, pero luego dejan entrar productos del extranjero que no cumplen nada de lo que ustedes imponen a nuestros payeses, a nuestros empresarios, a nuestros industriales, pero les dejan vender aquí, y eso nunca lo cuestionan.

La energía. No generamos energía porque no toman ni una decisión, porque no se atreven, porque no tienen carácter, porque no tienen decisión, porque no tienen voluntad, y luego compramos la energía en el extranjero.

Tercera causa: el infierno fiscal, que supera el sesenta por ciento la media europea. Los catalanes dentro de España somos los que más impuestos pagamos. Hasta doscientas una jornadas pagando impuestos. Eso que dicen a veces de «hasta qué día estoy trabajando para la Administración», en Cataluña nos vamos al 20 de julio. Yo me voy ya del «faristol», porque es que es muy lejos. Quince impuestos extras. A veces decimos quince impuestos propios, pero es que son extras que los demás –quince. No tengo tiempo, pero grandes establecimientos, establecimientos turísticos, emisión de óxidos de nitrógeno, emisiones de gases, viviendas vacías..., hasta quince –hasta quince. Están aquí. Si quiere, luego se los dejo, porque a veces dicen diez y son quince.

El ITP para comprar la vivienda más alto de España. Sucesión es de los altos de España. Y lo más grave, las nóminas de los trabajadores, de los currantes, de los que cobran mil euros; la Generalitat de Cataluña son los que cobren más en su tramo autonómico. Y, por si fuera poco, los que tienen una pequeña propiedad también pagan el IBI más caro. Porque cuando gobiernan ustedes con los socialistas o conjuntamente Esquerra y Junts, también cobran el IBI más caro de España.

En resumen, tras sus veinte años de gobierno, tras cuarentaitrés años de Generalitat de Cataluña, ha subido mucho –mucho– el coste de la vida y no los salarios, y el conjunto de los catalanes se han empobrecido.

Muchas gracias.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula el conseller de Drets Socials, el senyor Carles Campuzano i Canadés.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyor diputat. Estic a punt d'abraçar-lo, perquè la seva intervenció, en bona part, justifica per què aquest país o una part molt gran d'aquest país reclama un estat propi. Bona part de les qüestions que vostè ha repassat, per desgràcia, no depenen ni d'aquest Parlament ni d'aquest Govern: la regulació del salari mínim, la regulació de la política comercial exterior, el gruix de la política fiscal, etcètera. Algunes de les qüestions que vostè planteja, tant de bo depenguessin del Govern de la Generalitat, tant de bo depenguessin de les lleis que fan vostès en aquest Parlament. I, miri, si fóssim un país independent, en aquestes qüestions jo li podria donar resposta.

Segona qüestió: vostè em planteja, per exemple, algunes dades que justifiquen algunes demandes del Govern de la Generalitat i també dels interlocutors socials catalans, no? El salari mínim: efectivament, un salari mínim centralitzat únic, igual per a tot Espanya, és injust amb els treballadors de Catalunya, perquè, efectivament, senyor diputat, el cost de la vida a Catalunya és més alt. A partir d'aquí, a partir d'ara, espero que vostès, en el Congrés dels Diputats i en aquesta cambra, defensin un salari mínim per a Catalunya, diferenciat del salari mínim de l'Estat.

Vostè em diu: Escolti, els pensionistes ho passen més malament a Catalunya, perquè, efectivament, el cost de la vida és més alt, els preus creixen més a Catalunya.» Doncs, escolti, defensin un model de pensions en el que els creixements de les pensions s'adaptin a l'evolució dels preus al consum de Catalunya.

Jo diria, senyor Garriga, que vostès no estan en aquesta direcció, no? Per tant, ens fan trampa, aquesta interpellació fa trampa. Vostè em planteja qüestions que sap que no depenen del Govern de la Generalitat, que no depenen del Parlament de Catalunya, i vostè ens planteja qüestions que obvien que justament –que justament– les característiques de l'economia catalana i el major preu, el major cost de la vida a Catalunya, en un model d'estat que en aquesta matèria és absolutament centralitzat, empobreix efectivament els pensionistes i els treballadors de Catalunya; raons totes elles que expliquen per què en aquesta cambra hi ha una majoria de diputats que defensa la independència.

Segona consideració: vostè té necessitat de dibuixar un escenari catastròfic, habitualment –vostè i els seus col·legues–, però no es poden obviar alguns fets que són objectius. No hi ha hagut mai a la història tanta gent treballant a Catalunya. Mai –mai. Ni la taxa de l'atur no ha estat tan baixa com tenim ara des del 2007. I, miri, això és una dada positiva. És més, Catalunya continua sent líder en la captació d'inversió estrangera a Espanya, continua sent líder en exportacions en el conjunt de l'Estat i continua sent líder en exportacions d'alt valor afegit.

I això és indiscutible –això és indiscutible. I això és progrés econòmic. I això és capacitat de reduir aquestes dades. I el que ens hauria de preocupar a tots és que en un context de creixement econòmic, en un context europeu en el que les grans economies europees estan estancades i la nostra economia continua creixent per damunt de la zona euro i que el mercat de treball continua generant ocupacions, la nostra capacitat de reduir les taxes de pobresa és insuficient. I això ens aboca a la discussió anterior, als límits que té la Generalitat de Catalunya en aquest camp, que el model de la centralització de l'Estat social no respon a les necessitats del nostre país, i, per altra banda, a posar en valor algunes de les polítiques socials que fa el Govern i que vostè i el seu grup tendeixen a ignorar de manera significativa.

Per exemple, el 2023 s'ha produït, fruit dels acords amb els interlocutors socials i amb els grups parlamentaris dels comuns i dels socialistes, un increment del vuit per cent de l'índex de referència de suficiència de Catalunya, que és l'instrument que determina el llindar de les prestacions socials que gestiona la Generalitat de Catalunya i que determina el llindar d'accés a aquestes prestacions.

Un índex de referència que portava pràcticament deu anys congelat i que impedia justament a les persones amb majors fragilitats econòmiques poder beneficiar-se

de les prestacions econòmiques o que la seva prestació econòmica portés deu anys congelada. L'hem augmentat un vuit per cent. I això, augmentar les quantitats de les prestacions econòmiques orientades a reduir el risc de pobresa, ha permès que més persones se'n poguessin beneficiar. Això és política social.

I li recordo que l'índex de referència, l'IRSC català, és superior a l'IPREM espanyol, justament –justament– per adequar-nos al cost de la vida diferencial que hi ha a Catalunya. No ho podem fer amb el salari mínim, no ho podem fer amb l'increment de les pensions; en allò que ens competeix a nosaltres, ho fem a través de l'IRSC, que és superior a l'IPREM espanyol –que és superior a l'IPREM espanyol.

Espero que en la seva visió, diguéssim, a favor de Catalunya, d'aquest territori que vostè s'estima, defensí que tenim dret a tindre un IRSC superior a l'IPREM per adaptar-nos a la realitat de la pobresa a Catalunya, no? Increment de l'IRSC, que vol dir, per exemple, també, senyor diputat, que reduïm els copagaments de les prestacions del sistema de la dependència. O sigui, l'increment de l'IRSC ens permet reduir els copagaments i, per tant, també ajudem les famílies amb menors rendes a que els seus copagaments en el sistema d'atenció a la dependència siguin més equitatius, siguin més justos.

I, miri, ja ens agradaria tindre el poder, tindre la sobirania, de tindre la nostra llei d'autonomia personal i d'atenció a la dependència, que s'adaptés a les realitats de la nostra societat catalana.

Per tant, en tota la discussió al voltant de les polítiques socials, el que és imprescindible, si parlem seriosament de quins instruments tenim per abordar la pobresa, que situem aquesta mirada catalana.

O, per exemple... I vostès no tinc la impressió, almenys en aquest temps que porto escoltant-los des del banc del Govern i des d'aquesta tribuna, que no defensin la renda garantida de ciutadania, que és l'instrument de política social principal que té la Generalitat de Catalunya, i és l'instrument que ens permet combatre la pobresa més severa, no? I en aquests moments, al Parlament hi ha un tràmit parlamentari de reforma de la llei de la renda garantida.

Quines són les propostes que vostès defensen per millorar l'eficàcia de la renda garantida? Jo li dic quina es defensa des del Govern i que espero que siguin les que es sustentin en els acords dels grups parlamentaris: augmentar les ajudes a les famílies amb més fills, entre altres coses per combatre la pobresa infantil; fer compatible la renda garantida amb els ajuts per a l'habitatge; compatibilitzar feina i renda garantida per estimular que els receptors de la renda garantida s'incorporin al mercat de treball. I aquí tenim un repte enorme en les polítiques de la renda garantida. I, per altra banda, jo espero que ens donin suport en l'assumpció de la gestió de l'ingrés mínim vital per part de la Generalitat. Per què? Perquè, entre altres coses, ens permetrà compactar de manera més eficaç les polítiques de transferència de rendes.

I, senyor Garriga, vostè deu estar d'acord amb mi –i, vaja, espero que no m'ho discuteixi– que allò que redueix substancialment els llindars de pobresa són fonamentalment dos qüestions, no? La capacitat de crear ocupació i crear ocupació de qualitat i, per tant..., i els salaris d'aquest treball. I això té a veure fonamentalment amb model productiu, té a veure amb regulació del salari mínim, que, hi insisteixo, no depèn de nosaltres, i té a veure amb la capacitat dels interlocutors socials de negociar convenis col·lectius. I, per tant, com més poder tinguin els sindicats i les patronals catalanes per negociar convenis col·lectius adaptats millor a les condicions econòmiques del país, millor. I espero que ho defensí.

I, finalment, les transferències de recursos des de les polítiques públiques. El traspàs, l'assumpció de la gestió de l'ingrés mínim vital ens permetrà ser més eficaços, també, en la lluita contra la pobresa. I, sobretot, utilitzant al màxim els recursos associats a la lluita contra la pobresa infantil que l'ingrés mínim té associats. Espero que en això siguin coherents amb el plantejament que feien aquí fa una estona.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Domènech.

Joan Garriga Domènech

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller, per la resposta. Bé, primer de tot jo m'en-sumava –de fet, m'hi he jugat un cafè– que vostè podria fer tres coses: no contestar –del tema dels impostos no ha dit res–, no reconèixer –perquè no ha reconegut res de les competències–, i atacar VOX –que si som catastrofistes i tal, també ho ha dit. Amb la qual cosa m'he guanyat el cafè: ha fet les tres coses.

I podria ser graciós amb l'estratègia dialèctica, no?, però estem parlant de persones, de patiment, de projectes de vida frustrats. I no perquè sí, sinó perquè vostès porta anys i anys governant aquesta regió, amb moltes competències, i amb les seves polítiques han fet que la vida sigui molt més cara, que tot sigui molt més difícil i que els sous siguin igual de baixos.

Després, senyor Campuzano, perdoni, amb tot el respecte, eh? –li tinc un respecte personal–, però a vostè l'han tret del Govern perquè han tirat la tovallola; si no, hagués sortit la consellera d'Economia, perquè jo estic parlant d'economia. Però l'han tret a vostè, perquè diuen: «Traiem el *Campu*», o «traiem el Campuzano, perquè ja no sabem què fer, perquè apugem impostos i repartim misèria», que és lo que fa el seu Departament de Drets Socials. No millorar les coses, sinó que quan les coses ja estan malament, hi ha molta gent amb moltes necessitats, llavors potenciar el poder apujar més impostos als que treballen per poder repartir als qui no tenen. És l'única opció que els hi queda, ja. Per això l'han tret a vostè i no han tret la consellera d'Economia.

Després s'ha marcat un clàssic convergent, no?, de «diuen que diuen que diuen», perquè vostè ha dit que han fet, que faran, però és que estem igual, és que portem anys sense avançar en res de lo que vostès tenen competències per millorar la qualitat de vida dels catalans. I precisament les seves polítiques ideològiques estan perjudicant, i per això cada vegada marxen més empreses i, en el seu sentit, per això tenim menys treball i de menys qualitat.

Després, vostè..., clar, aquesta m'ha faltat, eh? Reconec que li he dit lo de «el mundo va muy mal, el déficit fiscal...» M'ha faltat lo de l'estat propi. Aquesta m'ha fallat, l'hi reconec, no l'he anticipat. Però, clar, és una excusa. Però és que tenen moltes competències. Diu: «No, no, que ens en falta alguna i tal, la d'escut social no la tenim.» No la demanen perquè, clar, el dèficit és tremend, per això no la demanen, no? O el Codi penal, que comentava amb un company; tampoc ho demanen. Però és que és trampa, perquè vostès han pactat una legislatura. Han plantejat alguna cosa de lo que jo li he dit? Que vostès...: «Ja m'agradaria poder-ho fer i tal.» Ho han plantejat, ara? Han plantejat un privilegi per a colpistes, però no pas cap decisió econòmica. O és que ha quedat en secret? (*Aplaudiments.*) És que vostè ha fet trampa.

Després, fallàcia: salari mínim interprofessional. Clar, perquè Catalunya és diferent. I Palautordera és diferent de Monràs, de Pedralbes, de Terrassa? És que... Ho veu com fan trampes al solitari? M'està demanant un salari mínim específic per a Catalunya perquè les situacions són diferents. Però és que també és diferent la Paeria, del Baix Llobregat; l'Eixample, de l'Empordà. Tot és diferent. Les persones són diferents. No es facin trampes. Perquè vostès són separatistes i, a partir d'aquí, construeixen el seu relat.

L'atur, *el paro*. És que, ho veu?, s'emocionen per... És que estem fatal. Més de 300.000 persones durant molt..., i no dic ja 347 o 318, és que me n'estic estalviant trenta mil, i són trenta mil drames. És que és un drama i és estructural, i és massa atur, al voltant del deu per cent. El cinc per cent..., de los hogares españoles tienen a ambos miembros en paro. Y, encima, cuando hacen trampas es porque con la reforma laboral..., por ejemplo, hay 8.500 trabajadoras de la enseñanza que ustedes dan de baja en julio y luego dan de alta en septiembre, y esos los contabilizan, el Gobier-

no, como nueva creación. O los jóvenes, que con la reforma laboral se han partido la jornada, con lo cual duplican los puestos de trabajo. Pero, bueno, en todo caso es un drama que haya más de trescientos mil.

Políticas sociales. Su única opción, claro, porque política económica adecuada, bajando impuestos y priorizando lo importante, que es salud, educación, seguridad e infraestructuras, eso no lo hacen. Entonces, políticas sociales. Un *índex de referència* de no sé qué... Oiga: dramas. Veintiséis por ciento de los catalanes, veintiocho por ciento de niños y adolescentes en riesgo de pobreza extrema, 378.000, eso es una cifra, no un *índex de referència*.

Me quedan veinte segundos. Insisto, se ha generalizado la pobreza porque llevan veinte años subiendo impuestos y a los trabajadores, supuestamente, que quieren ayudar están pagando sus caprichos ideológicos. Cada vez hay más necesitados, más personas que aun trabajando no llegan a fin de mes y les es un drama poder cambiar incluso una nevera o comprar zapatos a sus hijos, porque hay más políticos, más gastos superfluos, y por eso urge dar un cambio radical.

Gracias.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller Carles Campuzano i Canadés.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè tampoc em decep, eh? Si hagués pogut jo recitar-li la interpellació que vostè em faria, m'acostaria bastant en els plantejaments que m'acaba de fer. Alguns, fins i tot alguns dels seus èxits habituals, no els hi he semblat escoltar.

Però, si em permet, li voldria recordar que el Govern és un òrgan col·legiat, i que aquí responc en nom del Govern, no en nom del Departament de Drets Socials, i que espero que vostè no menystingui el Departament de Drets Socials, que no menystingui els més de quatre mil treballadors que hi ha, que no menystingui les polítiques socials. I espero que vostè, que avui està tan preocupat per la pobresa, tan preocupat per les persones que ho passen malament en aquest país, doncs no pensi que les polítiques que fem des del Departament de Drets Socials, les polítiques de cura de les persones grans, les polítiques d'acompanyament als joves i infants, les polítiques de famílies –que avui he observat que no ha tingut cap mena d'interès a defensar-les–, doncs són menys importants que altres polítiques. Espero que no ens faci aquest plantejament, perquè, si no, tot el seu raonament em sembla molt poc seriós. Per tant, aquí responc en nom del Govern de Catalunya –en nom del Govern de Catalunya.

I justament per això d'aquí, jo li he començat parlant de les dades objectives en la matèria de l'atur, no? Escolti, quan jo li deia que és el rècord històric de persones treballant a Catalunya, o que és el rècord històric de població activa d'aquest país, superant els 4 milions de ciutadans, i que en un context general d'estancament de l'economia europea, l'economia catalana continua creant ocupació, és una bona notícia i vostè se n'hauria d'alegrar. I si vostè, en un context en el que a Catalunya tenim un atur significativament per dessota de la mitjana espanyola..., a Espanya està al voltant del dotze, nosaltres tenim un atur del vuit per cent. Per tant..., i ja no li dic de determinats territoris de l'Estat.

Per tant, l'economia catalana està creixent, l'economia catalana està creant ocupació i, efectivament, la creació d'ocupació és la millor política social. I aquesta millor política social ha d'anar acompanyada de millors salaris. Millors salaris depenen de negociació col·lectiva, depenen de l'evolució del model productiu. Per això el Govern està fent l'aposta per la reindustrialització, convençuts que els llocs de treball de qualitat són els que estan directament associats a la indústria i als serveis vinculats a aquesta indústria. I no és menor –i vostè hauria de posar en valor–, doncs, que el president Aragonès estigués, fa uns quants dies, a Corea, justament

desenvolupant una política de captació d'inversió estrangera per recuperar aquesta indústria que el país necessita.

I, escolti, és que el dinamisme empresarial a Catalunya es manté. En aquest exercici hem incrementat un vint per cent les empreses inscrites a Catalunya –per cert, per damunt de l'increment empresarial que s'ha produït a la comunitat autònoma de Madrid. Per tant, el dinamisme econòmic existeix i és sòlid. Aquest dinamisme econòmic és suficient per reduir aquest risc de la pobresa? No és suficient i es necessiten les polítiques que en algun moment semblava que vostè menystenia, que són les polítiques socials.

Perquè, efectivament, allò que distingeix el model de societat que defensem nosaltres del que defensem vostès, el model de societat, el model de país, no és només que vostès defenseu aquesta Espanya en gris i negre de l'època de la Dictadura, sinó que el model de societat que defensem nosaltres és el model de les societats avançades de la resta d'Europa: estats del benestar sòlids, potents, inclusivament, que són capaços, a través d'impostos i de les transferències després d'impostos, de reduir la pobresa. Així és com funciona l'Europa civilitzada, l'Europa moderna, el país que durant aquests quaranta anys hem intentat construir amb els límits de l'autogovern i en el que mantenim l'aspiració a la independència justament per tindre tots els instruments que ens permetin –tant de bo!– algun dia, a vostè, donar-li resposta també en aquelles polítiques que avui no depenen de la Generalitat.

Gràcies.

La presidenta

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius i els moviments antigènere; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpellació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius i els moviments antigènere

300-00410/13

I, per fer la seva exposició, té la paraula la senyora Jenn Díaz Ruiz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Bon dia, consellera. Doncs començarem pel principi, perquè aquesta interpellació va sobre drets sexuals i reproductius i també sobre els grups antigènere, i m'agradaria començar pel principi. Què vol dir això de grups antigènere? Doncs aquests grups que en podem dir «antigènere», però també podríem parlar de fonamentalistes, o podríem parlar de grups conservadors, no?, el que s'ha dit històricament com a conservadors, en definitiva el que són són grups organitzats globalment per vulnerar i fer vulnerar drets fonamentals, especialment a les dones, però també a la població LGTBI+.

La seva agenda està molt enfocada en els drets sexuals i reproductius i fa uns dies, en una de les jornades que vam fer en aquest Parlament amb l'Intergrup de Drets Sexuals i Reproductius, va venir l'experta Sonia Correa i ens va dir que, a diferència d'altres grups organitzats, estem parlant, doncs, d'un fenomen que s'ha creat des del sud, i que això els fa una mica especials respecte a d'altres moviments, no?, i altres organitzacions.

Molt arrelats a Amèrica Llatina, però també a Espanya, que és un cau de cultiu d'aquesta cultura patriarcal. I en citaré tres exemples, però en coneixem i els tenim també en aquesta cambra. Parlem d'Hazte Oír o d'Abogados Cristianos o de la Fundació Provida. I és d'aquesta aliança internacional, amb conseqüències nefastes a nivell global, però també nacional, que volem parlar avui. Perquè el patriarcat, de bracet amb el sistema ultraliberal i capitalista, vulnera drets humans a gran part de la pobla-

ció mundial, mentre cusen les dissidències d'ideologia de gènere, que és una qüestió que trobem en aquesta cambra, dia rere dia.

Faig aquest marc per poder entendre com des d'El Salvador fins a Catalunya, passant per Andorra, per Polònia o per Hongria, els drets humans, i concretament els drets sexuals i reproductius, han marcat l'agenda política de les darreres setmanes a casa nostra.

Fa dos dies també vàiem com a Texas, no?, s'ha prohibit un avortament d'alt risc. Això no vol dir que aquesta dona no avorti, sinó que ho haurà de fer en un altre estat, i fins i tot se l'ha avisat des del Tribunal Suprem que hi haurà conseqüències penals a qui decideixi ajudar-la. Això és una estratègia que va més enllà de Catalunya, i també volíem fer, doncs, aquest marc més global.

Parlo d'El Salvador, per exemple, no només perquè té una de les lleis antiavortament més restrictives, sinó perquè vaig tenir l'oportunitat de fer un viatge d'estudi com a membre de l'Intergrup de Drets Sexuals i Reproductius d'aquesta cambra, per això porto avui aquest mocador de les companyes de l'Agrupación Ciudadana.

I m'agradaria parlar de dos casos concrets que han estat un abans i un després en la història d'El Salvador. Parlo del cas Manuela i del cas Beatriz. El cas Manuela és el d'una dona que va patir una urgència obstètrica, i després de la visita a l'hospital, va acabar a la presó acusada d'homicidi agreujat, perquè això és el que els hi passa a les dones a El Salvador, que tenen, doncs, una urgència obstètrica, com pot ser un avortament espontani, i acaben no només passant per l'hospital, acaben, doncs, condemnades a cinquanta anys per homicidi agreujat, perquè son acusades de voler assassinar la seva criatura.

Les dones a El Salvador no només no poden avortar de manera lliure, segura i gratuïta, sinó que pateixen, doncs, aquesta persecució, aquesta criminalització, que, com deia, poden acabar amb penes de fins a cinquanta anys.

En aquests moments, la Corte Internacional de Derechos Humanos es va pronunciar respecte al cas Manuela. Va acusar l'estat d'El Salvador de vulnerar drets humans, drets sexuals i reproductius a la Manuela, que és un nom fictici per protegir, doncs, la seva identitat, i va fer algunes mesures de reparació sobre violència obstètrica i també sobre el dret al secret professional per poder garantir, doncs, aquesta capacitat d'ajudar les dones que tinguin aquesta agència i que els professionals també estiguin protegits.

En aquests moments, a la Corte Internacional hi ha el cas Beatriz, que és el segon cas important d'El Salvador, que està esperant, doncs, aquesta sentència, que esperem que sigui favorable, que tot apunta que en les properes setmanes o els propers mesos hi haurà aquest pronunciament.

I la Beatriz és una dona que tenia lupus, i que fins a tretze professionals d'El Salvador van recomanar l'avortament en el seu cas i se li va negar. A la majoria dels països, a Amèrica Llatina es parla de les tres causals, no?, que poden ser: risc de la mare, inviabilitat del fetus o violació, però, en aquests moments, a El Salvador no hi ha cap de les tres propostes d'avortament terapèutic sobre la taula.

En el cas que la Corte Internacional es pronunciés en el cas Beatriz, és possible que pugui afectar a tot Amèrica Llatina i el Carib positivament perquè es pugui començar a legislar, doncs, sense vulnerar drets humans. L'estratègia antiavortament va més enllà de grups religiosos. Crec que és important entendre que ja no estem en aquesta pantalla, que no parlem només de grups religiosos, i que és una estratègia global.

Passem d'El Salvador a una miqueta més a prop, al país veí, Andorra, que la companya Vanessa Cortès va ser jutjada fa uns dies per haver participat a una comissió de les Nacions Unides sobre l'avortament. Aquí vam intentar fer una declaració institucional, crec que no diré res que no sapiguem, i no va tenir majoria. No entenem per què la llibertat d'expressió de cop no és tan important o tampoc entenem per què Amnistia Internacional de vegades sí i de vegades no.

Ens preocupa que els drets siguin negociables en funció dels interessos, perquè d'això, en definitiva, van els grups antigènere, d'una estratègia global i d'interessos que vulneren drets i que es prioritzen.

Els drets, com vam dir fa alguns dies, es defensen arreu, però també s'ha de defensar les que hi posen el cos; no només els drets de les dones que veuen vulnerats els seus drets, sinó de totes aquelles dones que posen la cara, que posen el cos per poder-nos defensar a totes.

A El Salvador, doncs, el nostre contacte, la nostra feina d'estudi va ser amb l'Agrupación Ciudadana, a Andorra, amb Stop Violències, i aquí tenim les companyes de l'Associació de Drets Sexuals i Reproductius. Perquè davant de les violències, les feministes volem protegir-ne les víctimes, evidentment, però també les que es posen al capdavant. Perquè quan una defensora posa la cara, ja sabem què passa: violència alligadora per a totes nosaltres, per al conjunt de la societat, perquè si estàs en la primera línia i se't vulneren drets com el de la llibertat d'expressió, tan fonamentals, és un avís per a navegants.

Voldríem saltar amb aquesta agenda de les darreres setmanes, perquè a banda d'aquest viatge a El Salvador com a membre de l'intergrup, a banda de l'acompanyament que vam fer des d'aquesta institució a la companya Vanessa Cortés, doncs, també tenim bones notícies, que és que en uns dies hi haurà la Marató, que aquest any serà dedicada a la salut sexual i reproductiva, i a Catalunya som ben conscients de que el tema de la Marató és un abans i un després.

Parlem de drets sexuals i reproductius, que són drets humans, però els drets sexuals i reproductius són uns drets relativament nous; entenen-los com a drets humans, són relativament nous. I és ben important que la Marató, amb aquesta feina que fa de divulgació, de visibilitzar certes qüestions que queden invisibilitzades, no?, de sensibilitzar el conjunt de la població, probablement adreçant-se a una part de la població que des d'aquesta cambra no hi arribem, amb aquesta capacitat de generar coneixement, de generar consciència i pedagogia..., doncs, aquest any són la salut sexual i reproductiva. I, per tant, bé, felicitar-nos també per aquesta feina que s'ha fet de formigueta per arribar al 2023 tenint aquesta campanya de masses que genera tot aquest gruix de coneixement i de sensibilització.

Hem parlat nombroses vegades sobre com operen aquests grups antigènere –des d'El Salvador fins a Andorra–; de l'impacte d'aquests grups fonamentalistes també a Europa –parlem, per exemple, d'Hongria, no?–, i de com totes aquestes vulneracions de drets humans que afecten, com deia, les dones, però també la població LGTBI, s'han normalitzat. Entenem que forma part d'aquest sistema patriarcal, però no podem obviar que estan organitzats, que són una xarxa; que mentre nosaltres estem aquí ells també estan reforçant les seves estratègies comunicatives; que les xarxes és un caldo de cultiu brutal que fan tota aquesta pedagogia i, per tant, que la justícia global, aquesta ofensiva global, que parlem des del més local, que seria a casa nostra, fins a la resta del món, entenem que aquesta justícia local passa també per la justícia global i de com Catalunya pot contribuir a una nova cultura de drets, una cultura antipatriarcal i, per tant, que tot allò que estem fent aquí també afecta arreu del món.

Per tant, consellera, parlem de combatre aquests discursos, de com podem continuar consolidant i conquerint aquests nous drets i, per tant, de com podem defensar les defensores d'arreu –de casa nostra, d'Andorra, d'El Salvador, de Catalunya–, de com Catalunya ha de poder formar part de la solució. I, per tant, aquesta estratègia nacional, aquesta marató, totes aquestes campanyes..., si ens podria fer cinc cèntims de com Catalunya pot contribuir a aquesta justícia global.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes, senyora Tània Verge i Mestre.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputada... Molt bon dia a totes i a tots. Com vostè apuntava, els drets sexuals i reproductius són drets humans amb un reconeixement més recent en l'àmbit internacional, però ja de dècades, des de la Conferència Internacional sobre Població i Desenvolupament del Caire l'any 94, i el que ha suposat també la incorporació d'aquests drets com a drets humans en el marc de la Cedaw, la convenció per a l'eliminació de totes les formes contra la discriminació envers les dones. I, per tant, tots els estats signataris, entre ells els que vostè ha anomenat, tenen l'obligació de donar compliment a aquests drets, de vetllar per la seva garantia efectiva, i perquè és evident que sabem que quan un estat no garanteix aquests drets no implica que les dones no avortin, implica que ho fan o en pitjors condicions, posant en risc la seva salut, o, si s'ho poden permetre, recórrer a altres territoris per poder tenir aquest dret, per poder exercir aquest dret.

I, després, tenim aquest context internacional alarmant de grups fonamentalistes antigènere, antidrets, que, en el marc d'aquesta guerra cultural que estan instigant, estan posant en risc no només els drets assolits, sinó que intenten imposar un nou ordre de retrocés flagrant en molts drets, però, com vostè apuntava també, en l'àmbit dels drets sexuals i reproductius de manera específica i, de manera més general, relacionat amb els drets de les dones i els drets de les persones LGTBI o els drets de les persones migrades i refugiades.

I és evident que aquells territoris, aquells països, aquells governs que tenen un ferm compromís amb els drets humans, tenim la responsabilitat ara mateix no només de garantir-los, sinó de ser punta de llança per a tots aquells territoris on s'estan veient vulnerats, per a tots aquells moviments socials que veuen com els seus països estan retrocedint en drets o que estan sent perseguits i perseguides les mateixes persones i entitats defensores dels drets humans.

Em centraré, doncs, en aquests dos drets, fonamentalment: el dret a l'avortament, el dret a la interrupció voluntària de l'embaràs, i també el dret a protegir la ciutadania i les entitats i persones defensores dels drets humans dels atacs dels grups antidrets, antigènere. Aquests dos drets s'emmarquen dins l'estratègia nacional de drets sexuals i reproductius que vam incloure al pla de govern l'any 2021 i que ja ha tingut un desplegament molt important en aquests dos anys i mig. Una estratègia que es basa en dos eixos principals: un és aprofundir en la garantia dels drets ja reconeguts, i l'altre és la introducció de nous drets, precisament, per poder ser, com deia, punta de llança.

Pel que fa a la interrupció voluntària de l'embaràs, és evident que a Catalunya estava reconegut, però també que teníem un desequilibri territorial molt important, que hi havia inequitat territorial en l'exercici efectiu d'aquest dret. Quan vam entrar aquest Govern l'any 2021, el mètode quirúrgic d'interrupció voluntària de l'embaràs no estava garantit, no s'hi podia accedir, diguéssim, ni a la Catalunya Central, ni a Lleida, ni a Terres de l'Ebre, ni a l'Alt Pirineu, ni a l'Aran. Per tant, teníem una fotografia molt i molt desigual en l'exercici efectiu d'aquest dret en el conjunt del país.

En aquests dos anys i mig, s'han habilitat o ampliat molts més punts d'avortament farmacològic i quirúrgic arreu del país, i això ens ha permès, d'ençà del febrer de 2022... –perdó–, de febrer del 2023, cobrir totes les regions sanitàries del país amb els dos mètodes, garantint, per tant, el dret de les dones a aquest exercici efectiu, i acabant amb un greuge històric que afectava moltes dones del país, i especialment les de l'Alt Pirineu i l'Aran.

Avui en dia, Catalunya és el país de la Unió Europea amb una cobertura més àmplia de centres on es pot exercir l'avortament. I si ens centrem en l'Estat espanyol, el

quaranta per cent dels centres de tot l'Estat es troben a Catalunya. I, com deia, això és per garantir aquesta equitat territorial, perquè els serveis estiguin a prop de les dones.

A més d'ampliar el nombre de centres, al setembre de 2022 vam aprovar un nou protocol per a la interrupció voluntària de l'embaràs més garantista, en el sentit que marca pautes per a un acompanyament més informat, de qualitat per a les dones o persones gestants durant tot el procés, amb l'objectiu, sobretot, de millorar la capacitat de decisió de les dones i aquest acompanyament professional en tots els moments.

D'una banda, s'ha ampliat l'opció de l'IVE farmacològica fins a la setmana catorze, evidentment, si així ho decideix la dona. Si aquesta IVE farmacològica es realitza a domicili, s'ha d'aconsellar que la dona estigui acompanyada les hores posteriors a la ingesta del misoprostol per si necessita ajuda, per si hi hagués alguna incidència que requereixi resposta immediata. I si no és possible l'acompanyament, es fa l'atenció hospitalària i l'ingrés perquè pugui tenir aquest acompanyament, per garantir també que aquest acompanyament es produeix durant tot el procés. Es garanteix la continuïtat assistencial a la dona una vegada feta l'IVE, amb programes de suport comunitaris que poden fer-se des dels centres d'atenció primària, des dels serveis d'informació i atenció a les dones, en aquest cas del Departament d'Igualtat i Feminismes, que, com saben, es troben distribuïts arreu del país.

També s'ofereix acompanyament psicològic a totes les dones i es fan les derivacions corresponents a les que així ho demanin, quan l'equip professional en faci una valoració en aquest sentit, a partir dels antecedents de l'estat emocional de la dona. També és imprescindible avaluar si s'està patint una situació de violència masclista i, aleshores, poder valorar les opcions d'acompanyament que se li poden oferir.

També es proporciona informació sobre els diferents mètodes de contracepció de llarga durada, que s'ofereixen de manera gratuïta, tant en aquest cas com a totes les dones o persones gestants majors de vint-i-nou anys o totes aquelles que estiguin en una situació de vulnerabilitat socioeconòmica. Es fa aquest oferiment perquè la contracepció immediata després d'una IVE millora la seva eficàcia i augmenta també la satisfacció de la usuària. Evidentment, és opció de la dona decidir si, doncs, vol aprofitar aquell moment, diguéssim, per posar-se un DIU o un implant subdèrmic. I la taxa de continuïtat del mètode als sis mesos d'aquesta contracepció de llarga durada és superior també si s'inicia immediatament després de l'IVE.

Amb aquest protocol, hi ha hagut altres efectes positius més enllà de la millora de l'acompanyament, i és que hi ha diferents hospitals del Siscat que s'han integrat o que han incorporat les IVEs sense causa mèdica a la cartera de serveis. Ara mateix són disset hospitals públics que ja han fet aquest pas d'incloure-la. I en aquests moments el Departament de Salut està ultimant el registre de professionals objectors de consciència per a la realització de l'IVE.

D'altra banda, parlàvem del dret a la protecció de les ciutadanes i del conjunt de la ciutadania, de les persones i entitats defensores dels drets humans davant els atacs dels grups fonamentalistes contra els drets sexuals i reproductius. I aquí al desembre de l'any passat vam aprovar un pla d'actuació per al suport a entitats i persones defensores dels drets humans a Catalunya. Forma part, aquest pla, dels compromisos que el Govern de Catalunya ha presentat davant les Nacions Unides en el marc de la commemoració del setanta-cinquè aniversari dels drets humans, juntament, precisament, amb l'estratègia nacional de drets sexuals i reproductius, el pla d'acció contra el racisme.

I en la presentació que vam fer aquest dilluns passat en l'acte a Ginebra, on hi havia des de l'Alt Comissionat de Nacions Unides per als Drets Humans, l'Organització Mundial Contra la Tortura, International Bridges *for human rights*, moltes entitats internacionals de drets humans, a banda de les agències, ningú va poder trobar cap altre precedent. Sorprenia en positiu que tinguéssim un enfocament de garantia

de defensa de les defensores a nivell intern, no pensant només en aquelles defensores que són perseguides en els seus països i que aquí el Departament d'Exteriors té un programa d'acollida, de reforç, de capacitació, d'incidència política, d'*advocacy* per donar a conèixer el seu cas i teixir més xarxa internacional, a banda d'acompanyar psicològicament i en tot el que necessitin mentre estan aquí en aquell període de sis mesos, sinó que tinguéssim un pla per protegir les defensores. Per posar-ne exemples: entitats que defensen els drets sexuals i reproductius, els drets de les dones, els drets de les persones migrades, els drets de les persones LGTBI.

Un pla que, entre d'altres accions, inclou mecanismes d'atenció, denúncia i reparació davant casos de discriminació, atacs o assetjament que puguin patir; des de la gestió de denúncies per part de l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació quan té recorregut administratiu, l'assessorament jurídic gratuït per poder tirar endavant una querella penal, si es pot fer, o també la convocatòria ordinària de subvencions del Departament d'Igualtat i Feminismes, que té un programa específic per promoure drets humans i per promoure també els drets sexuals i reproductius.

També, aquesta actitud proactiva del Govern davant els grups antidrets està recollida en el pla. Així ho hem fet amb el bus d'Hazte Oír, com és conegut. També vam portar als tribunals, a través d'una querella interposada a la Fiscalia Provincial de Barcelona, una campanya internacional contra el dret a l'avortament que assetjava les dones i les usuàries de tres clíniques a Barcelona.

I aquí hem de dir (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –només trenta segons, vicepresidenta– que ens ho va arxivar la fiscalia i, per tant, exigim al Ministeri de Justícia que faci complir la llei, que formi adequadament els seus fiscals i també els magistrats i magistrades, perquè estan vulnerant els drets de les dones, a no veure vulnerats els seus drets sexuals i reproductius.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, consellera.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aprovació i l'aplicació de la llei d'amnistia

302-00366/13

Passem al punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'aprovació i l'aplicació de la llei d'amnistia; presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Per exposar-la, té la paraula el diputat Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots, diputats, diputades, consellera. Ens agradaria començar aquesta intervenció parlant del país que tenim, de com es defineix, de com s'ha creat, de com s'ha situat aquest país. I és que som un país de lluites. Som un país en el que les lluites, precisament, ens han definit des de fa segles i fins avui mateix, i esperem que en els propers anys també. I, per tant, com en tota la història dels Països Catalans, en aquest darrer cicle que hem viscut també ens han definit, també ens han creat, també ens han mostrat i generat com a poble les incomptables mobilitzacions i les incomptables lluites que s'hi han produït. I quan parlem de totes aquestes lluites, parlem des de la «primavera valenciana» del 2012; parlem des de les mareas verdes a les Illes en defensa de l'educació pública; parlem de les brutals mobilitzacions del 15-M arreu del nostre país el 2011; parlem de les vagues generals en defensa dels drets de totes i tots del 2012 i del 2015, i parlem d'unes mobilitzacions que ens han acompanyat durant tot aquest cicle, en moments més petites, en moments més grans, però que no han parat, com una gota malaia.

I són totes aquelles mobilitzacions antifeixistes per la llibertat d'expressió, contra l'especulació, per reivindicar espais col·lectius, per un habitatge digne i en defensa del territori.

I totes aquestes mobilitzacions s'han produït en un context de prohibició de les lleis que anàvem legislant, per millorar les condicions de vida, al Parlament; una trentena de lleis per part del Tribunal Constitucional s'han produït en un context de vulneració de drets, amb lleis com la llei mordassa, amb enduriments del Codi penal, amb una persecució constant de la dissidència i de la mobilització, amb infiltracions, amb detencions, amb sancions, amb espionatge, i, per tant, en un Estat que té molt clar quin és el seu enemic i que té molt clar que no es poden destriar les lluites nacionals de les lluites socials, de les lluites feministes i, en definitiva, de les lluites dels drets col·lectius. Perquè la principal amenaça del nostre poble a l'Estat espanyol, la principal capacitat de definició del nostre poble és precisament aquesta indestriabilitat de totes aquestes lluites.

I totes aquestes lluites, com totes i tots sabem, han anat acompanyades també d'unes mobilitzacions brutals en defensa del nostre país, en defensa del seu dret a decidir, en defensa de l'autodeterminació i en defensa de la independència. Des d'aquella brutal mobilització del 2010, en la que dèiem ja, que som una nació i nosaltres decidim; des de la consulta del 9 de novembre del 2014; des de l'exercici de la democràcia contra la repressió d'estat més bèstia que hem vist en tot Europa les darreres dècades, parlant de l'1 d'octubre del 2017 i del 3 d'octubre, i des de les mobilitzacions post-sentència, precisament per denunciar que no era cap delictes fer un referèndum i que no es podia concebre que es condemnessin persones precisament per posar urnes. I és que nosaltres tenim una màxima, que és que on hi ha lluita, hi ha repressió, i on hi ha repressió, hi ha solidaritat. I és una màxima que pensem que avui el Parlament és imprescindible que es faci seva.

I, entrant més concretament a la qüestió de la moció, amb total franquesa els direm que ens genera molts dubtes la llei d'amnistia que s'ha pactat: en la forma, en el fons, en l'abast, precisament per tot això que explicàvem ara i que està molt lluny d'aquella reivindicació d'amnistia i autodeterminació. Ho sabem nosaltres, ho saben vostès i pensem que ho sap tothom. Però també pensem que avui no toca parlar d'aquests desacords. I no toca, perquè pensem que hi ha una cosa que està per sobre de tot això, i és que en aquest país hi ha milers i milers de persones que viuen amb angoixa, amb incertesa, per culpa de la repressió; una angoixa que va molt més enllà d'aquestes persones, que abasta familiars, que abasta amistosats, que abasta cercles de militància i que, per tant, cal donar-hi resposta. I aquest Parlament, totes i tots nosaltres tenim una responsabilitat amb tota aquesta gent i tenim un deute amb totes aquestes persones represaliades, que ho han estat per defensar drets.

I d'això va avui aquesta moció. Hem d'assumir aquesta responsabilitat, ens hem de conjurar per aprofitar totes les escaletes que obri aquesta llei d'amnistia, i ho hem de fer per alleujar el patiment i l'angoixa dels nostres companys i companyes. Si poden ser onze les persones que puguin veure millorada la seva situació per aquesta llei, que no siguin deu. I pensem que aquesta és la tasca que ha de fer l'observatori de la llei d'amnistia que avui aprovarem; un observatori que ha de servir de control i verificació del llarg procés que ve per davant i que ha de servir per espremer al màxim aquesta llei. Cal que aquest Parlament estigui a l'altura d'aquesta responsabilitat i cal que ens hi posem a treballar des d'avui mateix.

Moltes gràcies.

La presidenta

Atès que no hi ha esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, com és conegut, el Grup Socialistes en aquest Parlament va intentar, a través de tots els mitjans democràtics al seu abast, que el xoc que es va acabar produint la tardor del 2017 no es produís. Quan aquesta cambra i els grups parlamentaris que formaven una majoria van posar rumb cap a la via de ruptura unilateral, vam estar advertint una vegada i una altra que això no faria altra cosa que alimentar una confrontació i una polarització al si mateix de la societat catalana, a on conviu, com és obvi, i avui és encara més clar, diferents opinions respecte a la qüestió de la secessió en si mateixa i respecte a la qüestió dels mètodes o formes que els grups parlamentaris que impulsaven aquest procés de secessió estaven seguint en aquell moment. No ens en vam sortir, dissortadament.

Vam també intentar, en aquelles jornades del 6 i 7 de setembre, que no acabés culminant-se una operació que nosaltres enteníem que era l'intent de demolir i de derogar l'Estatut d'autonomia i la Constitució en el territori de Catalunya per provar d'edificar unes institucions d'un nou estat català, no?, hipotètic, incipient, que mai va acabar de quallar. I vam intentar després minorar els efectes de la intervenció de l'autonomia catalana, que va ser estrictament necessària per restablir la vigència de la Constitució i de l'Estatut i evitar un mal major en el si de la societat catalana.

Després s'han donat passos per part de governs socialistes en el camí del que sempre hem defensat nosaltres, que és el diàleg, la negociació i el pacte entre persones que defensen projectes polítics molt diferents, a vegades radicalment contraposats –no n'hi pot haver de més contraposats que el de la idea de la federació que nosaltres defensem i la idea de la secessió que defensen altres grups parlamentaris aquí. En aquest camí del diàleg, la negociació i el pacte, s'han fet avenços concrets respecte a qüestions que alguns grups d'aquesta cambra consideren menors i tangencials, però que tenen a veure amb la vida quotidiana dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya, i se n'han fet d'altres que venen a intentar crear un clima polític i social a Catalunya de restabliment de la normalitat institucional, d'una banda, i de minoraació també dels efectes negatius que havia tingut aquella confrontació entre legitimitats i entre institucions que es va produir en la tardor del 2017 i que havia tingut, diguem-ne, greus conseqüències, tant a nivell d'alguns dirigents polítics i socials com de la pròpia convivència a Catalunya.

Hem fet tot això sempre al mig d'acusacions de traïció per part d'uns i d'altres. Ho hem fet plenament conscients de que seríem acusats de traïdors per uns i pels altres. I en més d'una ocasió, des d'aquest faristol, ho havia dit jo mateix i ho repetixo: quan les coses van de fer llistes de traïdors, les facin uns, les facin els altres, es facin des de Barcelona, es facin des de Madrid, nosaltres, amb molt d'orgull, encapçalarem totes les llistes de traïdors, perquè al final la història acabarà posant les coses al seu lloc. I nosaltres som una força política que treballem per fer possible que hi hagi consensos el més amplis possible entre ciutadans i ciutadanes de Catalunya i també, evidentment, del conjunt de la ciutadania espanyola. Perquè, al final, una història que acabés amb vencedors i vençuts, que partís la societat catalana, més enllà dels percentatges que indiquin les enquestes per meitats i que ens convertís els uns en els enemics eterns dels altres..., una història de fracàs, des del nostre punt de vista.

I, per tant, nosaltres som plenament conscients que els passos que s'estan donant ara, que els passos que han començat ja a les Corts Generals, al Congrés dels Diputats, desparten, per una banda, acusacions de traïció per part del nacionalisme espanyol en el seu conjunt i amb les seves expressions més furibundes de manera clara; també acusacions de traïció per part d'alguns sectors de l'independentisme. Però són passos segurament necessaris per poder seguir dialogant políticament i resolent les qüestions en termes polítics.

Respecte al contingut de la moció en concret, es diu a la moció que aquesta llei d'amnistia no contempla mecanismes de seguiment i verificació, com és el cas de la immensa majoria de lleis, i es diu que serà aplicada després per jutjats i per tribunals, cosa que és la norma general en tot tipus de llei. I, per tant, a nosaltres ens sembla que no és necessari en absolut crear una comissió de seguiment, i hi votarem en contra. Però seguim entestats en solucionar, a través del diàleg, la negociació i el pacte, qualsevol dels molts conflictes que pot tenir la societat catalana.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, la moció que avui debatem és una bona notícia per diverses raons, i ja els hi anuncio que hi votarem favorablement.

Primer, celebrem que la CUP hagi passat d'acusar-nos d'haver signat el pacte de la rendició a avenir-se, d'una banda, a assumir aquesta llei d'amnistia i, de l'altra, com també contempla l'acord de Brussel·les subscrit entre Junts i el PSOE, establir mecanismes per tal de garantir el seu compliment. Sense llei d'amnistia no hi hauria aquesta moció.

La llei d'amnistia és una victòria de l'independentisme català, que s'ha imposat també gràcies als vots de Junts per Catalunya. És un acte de justícia. No és un indult ni un perdó, és una reparació política a un abús judicial i repressiu que es va produir després de l'U d'Octubre. L'amnistia fa palès que l'U d'Octubre no va ser un delictes, uns fets que el poder judicial va considerar punibles en la trista sentència del Tribunal Suprem del 2021 perdran ara el seu caràcter delictiu. I això és una victòria de l'independentisme i una derrota d'una part de la judicatura espanyola. És una victòria de la democràcia i una derrota a l'abús de poder.

Segon, ara es fa evident que a Madrid es pot fer bona feina i que aquesta pot tenir resultats tangibles. I seguirem fent-la amb l'únic objectiu de ser útils per a Catalunya i per als catalans. Som conscients també que la moció que ocupa l'actual debat és una proposta raonable, però que segur que genera tensions i rebombori dins d'alguns quants de la bancada criptofranquista.

Senyors de la dreta cavernària, el vuitanta-cinc per cent dels partits representats en aquesta cambra volen l'amnistia. El setanta-vuitanta per cent dels catalans volen votar en un referèndum. Avui mateix, una gran majoria aprovarà la moció que ara mateix debatem. Quan és una minoria qui es vol imposar a la majoria, a unes majories tan aclaparadores, això té un nom molt clar, i vostès tenen un problema de filtre democràtic.

L'èxit d'aquesta negociació amb l'Estat espanyol és conseqüència d'haver estat resilients, haver aguantat la posició, haver estat coherents i haver mantingut les nostres conviccions intactes. Aquells que fa uns mesos negaven l'amnistia, ara la impulsen i hi voten a favor. Des de que Junts és a l'equació, les coses impossibles passen. I és que el PSOE va votar dimarts a favor de tot el que ha negat durant anys.

Per això, permetin-me que em dirigeixi directament als senyors del PSC. No facin de defensors del PSOE, facin de defensors dels catalans. Senyors del PSC, vostès, mal que els pesi, són els guardians de tots els greuges que patim els catalans –de tots–: del dèficit fiscal, dels problemes amb rodalies, de la manca d'inversió i execució en infraestructures, dels menysteniments a la cultura catalana, de la invasió de competències, etcètera.

I, mentrestant, s'han passat dos anys dient que el conflicte entre Catalunya i Espanya s'havia acabat, que ja no existia, i que allò que vostès s'hi refereixen despectivament com «el procés» era una forma d'evitar tractar els problemes reals de la gent.

Però ni una cosa ni l'altra; ni el procés s'ha acabat ni els greuges tampoc. I el seu partit continua sense plantejar ni solucions per revertir els greuges que patim tots els catalans, ni alternativa a la demanda de milions de catalans que volen la independència de Catalunya.

Doncs res més lluny de la realitat. L'acord subscrit a Brussel·les deixa clar que el conflicte polític entre Catalunya i Espanya no només existeix i és ben viu, sinó que reconeix que les reivindicacions legítimes de la societat catalana tenen un profund recorregut històric, que han adoptat diferents maneres –des dels decrets de Nova Planta van abolir les constitucions seculars de Catalunya– i que les qüestions lingüístiques, culturals i institucionals han estat objecte d'una limitació legal severa i fins i tot d'una prohibició o una persecució activa.

I, malgrat això, senyors del PSC, vostès s'han passat dos anys dient que han de girar full. I de tant girar, girar, girar, els qui han girat són vostès. I ja tenim la llei d'amnistia, una taula de negociació internacional amb mediador i el dret a l'autodeterminació i la cessió del cent per cent dels tributs sobre aquesta taula. Hi ha molta gent interessada en que tota aquesta negociació no surti bé, no ho oblidem, i mirem de recordar-ho en les hores que vindran.

El compromís de Junts per Catalunya és persistir, persistir negociant amb l'objectiu que tots els acords responguin a les demandes majoritàries d'aquest Parlament, que és qui representa legítimament el poble de Catalunya, i, sobretot, fer que les coses passin. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Això inclou l'amnistia –acabo molt ràpid, presidenta–, el revertiment, d'una vegada per totes, de tots els greuges que patim els catalans, però també el dret a l'autodeterminació. Aquesta és la solució de Junts per Catalunya al conflicte polític entre Catalunya i Espanya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Esta moción de la CUP, que pretende crear un supuesto observatorio parlamentario para fiscalizar el cumplimiento de la nefasta ley de amnistía, es una ocurrencia que causaría risa si no fuera por lo grave del trasfondo de lo que está pasando: una ley –una ley–, la aprobación de una ley de impunidad para separatistas a cambio de sus votos. Porque, señor Pedret, esto va de esto: es impunidad a cambio de votos. Aquí no va esto de convivencia ni de poner fin a nada. Si le están pidiendo el referéndum; se lo acaba decir el señor de Junts. Están pidiendo el referéndum. Así que no diga usted que esto va de convivencia, porque esto va de impunidad a cambio de votos.

Y lo primero que uno se pregunta es: señores de la CUP, ¿ustedes quiénes se creen que son? ¿Quiénes se creen que son para fiscalizar al Congreso de los Diputados y controlar el cumplimiento de una ley nacional? Aunque sea una ley inconstitucional e infame como la ley de amnistía. ¿Quiénes se creen que son ustedes y los demás partidos separatistas, por ejemplo, para, no sé, pretender que un juez del Tribunal Supremo comparezca aquí en una comisión y exigirle pretendidas responsabilidades penales? ¿Quiénes se han creído que son? La verdad es que se han venido arriba y no son más que unos cuantos diputados regionales comunistoides a los que les gusta vivir de forma bien cómoda, como buenos capitalistas, y ahora, encima, con delirios de grandeza de querer supervisar al Congreso de los Diputados.

En fin, la ocurrencia de esta moción nosotros pensamos que ya no da para más, así que nos vamos a centrar en la ley de amnistía, pero desde otra perspectiva, que es muy interesante, la de la amnistía como la culminación de un camino de traiciones del PSC a sus propios votantes y a todos los catalanes. Porque la pregunta es:

¿cómo hemos llegado hasta aquí? ¿Cómo es que en 2023 este Parlamento conoce de una propuesta para que los partidos separatistas controlen la aplicación de una ley que crea espacios de impunidad para los golpistas y rompe la igualdad de todos los españoles? Pues estamos aquí por la política de cesiones de los partidos nacionales al separatismo; las cesiones del PP, pero también las cesiones y muy especialmente del PSC-PSOE, que ha vendido su palabra y sus principios y, lo que es más grave, nuestra democracia y nuestra nación a los separatistas.

Y vamos a recordar los principales hitos en este camino de traiciones de los socialistas catalanes. Mire, empezando en 2003, por resumir –porque hay más– los últimos veinte años. Año 2003, el PSC salió con Esquerra Republicana para llegar al Gobierno de la Generalitat en lo que se conoció como el pacto del Tinell, de infausto recuerdo. Año 2005, Zapatero y Maragall empezaron la campaña para un nuevo estatuto de autonomía que nadie en aquel entonces reclamaba y que excluía el español como lengua vehicular, invadía competencias nacionales y definía Cataluña como una nación. Año 2012, Pere Navarro apoyó la campaña del *dret a decidir*, que traería consigo la celebración de la consulta ilegal del 9-N. Y en su programa electoral, el PSC se comprometió a promover las reformas necesarias para que los ciudadanos de Cataluña pudieran ejercer su derecho a decidir a través de un referéndum.

Seguimos. Año 2021, Sánchez indulta a los golpistas, suprime el delito de sedición y rebaja el delito de malversación para beneficiar a los condenados por el golpe de Estado. Año 2022, el PSC pacta con Esquerra los presupuestos de la Generalitat, que suponen la ruina de los catalanes y más dinero para las élites separatistas. Y el señor Illa facilita la aprobación de la ley que deja sin efectos la sentencia histórica del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, que reconoce el derecho de los padres a escolarizar a sus hijos con un mínimo del veinticinco por ciento de clases en español. A todo esto, hay que sumar la vergüenza de que el PSC esconde la bandera de España en treinta y uno de los cincuenta y ocho ayuntamientos en los que gobierna en solitario y en veintidós de los sesenta y cinco en que lo hace en coalición. Y ahora el PSC-PSOE va a amnistiar a todos los políticos golpistas y a todos los delincuentes del *procés* a cambio de unos votos para mantenerse en el poder.

Décadas de cesiones, de negociar y vender lo que es de todos los españoles a cambio de beneficios políticos y parlamentarios para unos pocos. El estado de derecho, la unidad de España y nuestra democracia, a cambio de seguir en la Moncloa. Cuarenta y cinco años de historia democrática para que la CUP ahora se crea con derecho a controlar los jueces y tribunales en el Parlamento de Cataluña en aplicación de una ley ilegal e inconstitucional.

Felicidades, señores del PSC, porque sí, el tiempo y sus traiciones les pondrán en su lugar.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Bé, crec que no és la primera vegada que ho dic al Parlament de Catalunya –i, a més, ho dic des de l'absoluta convicció del nostre grup parlamentari–, que l'amnistia és una victòria per a Catalunya. M'ho han sentit a dir diverses vegades i, a més, ho creiem fermament. I és una victòria per a Catalunya, per als catalans i les catalanes, per a aquella gent que se sent i defensa la independència de Catalunya i perquè hi ha gent que no i que té un altre projecte polític per a Espanya.

I, a més a més, crec que és una victòria perquè permet retornar el debat d'on no hauria d'haver sortit mai, que és en el terreny de la política i no en el terreny de la confrontació, i especialment no de la confrontació a través de la justícia i, evidentment, de la judicialització de la política. Jo els hi he dit també diverses vegades i, a

més, crec que, a més, la moció va en aquesta direcció de «no fem petites les victòries de Catalunya simplement per la batalla electoral».

Jo no entraré en el joc de retrets que han entrat alguns de vostès, sobre..., no?, si benvinguts a les posicions d'uns o dels altres. Crec que tothom, en aquest Parlament de Catalunya, els darrers anys s'ha mogut bastant sobre les posicions i crec que és sà; crec que és sà que hagi estat així. I, a més a més, crec que també la llei d'amnistia –i crec que també ho destacava el senyor Pellicer– té una virtut, per mi, respecte als indults i respecte també amb la reforma del Codi penal i l'eliminació del delictes de sedició, que és permetre aquest trànsit cap a la política i sortir de la judicialització no només als dirigents que van estar encausats pel procés independentista, sinó a centenars de ciutadans i ciutadanes que es van manifestar, que es van mobilitzar a favor de determinades idees polítiques.

I crec que, a més a més..., i a mi també m'ha agradat com ho plantejava, no?, des de l'ambició de que si pot haver-hi –vostè ho deia– onze persones que s'acullen a la llei d'amnistia, millor que no que en siguin deu, en aquesta línia d'avançar cap a una nova situació política a Catalunya i a nivell de l'Estat.

La segona consideració, segurament aquesta alguns..., no?, i vostès no la deuen compartir, però crec que és evident que estem davant d'un altre escenari polític i que..., i això sí que, evidentment, té a veure amb el nostre projecte polític de transformació i de canvi de l'Estat espanyol; és a dir, hi ha una nova etapa i que, a més a més, acaba amb algunes afirmacions –i també m'ho han sentit dir molt a mi aquí algunes vegades en aquest faristol–..., acaba amb la idea de que Espanya és irreformable i que Espanya no es pot canviar.

I, a més a més, amb unes afirmacions que s'han fet diverses vegades en aquest faristol: que és indistint si hi ha un govern de PP i VOX, no? –jo crec que ho han vist ara el que representa un govern de PP i VOX, que el senyor Abascal fos vicepresident de l'Estat espanyol– d'un govern en el qual hi hagi Sumar, En Comú Podem i el Partit Socialista. No és el mateix. I jo crec que això ho podem constatar des de la legitimitat de projectes polítics absolutament, si vostès volen, contradictoris o diversos, però no és el mateix. Hi ha una Espanya diferent, hi ha una Espanya plurinacional, hi ha una Espanya diversa, hi ha una Espanya que reconeix i ha de reconèixer que Catalunya és una nació i, evidentment, que existeix la voluntat de ser del poble català. I això també s'està traslladant a nivell polític.

S'està traslladant a nivell polític en tots els camps. Potser alguns poden considerar que és una anècdota; per a mi no ho és. És a dir, el que ha passat aquests dies, per exemple, a Iruña, crec que és el reconeixement d'una realitat que existeix i que, a més a més, s'ha de construir des de l'aliança de les formacions polítiques de progrés i plurinacionals d'arreu de l'Estat.

I, a més a més, escoltin, no ho sé, si no ens volen fer cas a nosaltres, suposo que la legitimitat que pugui tindre una força política des del camp de l'independentisme com Bildu, doncs, no li negaran que, a més a més, està fent una definició molt similar a la nostra de construcció d'una Espanya plurinacional i de la construcció d'un nou projecte polític per a Espanya.

I, finalment, acabo amb això –i, a més, ho vull fer ho avui, que crec que també és un dia significatiu–: crec que s'obre una nova etapa política a Catalunya. I vull fer-ho avui, que fa vint anys de l'acord del Govern catalanista i d'esquerres, que, per a mi, ha estat el millor Govern que ha tingut aquest país i el millor president, que ha estat Pasqual Maragall.

I vull fer-ho des d'un reconeixement de la convicció de tres forces polítiques, en aquest cas també de tres dirigents: Pasqual Maragall, Josep-Lluís Carod-Rovira i Joan Saura, que van apostar per la construcció del primer Govern catalanista i d'esquerres, que va intentar obrir una nova etapa. I el nou Estatut va intentar obrir una nova etapa, també, de transformació i de canvi polític a Espanya, que es va truncar.

I que, evidentment, l'estratègia del Partit Popular de confrontació i utilització electoral del conflicte polític amb Catalunya ens ha portat on ens ha portat. Nosaltres sabem perfectament qui és el màxim responsable d'on hem arribat. Evidentment, no compartim algunes decisions que s'han pres per part de l'independentisme, però el màxim responsable de la situació a la qual ha arribat, en aquest cas, Catalunya, i especialment de la judicialització de la política, és el Partit Popular.

Però s'obre una nova etapa que jo el que reclamo és que siguem capaços d'aprofitar-la, d'aprofitar la finestra d'oportunitat que es torna a obrir per a la construcció d'una Espanya plurinacional.

I acabo, en aquest cas, amb una cita de Pasqual Maragall, que és: «Hi ha una nova Catalunya, una Catalunya més desinhibida, menys sagrada, menys sacralitzada, més amb els peus a terra.» Siguem capaços de construir-la entre tots i totes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gracias, presidenta. Vicepresidenta, señoras, señores diputados, esta moción es el mundo al revés. Anteayer se inició en el Congreso de los Diputados, de la mano del PSC-PSOE y con el beneplácito explícito del señor Salvador Illa y su PSC y, por supuesto, del señor Pedro Sánchez y su PSOE, el lacerante camino de la traición institucional suprema.

El Gobierno de España que debería defender el estado social y democrático de derecho en que se constituye la nación, se pone al servicio de la casta supremacista que pretende romper el Estado y su ordenamiento democrático, pisoteando los derechos de los ciudadanos que ostentan la soberanía nacional –la real, la verdadera, no la delegada. Porque el pueblo soberano no ha votado al PSOE ni ha dado un cheque en blanco al Gobierno de España para que cree una casta de intocables, una casta impune a cambio del puñado de votos que Pedro Sánchez ha necesitado para atornillarse a su poltrona monclovita.

Es muy probable que se apruebe la ley de impunidad gracias al entente nacional separatista, auspiciada por el autoproclamado Gobierno progresista, que en realidad se está comportando como el más reaccionario y antidemocrático de nuestra reciente historia. Parafraseando al insigne periodista Juan Luis Cebrián, de cuya filia socialista no me cabe duda, ¿cómo se puede ni siquiera suponer que es progresista un gobierno que no respeta la división de poderes, promueve la desigualdad ante la ley e incluye en sus filas a fuerzas del más rancio nacionalismo? ¿Cómo se puede, señores del PSC?

La posible ley de impunidad tiene una clara debilidad a ojos de los revolucionarios de pacotilla que nos presentan esta moción: su aplicación, si llega a convertirse en ley, le corresponderá nada menos que a los juzgados y tribunales. ¡*Vade retro!*

Los revolucionarios de salón con los que compartimos espacios en este Parlamento invocan la supuesta legitimidad para que queden impunes los delincuentes que han atacado el ordenamiento democrático que nos garantiza la igualdad ante la ley, que se vayan de rositas gracias a esta futura ley de impunidad.

La pretensión del grupo proponente es que los jueces y tribunales estén sometidos al control de este Parlamento mediante un observatorio de parte con la participación de lo que eufemísticamente llaman «sociedad civil organizada». Los delincuentes organizados metidos a controlar y a enmendar la plana a la justicia, que es el poder de cierre de cualquier democracia. Vamos, el mundo al revés: los delincuentes juzgando a los jueces.

En realidad, el PSC debería apoyar esta moción, aunque ha anunciado que votará en contra, empeñado como está en dinamitar los pilares que sustentan el estado so-

cial y democrático de derecho, los pilares que sustentan cualquier democracia digna de tal nombre.

De hecho, anteayer en el Congreso de los Diputados, el PSC y su marca matriz, el PSOE, como ayer mismo hizo el presidente Sánchez en el Parlamento Europeo, se embarcaron en esa travesía hacia la involución, que es dar pábulo al llamado *lawfare* en su alocada estrategia de desprestigiar a las principales instituciones del Estado y de forma especialmente descarnada al poder judicial, que es la última línea de defensa de los derechos de los débiles frente a los poderosos y garantiza la plena vigencia del ordenamiento democrático, como hemos visto en el último sexenio tras el golpe de Estado que perpetraron en 2017 los que ostentaban el poder en Cataluña. Ese golpe al que quieren dar continuidad los que actualmente ostentan el poder, ahora –ya lo vemos– con la colaboración directa del propio Gobierno de España. ¿Qué sería de la democracia sin un poder judicial independiente y leal a la nación soberana?

Por dejarlo claro, un estado democrático se sustenta en tres poderes –el legislativo, el ejecutivo y el judicial–, separados e independientes entre sí. El poder judicial ejerce como poder de cierre del sistema y solo puede ser controlado en el ámbito jurisdiccional. Un principio democrático que choca frontalmente con la pretensión del grupo que plantea esta moción, secundada por el separatismo en pleno, de imponer al conjunto de la sociedad su visión totalitaria, donde las minorías que ostenten el poder puedan reventar el Estado a su gusto y, bueno, al más puro estilo de las dictaduras, con cuyos postulados reaccionarios comulgan por completo.

En un país normal, el Gobierno de la nación debería reaccionar y mostrar su firme repulsa cuando uno de sus socios de conveniencia plantea abiertamente en el Congreso de los Diputados la caza de brujas a jueces, policías y periodistas; caza de brujas contra el poder judicial y quienes garantizan que la ciudadanía tenga seguridad y libre acceso a una información veraz. Esta moción, en un país normal, en una verdadera democracia, ni siquiera debería haber sido admitida a trámite por la Mesa del Parlamento. No nos consta que el PSC se haya opuesto en la Mesa a su tramitación parlamentaria.

En cualquier caso, desde el Grupo Parlamentario de Ciutadans denunciaremos este nuevo intento de involución totalitaria y no vamos a participar en su charlotada antidemocrática.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. Desde el escaño, para fijar nuestra posición acerca de esta moción presentada por el Grupo de la CUP. Una posición que va a ser contraria a la aprobación de esta moción, que pretende la creación de un supuesto observatorio que haga seguimiento sobre la aplicación de la futura ley de amnistía que puedan aprobar las Cortes Generales.

Una ley de amnistía que, como todos sabemos, es fruto del acuerdo de investidura entre el presidente del Gobierno, Pedro Sánchez, y sus socios parlamentarios allá, Junts per Catalunya y Esquerra. Una ley de amnistía sobre la que es de sobras conocido el planteamiento de nuestro partido, fijado recientemente, el martes pasado, por el presidente nacional de nuestro partido en el debate sobre la ley de la amnistía el pasado martes en el Congreso, y que, por tanto, es un planteamiento de rechazo absoluto a esta ley.

Y lo es, y por resumir y por no reiterar los argumentos que ya hemos venido expresando en esta cámara..., estamos en contra de esta ley porque consideramos que quiebra la Constitución, que quiebra el estado de derecho y que quiebra la igualdad de todos los españoles. Y sobre todo estamos en contra porque parte de una falacia en origen, y es que en España hay represaliados políticos. Esto es una falacia. En

España no hay represaliados políticos. Por tanto, no se justifica el pretendido origen político de esta ley. En España se cumple o no se cumple la ley.

Por cierto, señor Cid, España no es irreformable. Claro que se puede reformar, pero por los procedimientos y por las mayorías que prevé la Constitución. Lo que no se puede es que, como no se tienen esas mayorías, se pretende reformar España por la puerta de atrás. Eso sí que no es admisible en democracia, señor Cid.

Por tanto, nosotros rechazamos la ley de amnistía y, por tanto, estamos en contra de cualquier planteamiento político que se pueda derivar de la aprobación de esta ley. Y, por consiguiente, votaremos en contra de esta moción.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Jordi Orobitg i Solé.

Jordi Orobitg i Solé

Bé; moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, bé, avui venim a parlar d'amnistia, d'una amnistia que porta causa de l'obstinació d'uns líders i formacions polítiques per donar compliment a un mandat democràtic sorgit d'unes eleccions a les que es presentaven amb un programa electoral en el que precisament el que volien era conduir, en aquest cas, la nació catalana a la seva independència.

Respecte a aquest exercici democràtic, es van conjurar una sèrie de poders de l'Estat per iniciar veritablement una lluita repressiva contra tots aquells que defensaven aquests drets civils i polítics inalienables a qualsevol dels pobles, que estan consagrats fins i tot al propi ordenament jurídic espanyol per virtut dels tractats internacionals que ha subscrit al llarg del temps. I ho han fet amb unes mecàniques judicials, emprant l'espionatge, com ha sigut en el cas Pegasus; en definitiva, posant en funcionament tota una maquinària judicial, mediàtica, policial, per lluitar contra el poble de Catalunya i contra els seus representants que legítimament han volgut emprendre aquest camí, un camí que és homologable al que ha transitat la majoria dels pobles que han assolit la independència al llarg de la història.

Que arribem, en aquest cas, a aquesta llei d'amnistia no és ociós, eh?, és una seqüència lògica del treball de moltíssimes persones. En primer lloc, de la societat civil, que s'ha mobilitzat sempre per avalar les persones en les que va dipositar la confiança i que s'han vist injustament represaliades. També, en aquest cas, per moltes persones en l'àmbit social, en l'àmbit jurídic, lluitant pels drets, en aquest cas, de represaliats, com pugui ser obtenint victòries davant del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, però també amb una ingent tasca política en les institucions internacionals: a l'assemblea del Consell d'Europa, amb pronunciaments favorables a la llibertat dels represaliats; en diferents comitès de l'Organització de les Nacions Unides, com pugui ser el de drets humans o, en aquest cas, també el de detencions arbitràries.

En qualsevol cas, és el fruit del treball de molta gent. I vull reivindicar també el treball de la gent d'Esquerra Republicana, en un context en el Congrés dels Diputats molt difícil. Amb unes majories alternatives, com puguin ser les que en aquell moment podia dispensar al PSOE el Grup de Ciutadans, va tenir la capacitat i l'habilitat d'entendre allò que era possible: uns indults, que és una mesura de reparació parcial, però que són molt importants, perquè, en qualsevol cas, serveixen perquè persones que han estat injustament represaliades puguin reprendre no només les seves vides en l'àmbit familiar, sinó també en el polític. I també moltes altres mesures, com puguin ser, en aquest cas, la modificació del Codi penal per lo que respecta al delictes de sedició. I també ho va ser respecte a la malversació, que va ser, lògicament, com tots vostès saben, mal emprat també des del punt de vista jurisdiccional, d'inici per condemnar i, en segon pla, fer-ne una interpretació capciosa perquè no se'n poguessin beneficiar tots aquells que han estat represaliats. En definitiva, és una seqüència

d'actuacions que entre tots han conduït a una resolució, que entenem que és important i rellevant, en aquest cas, per al trànsit d'aquest país cap a la independència d'aquesta nació, com pugui ser la llei de l'amnistia.

La llei de l'amnistia també és un compromís electoral. Ho és d'Esquerra Republicana, ho és de Junts per Catalunya i també ho és de la CUP. També ho ha estat de la CUP. No... Hi insisteixo: no recordo, per això, que ho esmentessin en el darrer programa electoral al Congrés dels Diputats. I per a nosaltres no és el final de res. Com he dit abans, és un compromís electoral. Aquest compromís electoral, que formava part del programa electoral d'Esquerra Republicana al Parlament de Catalunya, que formava part del programa electoral d'Esquerra Republicana al Congrés dels Diputats, afegia altres mesures, també, i entre elles esmentàvem la de l'autodeterminació. Per nosaltres l'amnistia no és el final de res, és l'inici de tot. I, en qualsevol cas, per nosaltres és un pas més per assolir l'autodeterminació del nostre poble, que entenem, com sempre ho hem defensat, que des d'una via dialogada ha d'arribar mitjançant un referèndum acordat. I aquest referèndum –vostès ho saben– és irrenunciable per a l'independentisme i és inexorable; ha d'arribar, i vostès ho saben.

Per part nostra, l'amnistia, hi insisteixo, és un pas més, però és un pas més cap a la llibertat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 5 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat

302-00359/13

Passem ara al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I per exposar-la, té la paraula el senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gracias, presidenta. Consejera Serret, señoras y señores diputados, presentamos hoy una moción imprescindible, cuyo objetivo principal es poner coto y denunciar la actitud desleal y partidista del Gobierno de la Generalitat, que dura ya demasiado tiempo.

El Gobierno de la Generalitat, una institución del Estado, lleva décadas erosionando al propio Estado. Los cienmilleuristas que se autoproclaman represaliados y que ejercen el poder en Cataluña dedican sus mayores esfuerzos a desprestigiar y erosionar al Estado dentro y fuera de España, actualmente, con la connivencia y, como hemos visto anteayer en el Congreso de los Diputados y ayer mismo en el Parlamento Europeo, con la colaboración entusiasta del Gobierno de España, del PSOE y de sus socios separatistas.

Desde que el presidente Sánchez decidió traicionar a sus votantes y a la mayoría de los españoles a cambio de atornillarse en su poltrona monclovita, el propio Gobierno de España y quienes le apoyan en el Congreso de los Diputados están colaborando con entusiasmo con los partidos separatistas en el intento de demolición de nuestro ordenamiento democrático.

Esta deslealtad institucional tiene además una vertiente especialmente indignante al dejar desamparados a millones de españoles que ven con estupor como es el propio Gobierno de España y el PSOE –en otros tiempos garantía de igualdad– quienes les convierten en ciudadanos de segunda, al tiempo que afianzan a una casta

de intocables a los que, a cambio de un puñado de votos para atornillarse a la poltrona, pretenden garantizar la impunidad.

Desde Ciudadans tenemos claro que ninguno de los dos gobiernos, ni el de España, ni el autonómico catalán, ni, por supuesto, ninguno de los partidos que los conforman, ni el PSOE de Sánchez, ni el PSC de Illa, ni mucho menos Esquerra Republicana, trabajan con el objetivo de defender el interés general de la ciudadanía y los valores superiores que propugna nuestro ordenamiento democrático, como son la libertad, la justicia, la igualdad y el pluralismo político.

En este contexto de deslealtad por parte de los principales responsables institucionales a nivel nacional y autonómico, se enmarca la trama oculta que rodea lo que debería ser Acción Exterior y que en realidad no es más que una intromisión continuada en la política exterior del Estado, competencia exclusiva del Gobierno de España, que tiene su máxima expresión en la desinformación y la mentira, con la clara voluntad de desprestigiar a España en el ámbito internacional. Desde Ciudadans seguiremos denunciando esta realidad lacerante, con el convencimiento de que la connivencia del PSOE y del PSC les pasará factura ante su electorado.

Nuestra moción contiene nueve puntos específicos dirigidos a poner coto a la deslealtad del actual Gobierno de la Generalitat. El PSC, por cierto, ya ha votado favorablemente a algunos de esos puntos en legislaturas anteriores. Citaré solo algunos.

Desde Ciudadans instamos al Govern de la Generalitat a no utilizar recursos públicos para interferir en la política exterior del Estado ni para promocionar el separatismo y denigrar a España y sus instituciones democráticas; a desarrollar la competencia de acción exterior conforme a la legalidad, respetando la distribución competencial, de acuerdo con los principios de unidad de acción, lealtad institucional y de defensa de los intereses de Cataluña y, por tanto, de España en el exterior; a no abrir delegaciones en el exterior que no cuenten previamente con el informe favorable del Ministerio de Asuntos Exteriores; a reconocer que la acción exterior está sometida al control de legalidad existente en todos los estados democráticos compuestos, y someter su ejercicio al control parlamentario conforme a los principios de buen gobierno y transparencia exigibles a toda Administración pública cuyas funciones institucionales están sufragadas con el dinero público que aporta el conjunto de la ciudadanía vía impuestos; a dejar sin efecto el acuerdo de gobierno del 10 de octubre pasado por el que se aprueba el proyecto de ley de modificación de la ley de acción exterior, con el que se pretende ni más ni menos que crear un cuerpo diplomático por quedar fuera del ámbito competencial de la Generalitat de Cataluña. También planteamos la conveniencia de que la consejera Serret y los delegados exteriores de la Generalitat soliciten comparecer ante la Comisión de Acción Exterior, al menos una vez al año, para someterse al control parlamentario.

Estas peticiones se entroncan en el ámbito competencial de la Generalitat de Cataluña y se plantean en aras de la transparencia y el control del obligado buen gobierno. Como ya he dicho, muchas de ellas han contado con el apoyo explícito del PSC, al que solicito formalmente su apoyo y que deje de ser cómplice de la deslealtad que impera en la acción de gobierno de la Generalitat proyectada hacia el exterior.

Mucho me temo que no será así, porque este es el PSC de la connivencia, cuya principal tarea es consolidar en Cataluña una casta de intocables cuyos delitos pretende dejar impunes. No dejaremos de recordárselo a sus votantes y a toda la ciudadanía.

La presidenta

Atès que no hi han esmenes presentades, a continuació i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor David Pérez Ibáñez.

David Pérez Ibáñez

Moltíssimes gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, benvinguda, moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, he de fer referència una mica al que es va dir a la interpellació de l'altre dia per part de Ciutadans, una intervenció trufada, com la que hem vist ara fa un moment, de desqualificacions al Partit Socialista, al PSC, al senyor Pedro Sánchez, al «sanchismo», al Salvador Illa: «cómplices», «connivencia», «casta de intocables», «indignante», «atornillarse en la poltrona»... Y ahora vas y me la votas.

Hombre, pues mire, tienen ustedes una manera un poco rara de intentar establecer mayorías parlamentarias para que te voten una moción –una manera un poco rara–; con descalificaciones a otros grupos parlamentarios no es la mejor manera para intentar conseguir, pues, esto, que te voten después a una moción.

Por lo tanto, no le vamos a llevar la contraria con todas estas descalificaciones. Usted dijo además el otro día una frase absolutamente lapidaria: «Contar con el PSC y el PSOE es inútil.». Pues mire, no le voy a llevar la contraria. No le votaremos la resolución, no se la votaremos. No, no se ría –no se ría–, no se la votaremos. También le digo que es una manera peculiar de intentar conseguir estos consensos parlamentarios.

Además..., a no ser que su pretensión fuera que no se la votemos, porque ustedes siempre van dando lecciones a todo el mundo de lo que hay que hacer –a todo el mundo. Pues mire, nosotros no le vamos a hacer mucho caso. ¿Saben por qué? Porque queremos que nos vaya bien –queremos que nos vaya bien–, queremos que a Cataluña le vaya bien y queremos que a nosotros nos vaya bien. Y tantas lecciones que dan, así les va a ustedes –así les va.

Mire, respecto a la moción, yo creo que no hace falta hacer una moción para pedir información; ya hay mecanismos para pedir información parlamentaria en este Parlament. No hace falta hacer una moción para pedir comparecencias parlamentarias; pídaslas ustedes en la comisión. Nosotros las hemos votado a favor siempre a todas; usted lo sabe, a todas, siempre. Pidan ustedes comparecencias en la comisión y ya está. No hace falta hacer una moción para las comparecencias de la *consellera* o de los representantes.

Pero, en cualquier caso, enviaremos esta moción a los compañeros del PSOE de Andalucía, donde ustedes tienen competencias sobre acción parlamentaria, para que puedan ver si ustedes, en Andalucía..., si el Gobierno de Andalucía también está haciendo todo esto que dice esta moción: «Abrir un portal específico en el que se publique y se pueda consultar de forma constante e inmediata la agenda de los delegados y de los miembros de las delegaciones del Gobierno de exterior para que consten el lugar y la fecha de las reuniones que mantengan, las llamadas de teléfono, los correos electrónicos, la mensajería exprés, las personas contactadas, el objetivo de estos contactos y, si hubiera gasto público, el detalle del gasto público, como exige la ley de transparencia.» Muy bien, pues vamos a ver si ustedes esto también lo están haciendo en Andalucía, donde ustedes están gobernando.

Miren, para acabar, permítanme destacar la oposición responsable que nosotros estamos haciendo en materia de acción exterior. Hemos demostrado este compromiso real con la cooperación, un compromiso real, además, con la resolución de los problemas a nivel europeo. En tres ocasiones recientes Salvador Illa ha acudido a Bruselas para establecer contactos significativos con representantes de la Unión Europea. Estos encuentros son la evidencia clara de nuestro compromiso con el diálogo, nuestro compromiso con la colaboración en el ámbito europeo, teniendo en consideración fundamentalmente los intereses de Cataluña.

¿Qué fue lo más importante que hizo Ciudadanos cuando eran jefes de la oposición? Pues llevarse a todo el grupo parlamentario a Waterloo para hacerse una foto delante de la casa del señor Puigdemont. (*Remor de veus.*) Ah, ¿no lo hicieron? ¿No lo hicieron? (*Remor de veus.*) Ah, lo hicieron; vale, vale. Mientras unos hacían el pa-

ripé, otros estamos trabajando para recuperar la presencia y la influencia de Cataluña en las instituciones europeas. Es una cuestión de prioridades –es una cuestión de prioridades.

Muchas gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Joaquim Jubert Montaperto.

Joaquim Jubert Montaperto

Bon dia, presidenta. Consellera Serret, diputats i diputades... Diputat Alonso, a veure, que el llegir no ens faci perdre l'escriure. Contestar una moció de Ciutadans és la cançó de l'enfadós o de l'enfadat. Ho vivim en permanència a la Comissió d'Acció Exterior, on Ciutadans és la versió premoderna de VOX, negant sistemàticament la competència reconeguda a la Generalitat per dur a terme la seva acció exterior. Competència, no cal recordar-ho, que ha estat reconeguda pels seus propis tribunals, aquells que tan freqüentment esmenten aquests dies en què s'amaguen darrere els faldons de les seves togues, que no estan per punyetes ni per la separació de poders que tant invoquen.

I sí, senyor Alonso, volem una justícia independent, però també imparcial. Afortunadament, les seves *performances* –ja l'hi ha esmentat el meu company Pérez– ja només es limiten a aquesta cambra i al Parlament Europeu. I la cançoneta de colpisme també cansa, perquè els únics colpistes que hi ha hagut a Espanya han estat els militars, però ja entenem que vostès troben a faltar la tradició «decimonònica».

De la seva llarga moció no se'n salva ni un punt. Per ser generosos, ens hauríem pogut abstenir al 10, perquè sí que desitgem que l'honorable consellera vingui a explicar-se a la CAEUEC almenys un cop l'any i que també programi els seus viatges tenint en compte el calendari parlamentari. També voldríem que se'ns expliqui l'oportunitat d'un viatge per obrir la delegació de Corea, que ja funcionava des de fa sis mesos, coincidint amb una cimera de la Mediterrània a Barcelona aquells mateixos dies. Que ni la consellera ni el president hi assistissin és un fet inèdit, quan es vol representar exteriorment el país.

O l'errada política de confondre sionisme i Netanyahu amb Israel, amb qui hem de mantenir una política de cooperació i entesa, tot reclamant el respecte al dret internacional humanitari a Gaza i arreu. En aquest assumpte, alguns fan seguidisme del costum hispànic de «la tradicional amistad con los pueblos árabes», refugi d'emèrits i altres sàtrapes com Putin, que es passejava fa pocs dies pels Emirats i Aràbia Saudita sense que ningú hi trobi res a dir.

Per entendre bé el que ara es cou a la riba més oriental del Mediterrani, és fonamental no perdre de vista que qui va començar la nova contesa bèl·lica no va ser Israel, sinó l'organització terrorista Hamas, des de la Franja de Gaza, amb un brutal atac el dissabte 7 d'octubre contra la població civil israeliana, fossin jueus, àrabs o cristians, pel simple fet de ser-ne. Un demòcrata no hauria de posar al mateix nivell Hamas, un grup terrorista, i Israel, un estat democràtic. O hi han hagut eleccions lliures a Gaza o Cisjordània en els últims anys?

Tampoc volem que s'oblidi la situació del Karabakh i l'expulsió de la minoria armènia per part dels àzeris amb l'ajut de Turquia, amb la passivitat de Rússia. O la guerra d'Ucraïna, que s'eternitza amb un altre desastre humanitari. O els conflictes al Iemen o Etiòpia, que no existeixen al focus informatiu.

Per tant, no compartim cap punt del plantejament que fa Ciutadans en aquesta moció, perquè senzillament no creuen en l'acció exterior catalana. I precisament per contraposició a aquesta idea errònia, des de Junts som exigents amb el Govern perquè aspirem a que el Govern de Catalunya mantingui una posició ambiciosa, sense la tutela de les ambaixades espanyoles, quan viatgi. La legítima aspiració a una sobirania pròpia ha de comptar amb una xarxa de delegacions potents, i donarem su-

port a la creació d'un cos d'acció exterior que compti amb un pressupost adequat, no només per a cooperació, perquè no té cap sentit que el Departament d'Acció Exterior sigui l'aneguet lleig del Govern en matèria de pressupostos.

Però aquest cos ha de ser un instrument de futur per crear un cos diplomàtic propi, no per recollocar desubicats o convertir interins en fixos. El pla de cooperació està molt bé, però si no hi posem recursos tècnics i humans continuarà sent voluntarisme i objecte d'incompliments.

I, finalment, m'haig de referir a la Declaració universal dels drets humans, de la que es compleixen setanta-cinc anys aquests dies, i que cal que actualitzem i mantinguem ben viva tant pel que fa al seu respecte com a la seva aplicació, perquè cal definir correctament els drets per poder-los protegir i defensar, també als tribunals.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bien; muchas gracias, presidenta. La Generalitat de Catalunya, dominada por el separatismo, lleva años instrumentalizando las instituciones y adueñándose de todos los espacios públicos con un único objetivo, que es dividir la sociedad española y avanzar en su golpe de estado.

Sin lugar a dudas, desde que VOX ha entrado en este Parlamento hemos hecho frente a la acción exterior ilegal que ejerce este Gobierno en sus continuas ilegalidades y sus extralimitaciones. Y digo «ilegal» porque la acción exterior que constitucionalmente, con el Estatuto en la mano, pueden ejercer las comunidades autónomas se limita básicamente a la promoción económica, empresarial y turística de las regiones, no lo que está haciendo usted en sus paseillos por el mundo.

La única promoción que a ustedes les interesa es su promoción personal y la de su proyecto separatista. Porque a eso se han dedicado desde hace años, a tejer una macroestructura internacional para enchufar a sus amiguetes con unos sueldos desproporcionados, insultar a España y hacer proselitismo separatista.

Y para llevar a cabo esta misión, el separatismo, claro, pues, cuenta con el inestimable apoyo del Partido Socialista, un partido que ha traicionado a sus votantes, a sus propias siglas, y, lo que es más grave, ha traicionado a España y a los españoles para convertirse en un partido separatista más. Aunque el señor Illa se presente como el líder del «gobierno alternativo», el PSC no es alternativa de nada. El PSC ha pactado los presupuestos con el separatismo haciendo suya la acción exterior ilegal que hoy estamos criticando en esta sala.

El PSC ha disparado el presupuesto público más de 105 millones de euros para que los separatistas puedan seguir con su fiesta, abriendo nuevas embajadas y atacando a España desde el exterior. Y, fíjense, aquellos que dicen que no, que ahora las cosas están mucho mejor y que el separatismo ya no es tan peligroso, pues, dense cuenta de que desde el año 2017 han doblado el número de embajadas. Ya son más de veinte las embajadas con funciones ilegales que tiene el Govern de la Generalitat en todo el mundo.

El partido separatista traiciona a sus votantes y acaba con la igualdad de todos los españoles permitiendo que estos señores, los que se sientan aquí en la primera fila, puedan situarse por encima de la ley y puedan seguir despilfarrando el dinero en todo aquello que les venga en gana y cuando les venga en gana.

Pero ¿quién paga esta fiesta? Una vez más, la fiesta, su fiesta separatista, la pagan los catalanes de a pie, a quienes separatistas y socialistas hace demasiados años que ya han abandonado. Porque es intolerable que, mientras miles de jóvenes catalanes se encuentran con serias dificultades para acceder a una vivienda digna, ustedes no hagan más que abrir nuevas embajadas, nombrar nuevos embajadores a dedo y con

unos sueldos como digo desproporcionados, de más de noventa mil euros al año, sin que ni siquiera pasen por esta sala a rendir cuentas de un trabajo que apenas conocemos.

Es intolerable que, mientras Cataluña lidera los peores *rankings* de paro juvenil, lo que se esté tramitando en este Parlamento sea una ley para abrir un nuevo chiringuito internacional con el objetivo de perseguir a empresas que a ellos igual no les gustan, pero que generan puestos de trabajo. Es intolerable que, mientras la salud mental de los jóvenes es cada día más delicada y el suicidio se ha convertido ya en la primera causa de muerte, el cuerpo que crea el separatismo, que crea esta consejería, es un cuerpo de diplomáticos sin funciones claras y que nos va a costar Dios sabe cuánto.

En vez de crear un cuerpo de diplomáticos, ¿por qué no se dedican ustedes a crear un nuevo cuerpo de psicólogos que puedan dar respuesta a las necesidades que tienen los jóvenes, y que no tengan que esperarse más de un año para recibir la atención psicológica que necesitan? (*Aplaudiments.*)

Son ustedes unos perversos: aun conociendo las necesidades que tiene nuestro pueblo, ustedes deciden ignorarlas y mirar a otro lado. No tienen escrúpulos, solo les importa su poltrona y seguir viviendo del cuento, mientras a los catalanes cada día les es más complicado llegar a final de mes, como bien ha explicado nuestro portavoz en su interpelación, Joan Garriga. Ustedes se lucran a costa de un pueblo que sufre, un pueblo que pierde tejido empresarial, un pueblo que pierde familias.

Y, señores diputados, hoy les digo que la alternativa ha de ser radical. Hay que acabar con la acción exterior ilegal, cerrar los chiringuitos, rebajar los impuestos y poner el dinero de todos los catalanes al servicio de todos los catalanes.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el senyor Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Consellera, bon dia. Bé, mirin, és públic i notori que entre el Grup de Ciutadans i la CUP –i el nostre grup parlamentari– realment no hi ha cap coincidència i, per tant, aquesta moció no en serà una excepció.

Vostès s'oposen a que el nostre país tingui una política exterior pròpia i exerceixi una diplomàcia pública pròpia, i nosaltres ho defensem amb absoluta convicció, com ho hem fet sempre i com ho farem també avui. Ens sembla fonamental i ineludible que el nostre país aspiri a tenir una política internacional pròpia i que tingui una diplomàcia pública forta i potent basada en la cooperació, basada en l'internacionalisme, en la solidaritat internacional, en els drets col·lectius dels pobles i en la justícia social i ambiental a escala global, a escala planetària, a escala internacional.

Per tant, com és obvi, ens oposarem a la seva moció de dalt a baix i votarem en contra de tots els punts que vostès plantegen. I nosaltres, per tant, sempre donarem suport a tota aquella política de la Generalitat que tingui com a objectiu potenciar aquesta política exterior, aquesta política internacional i aquesta diplomàcia pública.

Una altra cosa és que puguem discrepar o puguem tenir diferències en alguns objectius, en les prioritats o en alguns enfocaments de la política exterior que fa el Govern de la Generalitat amb aquests instruments, amb aquestes eines de diplomàcia pública. I és obvi que nosaltres amb l'actual Govern de la Generalitat tenim algunes diferències pel que fa a aquests enfocaments o pel que fa a algunes de les seves prioritats.

Nosaltres potser no correríem tant a obrir delegacions en els centres neuràlgics del capitalisme financer internacional o de l'Aliança Atlàntica, sinó que potser prioritzaríem, doncs, obrir delegacions en l'àrea euromediterrània, que ens sembla que ha de ser la nostra prioritat estratègica des del punt de vista internacional. O tin-

dríem un paper més actiu, més potent, en el sistema de Nacions Unides, que ens sembla que és un objectiu que caldria potenciar. Tindríem una participació molt més activa i protagonista en diversos espais i fòrums multilaterals a nivell internacional que s'oposen a l'actual sistema de dominació i d'explotació a nivell internacional.

O, per exemple, tindríem una posició més clara respecte al conflicte a Palestina, sincerament. I que consti que no ho dic per Esquerra Republicana, que en aquest sentit té una posició més clara i més sòlida i considero que més valenta, sinó que ho dic pel Govern de la Generalitat, que crec que sincerament té una política molt tèbia en aquest sentit, molt indefinida i que considero insostenible.

Per cert, senyor Jubert, l'Estat d'Israel avui no és un estat democràtic. Incompleix sistemàticament tots els drets humans i incompleix sistemàticament totes les resolucions de Nacions Unides. No en compleix ni una –ni una. I incompleix sistemàticament tots els principis i fonaments del dret humanitari internacional, i actualment és un estat governat per l'exèrcit i per l'extrema dreta. Digui'm vostè on s'agafa per dir-me que avui és un estat democràtic. Per tant, això ja no és excusa per a la política de la Generalitat. Calen més de vint mil morts? Cal que continui l'ocupació il·legal per part dels colons israelians, també a Cisjordània, de territoris palestins? Què més cal perquè el Govern de la Generalitat surti públicament a demanar l'alto el foc, el compliment de les resolucions de Nacions Unides, el compliment del dret humanitari internacional? Què cal perquè hi hagi un posicionament clar i sòlid institucional, de vostè i del president de la Generalitat, demanant l'alto el foc? Això és imprescindible i és necessari, i no pot esperar a produir-se, això.

Perquè si volem tenir un paper actiu en la política exterior, l'hem de tenir amb relació al que en aquests moments és rellevant en política exterior. I nosaltres voldríem un paper més actiu de la Generalitat en aquesta qüestió, com una oposició més clara a l'actual política migratòria de la Unió Europea, als CIEs, al drama de la política migratòria de la Unió Europea, del sistema Frontex. Com voldríem una posició més clara de qüestionament de la política de l'Aliança Atlàntica i de la Unió Europea, fracassada, la política militarista, a Ucraïna, absolutament fracassada, i tot el que això està potenciant de creixement de la indústria armamentística (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*); una política de distensió, de resolució del conflicte, no d'acceleració. Etcètera.

Per tant, nosaltres, sí, tenim unes prioritats diferents, segurament uns objectius diferents, també algunes coincidències...

La presidenta

Gràcies...

Carles Riera Albert

...però el que no farem mai és oposar-nos al desplegament de la política internacional de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. De fet, aquesta moció ens retrotrau a moments de la legislatura passada, quan Ciutadans tenia un altre paper en aquest Parlament. És evident que eren més nombrosos i que tenien més capacitat d'incidir. Ja era la línia que portaven arrossegant des de llavors: qüestionar absolutament tot el que es fa des de l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya, negant coses que estan absolutament contemplades a l'Estatut i que són absolutament legals.

Ara tenen un altre pes parlamentari, és evident. I jo crec que el que sorprèn una mica és que sembla que en aquesta deriva que ha tingut com a grup hagin oblidat

quines són les eines parlamentàries que tenen al seu abast, com la sol·licitud de compareixences. És a dir, poden sol·licitar una compareixença cada vegada que vulguin. Clar, els hi han d'aprovar la resta de grups, és el que tenen les majories, efectivament. Però si potser ja no se'n surten a la Comissió d'Afers Exteriors, no sé jo si tindran millor resultat en aquesta moció que han presentat, que pel que vaig veient moltes possibilitats d'aprovar-se tampoc té. Potser caldria una petita reflexió per part del Grup de Ciutadans de quina és la seva estratègia a l'hora de buscar suports per aconseguir que les seves mocions i les seves sol·licituds de compareixença tirin endavant.

Perquè hi han coses tan rares com demanar que es deixi sense efecte l'acord d'aprovació d'un projecte de llei que ha de tenir una tramitació parlamentària. Presentin una esmena a la totalitat a aquest projecte de llei, que també ho poden fer. No cal que el Parlament els hi doni suport perquè facin la seva feina parlamentària. No cal que demanin a la resta de grups què en pensem, de que vostès no hi estiguin d'acord. Presentin l'esmena a la totalitat, i quan es voti veurem si tenen o no tenen suport. Però és que demanar que es deixi sense efecte una cosa que s'ha de tramitar al Parlament, home, molt consistent amb la tasca legislativa tampoc és que ho sigui.

La demonització de les delegacions, i no només la demonització..., sinó les delegacions al servei dels interessos d'Espanya. Potser que definim quins són aquests interessos d'Espanya i quines serien les delegacions. Estaria bé que ens facin una proposta, o que la facin a la consellera, de quines delegacions sí que creuen vostès que defensen els interessos d'Espanya. Ah, potser la d'Israel els hi semblaria bé que l'obrisin, no?, perquè defensaria els interessos d'Espanya i els de Catalunya. Quina és la que no defensa els interessos d'Espanya i de Catalunya? La de Colòmbia? Potser no els hi agrada que vagi cap al sud? La de Brusselles? Quina és la delegació que no defensa els interessos d'Espanya i Catalunya? Potser que tinguem una miqueta clar de què estem parlant, quan parlem d'interessos.

Nosaltres hem parlat moltes vegades de les delegacions. Nosaltres creiem que el Govern ha de poder obrir delegacions, però creiem que han de tenir sentit i han de tenir funcionalitat i han de tenir estructura, i no poden ser una oficina llogada perquè hi hagi un delegat que amb una assistent administrativa faci veure que hi ha una delegació. Han de tenir sentit i han de tenir prioritat, i han d'estar emmarcades en el pla d'acció exterior, però també en el pla director de cooperació.

Nosaltres trobem a faltar que potser es fan moltes delegacions pensant en els interessos d'Acció i poques pensant en els interessos de l'Agència Catalana de Cooperació, que va haver-hi una època que tenia oficines tècniques a l'exterior per fer seguiment de la capacitat que abans de les retallades tenia la Generalitat de Catalunya de fer cooperació bilateral directa amb governs de diferents països, i això s'ha perdut gràcies a les retallades. Per tant, potser les delegacions poden també obeir a aquesta voluntat.

Volen que compareguin els delegats un cop a l'any; demanin les sol·licituds de compareixences, si és que ja ho hem dit. Però és que per què els delegats sí i el director general de la Infància no? O per què no la directora general d'Igualtat..., de lluita contra les violències masclistes? És a dir, per què tenen aquesta obsessió amb uns delegats que entenem que han de ser transparents com tota la resta del personal de la Generalitat de Catalunya, exactament igual? Però vostès tenen una concepció equivocada de la transparència. Vostès el que volen és obstaculitzar l'acció de govern. Llavors, intenten, amagant-se i disfressant-se rere les peticions de transparència, obstaculitzar.

I, després, per als que no hagin entès massa algunes de les afirmacions del diputat de VOX, que la ignorància a vegades és motiu d'orgull per a alguns... Quan parlava d'un «xiringuito» que va contra les empreses i no sé quines coses més, del que està parlant és de la proposició de llei de creació del centre d'empresa i drets humans, una proposició de llei signada per cinc grups parlamentaris, no pel Govern

—crec que és important també posar-ho sobre la taula—, i que bàsicament l'objectiu que té és, efectivament, garantir i treballar tant aquí com als països del sud perquè les empreses que operen a Catalunya no vulnerin els drets humans. Clar, el tema, a VOX, de la vulneració dels drets humans..., com que no els hi sembla prou greu, deuen pensar que qualsevol organisme pensat per vigilar i exigir que no es compleixen és una cosa supèrflua.

Gràcies.

La presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. No; solamente una pregunta: si salieran a la calle y les preguntaran a los ciudadanos qué piensan sobre esta cuestión, es decir, sobre la apertura continua y masiva, casi diría yo, de embajaditas en el extranjero, con el récord de índice de pobreza desde el principio de siglo, con unos servicios sociales y sanitarios absolutamente colapsados y con unos resultados educativos tercermundistas, ¿ustedes creen que los ciudadanos apoyarían este tipo de decisiones?

¿Creen que es razonable que con estos indicadores sociales tan lamentables de pobreza este Parlamento autorice la apertura de nuevos chiringuitos en el extranjero? ¿De verdad no hay otras prioridades? ¿Creen que es razonable invertir un solo euro en esa cuestión, con la pobreza que hay en Cataluña? ¿Les parece razonable abrirlo, con la gran red de oficinas de Acció que hay en muchos países del mundo?

Es decir, yo creo que el dinero está para otras cosas. Por tanto, no se puede apoyar este tipo de cuestiones solamente para satisfacer su onanismo intelectual y dar la apariencia de nación *fake*, una cosa que no es.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Adrià Guevara i Figueras.

Adrià Guevara i Figueras

Bé; bon dia. Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... D'aquesta moció jo n'extrec dues conclusions, i cap d'elles és una sorpresa. La primera és que vostès, senyors de Ciutadans, la diplomàcia no la porten gaire bé, com a mínim en aquesta cambra, perquè ja hem vist que molts amics vostès no han sigut capaços de fer. I la segona és que vostès voldrien reduir l'acció exterior a la seva mínima expressió o fins i tot eliminar-la, no?

I deixi'm dir-los que demostren ser molt curts de mires, perquè haurien de mirar més al seu voltant, a la societat que ens envolta. Vivim en un món global, i podem triar asseure'ns, queixar-nos una mica —com fan vostès— i veure com passen les coses, o podem triar ser actors actius i participar de la partida. I nosaltres triem jugar la partida; triem posar al servei de la comunitat internacional el país; triem enfortir la presència de Catalunya al món i teixir aliances amb països estratègics. I per això som presents al món com mai abans, amb vint-i-una delegacions que cobreixen setanta-dos països.

I tinc la sensació que vostès no acaben d'entendre què vol dir fer acció exterior, que vol dir aportar solucions a reptes globals, que vol dir dialogar amb cultures i dir-hi la nostra, que vol dir acompanyar els catalans que viuen fora i —per què no?— ajudar-los a tornar, si aquesta és la seva voluntat. Però també vol dir donar suport a les nostres empreses pel que fa a l'exportació, pel que fa a l'expansió, pel que fa a captar inversió estrangera. I aquí també el departament teixeix aliances amb l'agència d'Acció, que té quaranta oficines a l'exterior i que fan molt bona feina.

I li dono aquí una dada. Ara mateix tenim unes nou mil empreses estrangeres a Catalunya, un seixanta per cent més que fa només deu anys. Aquestes empreses ocu-

pen el vint per cent de ciutadans de Catalunya. Creuen que tot això es fa sol? Nosaltres creiem que no, vaja.

I fer acció exterior també vol dir, per descomptat, fer cooperació. I només aquest any hem destinat fons de cooperació, per exemple, a l'acció humanitària a Palestina, al suport a ONGs que fan front a la crisi provocada pel terratrèmol de Turquia o Síria, o també a la protecció dels drets humans a Colòmbia. I vostès es volen carregar tot això o, com dèiem, reduir-ho el màxim possible.

I parlen constantment de malgastar diners públics. Doncs miri, l'acció exterior del Govern és eficient. Hi destinem uns 100 milions a l'any, la majoria, diputada Segovia, en cooperació, i, a més a més, ho fem per treballar d'una forma funcional, sense ambaixades sumptuoses, com vostès a vegades volen fer creure.

I aquesta acció exterior no només és legítima, que per descomptat ho és, sinó que és plenament legal. I ho diu l'Estatut del nostre país, però també ho diuen els seus amics del Constitucional, que han avalat l'acció exterior del Govern com una acció exterior totalment legal. Per tant, vostès, abans de fer acusacions com les que han fet, portin proves, perquè proves aquí no n'hem vist.

I nosaltres no només no renunciem a aquesta acció exterior, sinó que, a més, continuem fent-la avançar per arribar a tot arreu on pugui ser possible. I per això aquest any hem obert noves delegacions a Corea o a l'Argentina. I hi hem destinat més pressupost que mai i hem posat més personal que mai a delegacions estratègiques. I hem creat aquesta figura dels enviats especials per seguir teixint aquesta xarxa catalana arreu del món.

I ho fem, com deia, amb totes les garanties legals i tota la transparència. I aquí vostès fan algun apunt, a la seva moció, que gairebé frega l'absurditat, quan demanen, per exemple, que els delegats del Govern exterior facin públiques les seves trucades, els seus whatsapps. O quan demanen que la consellera comparegui a la comissió, com si no ho fes. Només aquest any, quatre vegades, ha vingut la consellera a la comissió. Vostès o no hi eren o no l'escoltaven, o no sé exactament què estaven fent, perquè quatre vegades aquest 2023 hem tingut la consellera, compareixent. I, com han dit altres companys que m'han precedit, si volen que comparegui més, demanin-ho; demanin-ho, i si tenen les majories per fer-ho vindrà tants cops com sigui possible.

Però, bé, tornant al tema pròpiament –i ja acabo, presidenta–, com deia, nosaltres no en tenim prou. No en tenim prou, i ja l'informo que seguirem treballant per ampliar aquesta xarxa catalana al món amb la mirada posada sobretot en aquells territoris on encara no hi som. Perquè el futur de Catalunya passa pel Mediterrani, passa per Europa, passa pel món, però sobre tot passa per ser-hi.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 5 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures fonamentals per al desenvolupament econòmic

302-00360/13

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures fonamentals per al desenvolupament econòmic, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, señora presidenta. Señores diputados... Como decíamos en la interpelación que hicimos al Gobierno de la Generalitat hace unos días, en VOX creemos firmemente que las infraestructuras son un elemento básico para el desarrollo de un país: mejoran la calidad de vida de los ciudadanos y facilitan la competitividad de las empresas, generando riqueza y empleo.

En esa interpelación nos centramos en una de esas infraestructuras fundamentales para el desarrollo económico de Barcelona, de Cataluña y de España como es el aeropuerto de Barcelona - el Prat. Dimos las cifras extraordinarias de lo que supone este aeropuerto para la economía de Cataluña tanto en facturación como en contribución al PIB, creación de empleo o recaudación fiscal, y de lo que previsiblemente supondrá en el futuro si el transporte aéreo y todo el negocio que conlleva puede seguir creciendo. Pero, como en cualquier actividad económica, debe existir un equilibrio entre la oferta y la demanda, equilibrio que está próximo a romperse ante la cercana incapacidad del aeropuerto de aceptar nuevos vuelos, especialmente de los aviones más grandes, que son los que tienen más limitaciones de carácter operativo.

De todos es sabido que en un mundo cada vez más global y más interconectado el transporte aéreo es una herramienta fundamental, pero es un sector económico que tiene sus propias reglas. Está formado principalmente por grandes empresas transnacionales que si no pueden seguir creciendo en Barcelona buscarán otros grandes aeropuertos alternativos donde crecer, que en nuestro caso son principalmente Madrid y, en menor medida, otros grandes aeropuertos europeos.

Para que esto no ocurra y el negocio del transporte aéreo siga creciendo aquí, en el aeropuerto de Barcelona, es imprescindible aumentar la oferta, es decir, ampliar la infraestructura, ampliar el aeropuerto para que pueda acoger más vuelos y, especialmente, de las aeronaves más grandes.

La necesaria ampliación del aeropuerto ya se está proponiendo desde hace unos años desde el propio sector aeronáutico y desde los sectores empresariales catalanes que precisan de la conectividad que les proporciona el aeropuerto para desarrollar su actividad económica, atraer talento y mejorar su competitividad. También existe una empresa dispuesta a invertir el dinero necesario, 1.700 millones de euros, nos decían. Y aquí hay que recordar que esta inversión no sale del presupuesto de la Generalitat o del Estado, sino de la empresa que gestiona el aeropuerto. Sin embargo, lamentablemente, pues, el Gobierno de la Generalitat sigue sin decidir nada, entorpeciendo la ampliación con su pasividad.

En estos últimos años se han hecho públicos varios estudios técnicos sobre posibilidades de ampliación. No voy a entrar aquí sobre las alternativas, pues no es un tema que nos corresponda valorar a los políticos, sino a los técnicos. Lo que sí que podemos entrar a opinar desde VOX es que la opción finalmente elegida deberá cumplir con tres requerimientos principales: permitir un aumento de la capacidad del aeropuerto y especialmente facilitar la operación de las aeronaves de mayor volumen –por tanto, de mayor radio–; ser viable económicamente, evidentemente, y tener el menor impacto posible sobre el medio natural.

Por eso, desde el Grupo Parlamentario de VOX presentamos hoy esta moción para instar al Gobierno de la Generalitat a llegar a un acuerdo con el Ministerio de Transportes y Movilidad Sostenible y con AENA para la ampliación del aeropuerto de Barcelona, consensuando la mejor solución técnica y con el máximo respeto posible al medio natural.

Muchas gracias.

La presidenta

Atès que no hi ha esmenes presentades, a continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Mira, em sembla que va ser abans-d'ahir, la directora de l'aeroport de Barcelona, la senyora Valenzuela, en una compareixença que va fer, ens alertava que l'aeroport de Barcelona - el Prat arribarà en breu a la seva..., a la capacitat que té actualment de vols de connectivitat intercontinental.

Aquesta és una dada preocupant, per un costat, però important, per un altre, no? És important per a l'economia de Catalunya. Avui ja hi han més de cinquanta connexions intercontinentals, però des del meu grup parlamentari afirmem que en volem i en necessitem més. Sabem també que hi ha més companyies aèries interessades per operar a Barcelona.

I és des d'aquesta lògica i és des d'aquesta posició que el meu grup parlamentari, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, va arribar a un acord amb el Govern de Catalunya per tal de crear... És evident que hi ha hagut posicionaments, en el passat recent, diferents respecte a si s'havia d'ampliar o no s'havia d'ampliar l'aeroport. El meu grup parlamentari va arribar, torno a repetir, a un acord amb el Govern per a la creació d'una comissió tècnica –repeteixo la definició, una comissió tècnica– amb experts nomenats pel Govern d'Espanya i el Govern de la Generalitat de Catalunya per analitzar i fer una proposta per a la millora de la capacitat d'aquest aeroport, de l'aeroport de Barcelona - el Prat, que consolidi l'oferta de rutes intercontinentals que ja, en aquests moments, tenim i que transformin encara més el Prat en un aeroport global.

Perquè Catalunya té reptes estratègics que són reptes de futur. També el sector de l'aviació té reptes de futur, que els està encarant, com són els nous combustibles, que ja comencen a ser una realitat. És a dir, la descarbonització també de l'aviació, el compliment de directives europees i els recents acords que ahir mateix es van adoptar a Dubai, no?

Per tant, no donarem suport a aquesta moció, perquè en els propers dies, en les properes setmanes, quedarà constituïda aquesta comissió tècnica formada entre els dos governs, el Govern d'Espanya i el Govern de Catalunya.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Ramon Tremosa Balcells.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Avui debatem una moció sobre l'ampliació de l'aeroport de Barcelona. L'any 2019, l'aeroport va assolir el seu màxim històric, 53 milions de passatgers, i va esdevenir el sisè aeroport d'Europa. I enguany els tràfics s'estan recuperant intensament, fins al punt que el novembre d'aquest any ja ha superat el novembre del 2019, que és l'any just abans de la pandèmia, que marca el màxim de l'aeroport de Barcelona.

L'aeroport de Barcelona es pot saturar? Sí. Està a punt del col·lapse? Sí, però fixeu-vos que la gestió de l'aeroport fins ara l'ha fet AENA, i l'aeroport és una institució que es gestiona des de Madrid, únicament, i no hi ha cap entitat, ja sigui regional o local, que participi de la seva gestió. I, com em deia un eurodiputat suec, a la vida el fracàs, com l'èxit, no s'improvisa.

El model centralista d'AENA, de gestió en xarxa, és únic al món desenvolupat. Els aeroports més eficients del món poden ser públics o privats, però es gestionen des del territori, amb participació local i regional, i també d'agents econòmics i socials: cambres de comerç, sindicats de treballadors, companyies aèries.

Avui l'aeroport de Barcelona està saturat? Sí, però, per exemple, mireu enrere, fa quinze anys. Girona, 5 milions de passatgers; Reus, gairebé 2 milions de passatgers. Per tant, Barcelona tenia marge per créixer.

Què va passar? L'any 2010, el Govern del PSOE, presidit per Zapatero, va obrir la porta de bat a bat de l'aeroport de Barcelona a les companyies de baix cost, que

van venir totes a Barcelona i van abandonar Reus i Girona, que avui estan al deu i al quinze per cent de capacitat. I ara resulta que tenim companyies intercontinentals asiàtiques i americanes que no poden venir a Barcelona per falta d'espai. Per tant, aquesta és una qüestió de gestió. I ara sentim a dir a molts grups parlamentaris: «No, hem de tornar a Girona i Reus, donar-los joc.» Ja en tenien, de joc, i va ser una decisió presa des de Madrid, al marge de l'interès i de l'opinió de les administracions catalanes.

Una altra qüestió. Fixeu-vos que l'aeroport de Barcelona també és peculiar. La seva pista més llarga, la interior, no es fa servir per als enlairaments per causa dels sorolls als veïns de Gavà. A Madrid, durant molts anys, AENA hi ha invertit milions d'euros en aïllaments acústics als immobles de Barajas, pisos i cases. A Barcelona, zero euros. Aquesta podria ser una solució que, sense ampliar l'aeroport, donés lloc a una reconsideració de la utilització de les pistes i poder guanyar capacitat.

A Londres, l'interès general de l'aeroport de Heathrow passa per sobre de l'interès particular de la família reial britànica. Vostès saben que el castell de Windsor és a tocar de Heathrow, i la monarquia britànica no ha dit mai: «Aturarem els vols intercontinentals perquè fan soroll a la reina o al rei d'Anglaterra.» A Gavà, en canvi, uns pocs centenars de veïns van aconseguir, pledejant contra AENA, tot el contrari: que l'interès d'uns pocs passés per davant de l'interès de tots.

La gestió d'AENA, centralitzada, impedeix vols intercontinentals a l'aeroport de Barcelona, un cas instruït a la Comissió Europea que va arribar al Parlament Europeu el febrer del 2018. Una votació massiva a l'informe de competència demanava vols directes Barcelona-Tòquio, perquè hi ha fins a tres companyies internacionals que volien oferir aquest vol. El ministre Íñigo de la Serna, del PP, el 18 de febrer a *La Vanguardia*, pressionat per Europa, diu: «Hem d'obrir efectivament la competència als vols de Barcelona-Tòquio i eliminar el monopoli que reserva el tractat bilateral Espanya-Rússia a l'aeroport de Barajas i a la companyia Iberia.» I això està publicat a *La Vanguardia*. Però, bé, va venir la moció de censura, va entrar el Govern del PSOE-Podemos i no s'ha fet res en aquest sentit. I, ara que Junts té capacitat d'influència en el Govern central, aquesta és una primera qüestió que posarem sobre la taula, restablir el *level playing field*, la lliure competència, perquè tenim companyies japoneses que volen venir a Barcelona a treballar.

Ara tenim propostes d'ampliació de Foment del Treball, d'economistes com Joaquim Coello, Mas-Colell, López Casasnovas, que volen fer dues pistes sobre el mar. L'arquitecte Acebillo proposa allargar la pista diagonal mar endins i així no es toquen els estanys, els aiguamolls de la Ricarda o el Remolar. Hi han diverses ofertes.

Des de Junts per Catalunya, però, posem l'accent allà on el teníem l'any 2006: la Generalitat ha de participar en la gestió de l'aeroport de Barcelona. Per tant, la governança de l'aeroport no pot quedar al marge del debat que tenim fa vint anys. Miri, fa vint anys el senyor Jordi Terrades era diputat d'aquest Parlament. Ell va votar el nou Estatut de Catalunya, que anava d'aquestes qüestions, un canvi en la gestió de l'aeroport de Barcelona. Per tant, doncs, segur que ens trobarem a l'hora..., en aquesta legislatura per definir millores en la gestió, en la participació de les administracions catalanes, que facin de l'aeroport de Barcelona un aeroport normal d'un país normal.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia, diputats, diputades. Nosaltres votarem en contra d'aquesta moció de VOX, com, per altra banda, no podia ser d'una altra manera. Per nosaltres l'aeroport

és una infraestructura de transport i ha de continuar sent una infraestructura de transport, i no una plataforma constant per justificar noves línies de negoci.

És una infraestructura de transport com ho és l'estació de trens a Girona o la malla de vies de trens traçades per tot el país –que ja ens agradaria que n'hi haguessin més, però..., tota aquesta malla de vies de trens– o també la xarxa de carreteres que tenim arreu. De fet, l'aeroport ja fa anys que existeix. Es tenen les primeres notícies de l'aeroport del Prat des del 1915, quan es va instal·lar l'aeroport de Catalunya al costat del que ara és la llacuna del Remolar.

I l'hem de continuar tractant com a infraestructura de transport, com a infraestructura de mobilitat. I el primer que hem de fer és exigir la capacitat de decidir sobre aquesta infraestructura, i no es pot continuar amb l'anomalia en la que vivim ara, perquè la capacitat de gestió d'aquest país avui és absolutament ridícula i no es pot continuar així. I malauradament aquest punt no està a l'agenda política. Evidentment, no està a l'agenda política del Partit dels Socialistes, no està a l'agenda política d'Esquerra Republicana i tampoc, per molt que el senyor Terrades surti aquí, no està a l'agenda política de Junts. El traspàs de rodalies sí que hi ha sigut, però no hi és, a la resta de partits.

I mirin si és nul·la la capacitat d'incidència que tenim, que sí que el 2014 es va fer un comitè de coordinació aeroportuària en què hi ha molta gent i només dos representants del Govern de la Generalitat, i això no va obstar perquè el 2018 fos el Consell de Ministres, des de Madrid, qui va decidir de forma unilateral quin havia de ser el nom de l'aeroport, sense consultar-ho absolutament amb ningú.

Tot això ho diem perquè a la moció que presenta VOX es demana, precisament, com deia el diputat de VOX, que aquest Parlament insti el Govern de la Generalitat perquè arribi a un acord amb el Ministeri i AENA per a l'ampliació de l'aeroport. I vostès presenten aquesta moció com si aquí tinguéssim algun tipus de capacitat de decidir. Precisament el que diem nosaltres és que aquesta capacitat de decidir ara mateix no existeix i reivindicuem aquesta capacitat de decidir. Perquè, siguem francs i no ens fem trampes al solitari: si es va parar l'ampliació de l'aeroport, no va ser per les gestions de la Generalitat, sinó que va ser perquè milers de persones van sortir als carrers de la ciutat de Barcelona i van aturar aquest despropòsit.

Sí que els hi reconeixem, diputats de VOX, una cosa certa que diuen a la seva moció, i que és... Vostès diuen que és una infraestructura generadora de riquesa. Això és així. La pregunta que ens hem de fer és per a qui genera la riquesa i quins costos té la generació d'aquesta riquesa. I tot això ens obliga a posar el focus en una cosa molt concreta, que és en la gestió.

Perquè..., fem una analogia amb rodalies: rodalies..., tenim Renfe, no?, que és l'operadora dels trens, i Adif, que és l'operadora de les infraestructures, totes dues empreses públiques estatals. Però, què ens passa aquí? Doncs aquí tenim una societat que es diu AENA, que té dues potes: una que és Enaire, que és estatal, una empresa pública estatal, i després tenim un quaranta-nou per cent que cotitza a la borsa de cotització lliure i que..., cotitza a la borsa de Madrid, de València, de Barcelona, de Bilbao, i que inclús forma part de l'IBEX 35. Per tant, aquesta riquesa que vostès diuen que genera –a la seva moció diuen això–..., sí, es genera, aquesta riquesa, però aquesta riquesa va cap al quaranta-nou per cent de la part privada que té aquesta societat que es diu AENA.

I qui hi tenim, aquí, senyors de VOX? Doncs hi tenim tot de fons internacionals: Blackrock, Christopher Anthony, The Children's Investment, Veritas Asset Management..., tot de gent internacional, sí, aquests als que vostès constantment defensen, tot i que en els seus discursos semblen sempre apellar a les classes treballadores. No, vostès defensen aquesta gent. Llavors, aquests es queden la riquesa i nosaltres ens quedem les «externalitats negatives», que es diu en termes capitalistes: tenim problemes amb recursos hídrics, problemes en termes de contaminació, problemes en termes de contaminació acústica...

Anem als comptes anuals. Mirem quantes queixes, en tema de queixes mediambientals, ha tingut l'Estat espanyol? Doncs no paren d'augmentar. El 2021 eren 2.712 i 2.705 de sorolls, i el 2022 s'han incrementat fins a les 13.978 ambientals i 13.964 de sorolls.

Per tant, tot això és un negoci, i vostès volen donar bola a qui continuï. I ja està. Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Mirin, per nosaltres, des del nostre grup parlamentari, és difícil afrontar el debat sobre aquesta moció sense tindre en compte el context en el qual ens trobem i, a més a més, el que està passant aquests dies. I no ho dic tant pel grup proposant de la proposta, en aquest cas, de resolució, sinó sobre la resta de grups i el seu posicionament.

Aquests dies hem vist com s'ha celebrat la cimera de Nacions Unides pel clima, la COP28, i hem vist com han anat desfilant diversos dirigents polítics, també en aquest cas del Partit Socialista. Hem vist l'alcalde de Barcelona. Hem vist també, no?, crec que la ministra de Transició Ecològica. I, a més, també hem vist, per exemple, crec que fins i tot el seu eurodiputat.

I és evident que és una cimera de Nacions Unides que ens deixa un regust amarg, perquè és cert que per primera vegada s'hi inclou, en aquest cas, la necessitat d'abandonar progressivament els combustibles fòssils, però no es fa de manera prou agosarada i de manera prou ràpida en un context com el que tenim, d'emergència climàtica, i més si volem complir els acords de París, que ens exigeixen limitar el creixement de la temperatura a 1,5 graus si no volem entrar en un punt de no retorn l'any 2030.

I, clar, no deixa de ser sorprenent, perquè, a veure, nosaltres ja entenem que un partit com VOX plantegi l'ampliació sense límits de l'aeroport del Prat. És a dir, com he dit jo algunes vegades, aquells que porten barrets de paperina de plata que neguen el canvi climàtic i que neguen la necessitat i que parlen d'una agenda 2030 que és una espècie d'agenda perversa i oculta, quan en realitat està avalada pel conjunt de la comunitat científica... Doncs no ens sorprèn, aquesta posició.

Però jo també voldria convidar a una reflexió perquè..., al Partit Socialistes, però també a Junts per Catalunya i a altres partits, que és com: no els sorprèn que aquells que neguen la lluita contra el canvi climàtic, la necessitat de lluitar contra el canvi climàtic, facin les mateixes propostes en infraestructures que vostès? No els sorprèn que aquells que defensen amb major vehemència que no cal lluitar contra el canvi climàtic estiguin plantejant el mateix que vostès amb l'aeroport del Prat, que és el creixement infinit? Vull recordar que, de fet, el seu president, el senyor Illa, va dir en aquest faristol que Catalunya podia arribar als 100 milions de turistes anuals. Fins i tot crec que va dir que Catalunya sap i pot asfaltar cinc-cents metres més de pista. Jo ja sé que tenen un amor –jo l'hi he dit moltes vegades al senyor Terrades– infinit a l'asfalt, no?; no sé si són el partit de l'asfalt a Catalunya, però... En tot cas, no deixa de ser sorprenent que el debat el tinguem en aquests termes i plantegin sempre la discussió sobre les infraestructures de Catalunya sense tindre en compte, en cap cas, evidentment, el debat al voltant de l'emergència climàtica, que crec que és en realitat l'element fonamental sobre el que estem discutint.

I, a més a més, cada vegada més, jo hi insisteixo, fins i tot Pimec els hi està dient que els seus plantejaments són més del segle passat que del segle actual. I, de fet, el que crec que hem de fer és un debat sobre el sistema aeroportuari català. I, a més a més..., i es deia també en aquesta tribuna que tenim l'aeroport de Reus i tenim l'aeroport de Girona, més enllà del que calgui fer a nivell de l'aeroport del Prat.

I després hi ha un altre element que també em sorprèn moltes vegades en la discussió, perquè jo estic d'acord que hem de tindre una discussió sobre la gestió, i nosaltres sempre hem defensat la gestió de proximitat i que, evidentment, el Govern català hauria de tindre molt més a dir sobre el que té a dir actualment en l'aeroport del Prat. Però hi ha un altre element que a nosaltres ens sorprèn que no emergeix mai i que, de fet, algunes entitats també estan situant. Per exemple, aquests dies crec que molts de vostès s'han reunit amb Oikia, que és una entitat que està plantejant també una alternativa a les infraestructures de Catalunya, que és sobre el paper dels fons privats i de la gestió privada en un ens que teòricament hauria de vetllar per l'interès general i l'interès públic, que és AENA. I al final un té la sensació també –que vostès també el coneixen molt directament– que el senyor Lucena, moltes vegades, president d'AENA, respon més als interessos d'aquesta part privada que no de l'interès general i de l'interès que necessitem com a país.

I crec que hi han determinats debats que també hem de posar al damunt de la taula. I jo..., bé, després en parlarem també, sobre el tema del traspàs de rodalies, però en aquest país s'ha fet una aposta molt preeminent, per exemple, per la xarxa, la construcció d'alta velocitat, que ofereix una alternativa molt competitiva des del punt de vista de preu i, evidentment, també des del punt de vista de temps, i crec que hauríem de començar un debat sobre si té sentit –de fet, està en el nostre acord de govern– que determinats trajectes es puguin continuar fent, per exemple, amb avió i no siguin d'obligat, en aquest cas, transport a nivell ferroviari.

Per tant, és evident que es pot millorar la interconnexió de Catalunya amb el món sense necessitat d'ampliar l'aeroport del Prat. I jo els torno a dir una reflexió: és a dir, no els sorprèn que aquells que neguen el canvi climàtic facin la mateixa proposta que vostès en infraestructures?

La presidenta

Gràcies. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas... Desde Ciudadanos siempre hemos defendido la importancia de las infraestructuras como catalizadores de la competitividad y el progreso, especialmente las infraestructuras estratégicas como lo es el aeropuerto. Por desgracia, en nuestro país hemos visto demasiadas veces como las decisiones sobre infraestructuras no se han guiado precisamente por la defensa del interés general.

Legislatura tras legislatura, año tras año, las infraestructuras se tratan en el Congreso como caramelitos para conseguir apoyos en los presupuestos o para hacerle la campaña al alcalde de turno. Cataluña, desde luego, no es una excepción ni ha dejado de aprovecharse de ello en las últimas décadas. Pero el caso del aeropuerto de Barcelona no se ajusta exactamente a esa forma de tratar las infraestructuras, es algo aún peor. La ampliación del aeropuerto de Barcelona ya estaba prevista en todos los planes; no tenía que hacerse ninguna concesión ni tenía que incluirse en el presupuesto. Aun así, el Partido Socialista de Cataluña la utilizó como excusa para aprobar unos presupuestos de la Generalitat que a ellos mismos creo que les parecían infumables.

La cosa fue más o menos así. El teatrillo empezó con una rueda de prensa, con toda la pompa, en la que el PSC sentenció: «No apoyaremos los presupuestos de la Generalitat si no se hacen la B-40 y la ampliación del aeropuerto.» Obras que, por cierto, no tenían que incluirse en ningún presupuesto de la Generalitat. Siguió fingiendo, aunque todos sabíamos que era un teatrillo, y llegaron a la escenificación final: «El PSC ha conseguido la B-40, la ampliación del aeropuerto, y por eso apoyará estos fantásticos presupuestos.» Algo que a muchos nos sonó ridículo, porque todos sabíamos que el apoyo del PSC a esos presupuestos era el pago o, mejor dicho, uno

de los pagos por el anterior apoyo de Esquerra Republicana a los presupuestos generales en el Congreso. Algún diputado nacional lo quiso inmortalizar, ese acuerdo, en un tuit que le voy a leer aquí –la *consellera* no está, pero seguro que si lo ve no cree que refleje el acuerdo del PSC–: «Referéndum no tendrá, Esquerra Republicana de Catalunya, pero sí tendrá B-40, Hard Rock y ampliación del presupuesto.» Veremos cómo envejece este tuit, porque en el fondo fue todo, como decíamos, un paripé. Desde luego, si envejece bien, que ojalá así sea, no será gracias al PSC.

Todo esto fue con Juli Fernández, que pasó un par de días malos poniendo cara de póquer, pero que en cuanto pasó el trámite de los presupuestos, pues, volvió a votar en contra de todo eso: en contra del aeropuerto, en contra de la B-40, en contra de todo. Su plan siempre fue que vivamos en una Cataluña más pequeña, más cerrada, menos competitiva y, con ello, menos abierta al resto del mundo.

Y el cambio de *conseller...*, pues en eso tampoco es que haya cambiado nada. Y frente a un *govern* de Catalunya que no hace más que perder oportunidades sería bonito que el Gobierno de España defendiese con valentía y con argumentos, que los hay, una actuación tan rentable social, económica y hasta medioambientalmente como la ampliación del aeropuerto del Prat. Estaría muy bien que explicasen a todos los catalanes que la solución es buena, que está estudiada, que el consenso del que ahora tanto se habla ya se había conseguido en los foros que correspondía y que sencillamente la ampliación del aeropuerto no se hace porque a Esquerra Republicana de Catalunya esta obra no le queda bonita en su expediente.

Nosotros, desde luego, estamos perfectamente comprometidos con la ampliación del aeropuerto, y por eso apoyaremos esta moción, que, por otro lado, es bastante simplona. Es más, nos mojamos y decimos que la solución que se había puesto sobre la mesa de prolongación de la pista es la que mejor puede cumplir con los objetivos, y que lo puede hacer respetuosamente con el medio ambiente. Porque últimamente se escuchan muchas soluciones alternativas; algunas son auténticas ocurrencias para marear la perdiz y no hacer nada, y otras están algo mejor intencionadas.

Y esto de buscar alternativas, que podría ser inocuo en una situación normal, en la situación en la que estamos tiene grandes riesgos. Cuando lo que hay detrás realmente es la falta de voluntad del *Govern*, que es lo que hay, la búsqueda de alternativas puede acabar en inversiones de miles de millones que no sirvan para nada. Porque cuando quien hay en el *Govern* no quiere ni más vuelos, ni más rutas, ni más turistas, ni descongestionar el aeropuerto, porque ya le va bien quejarse de vez en cuando, es fácil que la solución que se acabe consensuando con ellos sea una ampliación del aeropuerto *fake*, que no les obliga a decir que no quieren la ampliación del aeropuerto pero que pierde de vista totalmente los objetivos.

Y el objetivo que no se puede perder de vista es conseguir un aeropuerto más competitivo, más sostenible y mejor conectado. Y para ello hay que pensar en los nuevos combustibles –el hidrógeno, las baterías, el SAF– y en sus necesidades de almacenamiento; también en la geopolítica, que se complica y ahora mismo obliga a rutas más largas, y en los aviones, que cada vez pesarán más y necesitarán pistas cada vez más largas. No podemos escatimar en metros si no queremos quedarnos cortos en cuatro días, necesitamos una pista larga y funcional.

Nosotros creemos que puede hacerse y que puede hacerse bien y respetuosamente, pero, claro, para ello hace falta que alguien impulse los buenos proyectos que ya se han trabajado mucho y llevan años sobre la mesa. Y, desde luego, no parece que nadie, ni aquí ni tampoco en el Gobierno de España, los vaya a defender.

Gracias.

La presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, presidenta. Yo, cuando leí el título de la moción –el título pone «sobre las infraestructuras fundamentales para el desarrollo económico»–, pensé: «Vaya, por fin se arremangan y se ponen a ver qué “infraestructuras” hacen falta en Cataluña, ¿no?, en plural.» Pero no, uno se lee la moción y ve que en dos líneas se despacha la moción. Solo hablan del aeropuerto de Barcelona - el Prat, y, en fin, ni siquiera redactan una mínima, digamos, propuesta técnica explicando cuál es su solución al complejo asunto del que hablamos, es decir, que haya un aeropuerto bueno, bonito y barato. Adiós.

Bueno, no sé. En fin, yo le pido a este tipo de textos en un parlamento, pues, bueno, una redacción, en fin, una presentación que la pudiera superar mi hijo Pablo, de cinco años. Y veo que lo que se presenta es, francamente, como ha dicho la diputada de Ciudadanos, simplón, ¿no?: falta detalle, falta trabajo, falta dedicación. No se puede apelar a la España que madruga desde la ley del mínimo esfuerzo, francamente.

Gracias.

La presidenta

Gràcies. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Engelbert Montalà Pla.

Engelbert Montalà i Pla

Gràcies, presidenta. M'havia preparat un text, però no el faré servir. Fa unes setmanes vaig assistir a la presentació d'un llibre del Raül Romeva, *Idiota!*, una breu anàlisi sobre el respecte. I en aquest llibre i en aquesta presentació el Raül ens posicionava sobre diferents tipus de persones que ens podem trobar al llarg de la nostra vida.

Hi havia un tipus de persona que era aquella que anava en contra de tot però que obtenia un benefici, tot i anar en contra de tot i de tothom, i l'englobava dintre d'aquestes persones que ell denominava com a «malvades». Però, llavors, hi havia un altre tipus de persones, que són aquelles que anaven en contra de tot i de tothom i a la vegada també anaven en contra d'ells mateixos. Aquestes persones es denominaven o es denominen «estúpides», directament. I vostès, amb el seu negacionisme climàtic, no només van en contra de tot i de tothom, sinó que van en contra també de vostès mateixos, perquè afecta directament la seva persona i el futur dels seus fills.

Per tant, no dedicarem ni cinc minuts a intentar dialogar amb vostès sobre quin és el potencial de l'aeroport de Barcelona vist des d'un punt de vista sostenible i des d'un punt de vista que respecti les dinàmiques climàtiques que ens venen a tots a sobre.

Per tant, el nostre vot serà en contra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 5 de l'ordre del dia.

(Pausa.)

Si us sembla, com que hem anat una mica ràpid i la consellera em diuen que està a punt a punt d'arribar... Si us sembla, fem una parada de cinc minuts.

Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i set minuts i es reprèn a dos quarts d'una i sis minuts.

La presidenta

Som-hi.

Reprenem amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat del projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà, en nom del Govern, la consellera de Cultura per presentar aquesta iniciativa legislativa.

Té la paraula, doncs, la consellera Natàlia Garriga Ibáñez.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... El 28 de desembre de 1895 es produïa a París la primera projecció pública del cinematògraf dels germans Lumière. Un any després, la meravella de les imatges en moviment arribava a Catalunya de la mà d'uns fotògrafs «afincats» a les rambles barcelonines, la família Fernández, que tenia l'estudi al Frontó Colom.

A partir de la Primera Guerra Mundial, aquell artefacte es va convertir en l'entreteniment més popular durant més de la meitat del segle XX, però la implantació del sonor va condemnar les pel·lícules mudes. Als anys trenta es va impulsar l'aparició de les primeres filmoteques per salvar unes imatges ja valorades com a patrimoni.

A dia d'avui, al cinema li han sortit nombrosos competidors, i les mutacions tecnològiques han estat constants. Però ni la televisió ni les plataformes ni el pas del blanc i negre al color o del fotoquímic al digital han impedit que les pel·lícules encara siguin una fabulosa font per explicar històries, per transmetre emocions o per deixar constància del món, real o imaginari, que ens envolta.

És, doncs, un patrimoni que no ens podem permetre perdre. Per tant, és una immensa satisfacció presentar al Parlament i davant de vostès aquest projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya. En primer lloc, perquè aquesta nova llei reforçarà la protecció, conservació, difusió i valorització del nostre patrimoni cinematogràfic, i, en segon lloc, perquè elevarà a equipament nacional la Filmoteca de Catalunya.

Com vostès bé saben, en aquesta legislatura al Departament de Cultura estem parlant molt de l'audiovisual, i avui em referiré a una vessant de l'audiovisual que és molt important. Estic parlant de la preservació i la difusió del nostre patrimoni fílmic, perquè Catalunya és un país amb molta tradició audiovisual que ens ajuda a explicar-nos i a conèixer-nos millor.

I si aquesta tradició es pot continuar transmetent i si hi podem continuar aprofundint és gràcies a la Filmoteca de Catalunya. La filmoteca és un element imprescindible d'aquest sistema cultural sòlid i de referència que estem construint. És la institució pública que recupera, conserva, documenta, estudia, exhibeix i difon aquest riquíssim llegat cinematogràfic i audiovisual.

Un llegat que inclou tant les primeres cintes del cinema *amateur* a Catalunya, del qual el 2024 es commemorarà el centenari, com les obres, entre moltes d'altres, de Fructuós Gelabert, pioner del cinema català, que també el proper any farà cent cinquanta anys del seu naixement.

Un patrimoni excepcional que, gràcies a la filmoteca, es posa al servei de la investigació i la recerca, de la formació i l'educació o del gaudi intel·lectual i estètic per a tota la nostra ciutadania. Un patrimoni que arrenca amb el cinema dels orígens a principis del segle XX i mira al futur amb la producció contemporània i adaptant-se a molts canvis tecnològics. El canvi més notori i que tots han viscut en primera persona és la substitució del suport analògic pel digital, que obliga a replantejar radicalment les estratègies de producció, difusió i conservació dels films.

La Filmoteca de Catalunya va fer un gran pas endavant amb la inauguració, l'any 2012, de la nova seu al barri del Raval de Barcelona i també amb la posada en marxa, el 2013, del Centre de Conservació i Restauració al Parc Audiovisual de Cata-

lunya, a Terrassa, que han estat reconeguts internacionalment i que són dos equipaments que vaig tenir la sort de veure i viure de ben a prop.

Actualment, la filmoteca conserva prop de 200.000 bobines de pel·lícula fotogràfica en circumstàncies apropiades de temperatura i humitat, amb els films de Segundo de Chomón, de qui la Generalitat va commemorar els cent cinquanta anys del naixement el 2021, els noticiaris de Laya Films i clàssics del cinema català com a col·leccions més destacades.

El dipòsit obligatori dels materials de preservació dels films catalans produïts amb ajuts públics garanteix, d'altra banda, el futur de la producció contemporània. La conservació digital a llarg termini disposa actualment d'una memòria superior als vuit-cents terabytes. Els fons documentals consten actualment de 600.000 llibres, 300.000 cartells, prop de 400.000 fotografies i col·leccions personals molt rellevants.

El 2013 es va crear un repositori digital que a dia d'avui supera els seixanta mil ítems consultables en obert a través del web, i el passat 2022 vam presentar el pla de digitalització de la filmoteca amb la voluntat d'adaptar tot el patrimoni fílmic català al format digital actual. Això vol dir que hem posat en marxa un pla sistemàtic de digitalització selectiva dels fons fotogràfics perquè arribi a tothom. La filmoteca és avui un equipament amb prop de 140.000 espectadors anuals, 1.250 sessions –quatre diàries, sis dies a la setmana–, amb uns magnífics serveis educatius, exposicions de primer nivell i cicles amb col·laboracions molt importants.

Però si la filmoteca ha assolit totes aquestes grans fites, per què és necessària la nova llei que estem impulsant? Tot i el creixement exponencial de les activitats i d'un merescut prestigi, en especial des de la inauguració de les noves seus, ara ja fa més de deu anys, la filmoteca depèn en l'actualitat de l'Institut Català de les Empreses Culturals. Com molts de vostès deuen saber, l'ICEC és una institució pública del Departament de Cultura que essencialment treballa pel desenvolupament i la consolidació del sector cultural, impulsant les empreses i els professionals de la cultura per millorar-ne la competitivitat i la professionalització.

És evident, doncs, que ambdues institucions tenen objectes diferents i que, per la seva especificitat propera al món del patrimoni arxivístic i museístic, calia, d'una banda, dotar la filmoteca d'una personalitat jurídica pròpia en reconeixement al seu estatus d'equipament públic nacional i, de l'altra, garantir que sigui un ens àgil en la gestió de la seva activitat diària.

En aquest sentit, el projecte de llei que presentem avui és el d'una llei breu, i s'estructura en només tretze articles –aplegats en quatre capítols–, una disposició addicional, una transitòria, una derogatòria i una disposició final.

El capítol I conté les disposicions generals de la llei, regula la naturalesa jurídica, l'objecte i funcions de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya. La figura legal triada per garantir el rol com a equipament cultural nacional i dotar-la d'una major autonomia en el funcionament és la creació de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya com a entitat de dret públic que ajusta la seva activitat al dret privat. S'adscriu al departament competent en matèria de cultura i té per objecte gestionar la Filmoteca de Catalunya amb la finalitat de vetllar per la preservació i la difusió del patrimoni audiovisual i de la cultura cinematogràfica. D'una banda, amb aquesta nova personalitat jurídica la filmoteca reforça la seva capacitat de garant de la memòria col·lectiva de Catalunya, i, de l'altra, s'assimila a moltes de les cinemateques públiques que formen part de la Federació Internacional d'Arxius Fílmics com a equipament nacional dedicat al patrimoni cinematogràfic i audiovisual del país.

El capítol II regula l'organització bàsica i defineix les funcions dels òrgans de govern i direcció de l'institut. Aquests òrgans són el consell de direcció, que és l'òrgan superior de govern, direcció i control, i la direcció, que és l'òrgan executiu i de representació.

El capítol III disposa que el departament competent en matèria de cultura i l'Institut de la Filmoteca de Catalunya han d'establir un contracte programa de caràcter pluriennal per definir objectius, previsió de resultats i instruments de control i avaluació a què s'ha de sotmetre la seva activitat.

El capítol IV regula el règim econòmic i financer, de contractació de personal i de control de l'institut, que és el propi d'una entitat de dret públic de la Generalitat que ajusta la seva activitat al dret privat.

Pel que fa a l'impacte pressupostari, la creació del nou institut no implicarà cap canvi en el model de finançament de la Filmoteca de Catalunya, un finançament majoritàriament provinent del Departament de Cultura, ja sigui a través de l'ICEC, com ha estat fins ara, o directament des del departament, tal com es preveu amb la nova personalitat jurídica. L'impacte pressupostari dels recursos necessaris per al funcionament i desenvolupament de l'activitat de la filmoteca en els propers quatre anys s'ha quantificat en 485.000 euros.

Com poden veure, amb tot el que els he explicat, si avui el Parlament vota favorablement a la tramitació d'aquest projecte de llei i el procés parlamentari posterior avança amb diligència i prestesa, com caldria desitjar, finalment Catalunya disposarà abans d'acabar la legislatura d'un centre referent de conservació i difusió del patrimoni cinematogràfic català i universal amb el reconeixement que mereix, alhora que la nova estructura creada permetrà a l'ens afrontar amb garanties d'èxit els reptes d'un moment particularment incert pel que fa al futur del patrimoni cinematogràfic.

Estem vivint una realitat una mica paradoxal. El suport fotoquímic ens garanteix la preservació de les pel·lícules a llarg termini, però en canvi no serveix per a les eines d'exhibició digital d'avui en dia. Per altra banda, les noves produccions digitals són més fàcils de projectar, però tenen un futur de preservació més insegur i un manteniment molt més car que el fotoquímic. La Filmoteca de Catalunya, en sintonia amb altres centres de la resta del món, treballa en els dos fronts no només per preservar el patrimoni cinematogràfic, el fotoquímic i el digital, sinó també les circumstàncies d'exhibició en sala pública, que van fer del cinema l'espectacle més popular del segle XX.

Per tot lo exposat, podem afirmar que la creació de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya és una nova etapa imprescindible per consolidar el procés de creixement de l'ens i garantir-ne la funcionalitat i consonància amb els grans equipaments culturals del país. Per tant, demano –i agraeixo als grups que s'hi expressaran favorablement– el seu suport per a la tramitació d'aquest projecte de llei, atès que la seva naturalesa és la de potenciar una peça clau i essencial en el sistema cultural català, una institució que encaixa perfectament amb els quatre grans eixos estratègics que ens hem fixat al Departament de Cultura aquesta legislatura.

La filmoteca és un element fonamental en la conservació d'un sistema cultural fort i de referència, a més de contribuir decisivament a l'accés de la gent al patrimoni cinematogràfic del país, potenciant la nostra llengua i l'audiovisual català. És arribat, doncs, el moment de fer possible entre tots i totes aquesta nova etapa de la Filmoteca de Catalunya.

Abans d'acabar, per això –no ho he pogut fer a l'inici pel canvi de..., d'aquesta hora que hem tingut d'avançament–, deixi'm saludar les persones del Departament de Cultura que ens acompanyen: el director de l'ICEC, el director de la filmoteca, així com tot el personal d'assessoria jurídica, gestió econòmica i recursos humans també de l'ICEC, perquè de vegades són persones invisibles però absolutament imprescindibles per dur a terme feines com aquestes.

Moltes gràcies a tots.

La presidenta

A continuació, i per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías per un temps màxim de set minuts.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyora consellera. Molt bon dia, senyors del Departament de Cultura, de l'ICEC, de la filmoteca, benvinguts al Parlament. Bé, la Filmoteca de Catalunya va néixer l'any 1981, i les seves funcions han estat i són les de recuperar, preservar, catalogar, restaurar tot el patrimoni fílmic i també investigar i difondre el patrimoni cinematogràfic, fent un especial èmfasi en la producció catalana.

Bé, l'objecte del projecte de llei és la creació d'un nou institut de la Filmoteca de Catalunya per dotar-lo de personalitat jurídica pròpia. La justificació que ha fet el Govern i que ara ha expressat la senyora consellera, en definitiva, és deixar de dependre de l'ICEC, perquè segons la seva justificació no és objecte de l'ICEC, la filmoteca, o té un altre objecte diferent, la Filmoteca de Catalunya, i per tal d'aconseguir això s'ha de crear un nou institut com un òrgan de gestió autònoma.

Bé, nosaltres amb aquesta esmena a la totalitat expressem que hi estem en contra i que no és convenient. Malgrat que no hi ha cap objecció, jurídicament parlant, a la creació d'aquest nou institut, nosaltres considerem que hi ha quatre motius pels quals no és convenient la creació de l'institut: un, perquè és innecessari; dos, perquè és ineficient; tres, perquè regalima un interès partidista separatista, i quatre, perquè té un biaix negacionista del bilingüisme de Catalunya. Intentaré explicar-ho breument.

És innecessari perquè dins de l'ICEC, com ha esmentat també la consellera, ja s'han aconseguit, s'han assolit, reptes importantíssims, com la nova seu del Raval i també el Centre de Conservació i Restauració de Terrassa. Dintre de l'ICEC s'ha consolidat la seva difusió de la cultura cinematogràfica, consolidant uns espectadors que han anat consolidant-se i progressant al llarg dels darrers anys. Si es poden mesurar en milers d'espectadors, podem arribar a aquesta conclusió, efectivament, i, per tant, creiem que dins d'aquest sistema, dins de l'ICEC, és suficient.

És ineficient, en segon lloc, perquè... A VOX no estem a favor de la creació de noves entitats, organismes, secretaries, direccions, perquè sovint degeneren en agències de col·locació de la casta política, en «xiringuitos». I diem que és una despesa supèrflua, com ha esmentat també la consellera –ho ha quantificat–, perquè suposa la contractació d'un nou director, un director amb categoria laboral d'alta direcció, més la resta de l'equip del personal. Pensem que en el moment actual és un insult per a les famílies, famílies catalanes que ho passen molt malament per culpa de l'encariment del cost de la vida i que han de triar entre menjar o pagar els subministraments bàsics, i s'han d'oblidar, malauradament, de gaudir de la cultura. Per això entenem que això és un insult, un greuge comparatiu.

Tres: regalima interès partidista separatista, perquè l'addició de l'adjectiu «nacional» al sintagma «institut de la filmoteca» apareix sovint en aquest breu text. En nou ocasions apareix la denominació i l'adjectiu «nacional». S'albira satisfer interessos secessionistes de la Generalitat. I hem de recordar, en aquest sentit, la sentència del Tribunal Constitucional de 2010 sobre el recurs d'inconstitucionalitat de l'Estatut d'autonomia, perquè ens diu, aquesta sentència: «Catalunya no és una nació en sentit jurídic.» I, per tant, el que fa la Constitució espanyola és que reconeix només com a nació la nació espanyola. El poble espanyol és l'únic titular que està reconegut com a sobirà, i atorgar, per tant, un sentit jurídic a la suposada nació catalana és incompatible amb la unitat, indivisibilitat, de la nació espanyola, que és el fonament de la Constitució espanyola.

Bé, quatre: biaix negacionista del bilingüisme de Catalunya. Veiem que a la disposició final d'aquest projecte de llei es fa una referència a la llei del cinema, la Llei 20/2010, i, concretament, per tal de modificar un aspecte, fa... El que nosaltres diem és que aquesta llei discrimina el castellà –els articles 24 i 25 de la llei del cinema, concretament–, perquè defensa el caràcter preferent i exclusiu del català.

Hem de recordar, en aquest sentit, l'article 3 de la Constitució espanyola, els dos primers apartats, que reconeix que el castellà és la llengua espanyola oficial de l'Estat, i tots els espanyols tenen el deure de conèixer-la i el dret d'usar-la. I, per altra banda, les altres llengües espanyoles són també oficials en les seves comunitats.

També hem de recordar, sobre la denominació de l'Estatut del català, llengua pròpia de Catalunya, el que diu la sentència del Tribunal Constitucional 31/2010. Diu: «“pròpia” no pot suposar desequilibri de la cooficialitat en perjudici dels dos idiomes», en perjudici del castellà. I, per altra banda, el concepte de «preferència», que està reconeixent els articles 24 i 25 d'aquesta llei del cinema i que no rectifica aquest projecte de llei, diu que la primacia d'una llengua sobre l'altra en la regió és el que s'entén per «preferència» i, per tant, és un ús prioritari del català sobre el castellà, si parlem de preferència.

Acabo. La cultura catalana és la que hem rebut des de fa segles, és la que estem construint i mantenint i és la que hem de llegar als nostres fills. I aquesta cultura és, ha estat i serà en català i en castellà.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per expressar el seu posicionament, intervindran la resta de grups parlamentaris per un temps màxim de set minuts cadascun. Té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Rocío García Pérez.

Rocío García Pérez

Gràcies, presidenta. Honorables conselleres, diputats i diputades, també públic que ens acompanya, bon dia a tothom. Ja anunciem que votarem en contra de l'esmena a la totalitat al projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya.

Des de la seva creació, el 81, la filmoteca s'ha convertit en l'equipament dedicat, com s'ha dit, al patrimoni cinematogràfic i audiovisual, i en un element importantíssim de l'estructura del sistema cultural de Catalunya encarregat de recuperar, conservar, documentar, estudiar, exhibir i difondre aquest gran patrimoni català. La Llei 21/2001, de mesures fiscals i financeres, va adscriure la filmoteca a l'Institut Català d'Indústries Culturals, posteriorment l'ICEC.

Des del nostre grup treballem per fer una societat més justa, amb major progrés social i econòmic, també més culta. I cal garantir l'accés a la cultura de tothom, visqui on visqui, i assegurar la seva igualtat d'oportunitats. Per nosaltres la cultura és un pilar de l'estat del benestar, és un dret fonamental de les persones, és una política social que ha de salvar els desequilibris territorials i garantir aquesta cohesió social.

El compromís d'aquest Parlament va ser arribar al dos per cent a final d'aquesta legislatura. El suport que hem donat al pressupost de la Generalitat del 2023 ha fet que arribéssim a l'1,5 per cent. També gràcies als fons europeus, a les inversions del Govern d'Espanya, el Departament de Cultura també ha comptat amb més recursos per destinar-los a la indústria cultural i creativa catalana. També s'ha pogut generar més riquesa, donar major suport als artistes i a les programacions.

L'ICEC comptava amb un crèdit inicial, aquest 2023, de 103 milions d'euros, i ara ha pogut créixer, encara, amb 20 milions d'euros més. Pensem que això és un impuls més al que estem fent. I recordem que aquesta és la primera llei que presenta el Departament de Cultura en aquesta legislatura. Esperem que no sigui la darrera que aprovem, perquè el temps passa molt ràpid.

I, d'altra banda, com recull l'expedient del projecte de llei, a dia d'avui l'ICEC està tenint dificultats per gestionar la filmoteca i també el Centre Arts Santa Mònica. Pensem que l'ICEC, i alguna vegada ja ho hem dit, té una estructura administrativa molt reduïda, ha de gestionar molts recursos públics i que s'han vist incrementats en aquests darrers tres anys: ha passat de disposar de 63 milions d'euros el gener del 2020 a 121 milions d'euros l'octubre del 23. I, a més, hem pogut veure en aquest projecte de llei de l'institut de la filmoteca que cal o calia –i esperem que en el tràmit parlamentari ho puguem fer– detallar una mica més l'organització, la composició, també el règim jurídic, i no traspasar-ho tot als estatuts del nou institut i als decrets posteriors que s'hauran d'aprovar.

Observem, però, també certa incoherència amb altres decisions. La filmoteca tindrà la màxima autonomia com a empresa pública, la Biblioteca de Catalunya té una mica d'autonomia com a organisme autònom i l'Arxiu Nacional de Catalunya no té cap autonomia i depèn directament de la Direcció General de Patrimoni Cultural. I no parlem de coses diferents. Els dos equipaments, la filmoteca i l'Arxiu Nacional, són equipaments de gestió documental. No s'entén, per tant, per què la Filmoteca de Catalunya, que és equipament nacional, que custodia la documentació fílmica, la imatge en moviment, la creació feta al país, tindrà estatus d'empresa pública, i l'Arxiu Nacional, que custodia la documentació històrica de Catalunya en paper i també part dels fons fotogràfics i fílmics, no té cap mena d'autonomia i està gestionat directament per la Direcció General del Patrimoni Cultural.

Són aquestes algunes de les preguntes que ens fem davant d'aquest projecte de llei, que, evidentment, debatrem amb detall en ponència.

Nosaltres confiem en la indústria audiovisual catalana, en tota la seva força creativa i innovadora i, a més, en la gran projecció cinematogràfica que ha tingut en el passat, la que té ara i la que s'ha d'esdevenir amb el *hub* audiovisual. Per això pensem que som davant d'un impuls per a la cultura i per a la creació audiovisual, si la gestió del nou organisme de la filmoteca segueix el camí que sembla que comença a fer.

Caldrà també crear més circuits, més xarxes locals a tot el territori, fer que la filmoteca es relacioni més amb els àmbits educatiu, social i cultural, també amb el món local. I també caldrà invertir més en la digitalització dels materials cinematogràfics, en la recuperació d'aquest material fílmic, del patrimoni i de la memòria del cine de Catalunya amb programes de difusió i també pedagògics als centres educatius. Celebrem, doncs, que la direcció del nou institut de la filmoteca, com recullen els mateixos informes que ens han fet arribar, es faci per concurs públic. Estaria bé que es fes el mateix a la resta d'organismes.

Pensem també que la creació de l'institut de la filmoteca reforça també la gestió de l'ICEC, que també era necessària. Alguns sectors també ho han manifestat. És una estructura organitzativa no molt àmplia que, a més, necessita no estar tan tensionada per fer un bon servei. I potser aquest també podria ser un dels motius pels quals ara impulsem la llei.

Com diu el departament, amb major autonomia l'institut de la filmoteca farà un millor servei a la cultura audiovisual i al món de la cinematografia catalana, i ho compartim. Aportarà també la possibilitat de tenir més recursos externs i privats amb la participació privada, amb mecenatges, com diuen també alguns d'aquests informes que ens han fet arribar, i això també ens sembla molt positiu, perquè pensem que Catalunya necessita una llei de mecenatge i micromecenatge cultural.

Esperem que el Govern impulsi aviat aquesta llei com la de drets culturals i la de patrimoni cultural, entre d'altres, com s'ha demanat en aquest Parlament. I, per tant, donar impuls a aquest projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya que ara ens ocupa ha de ser una prioritat, hi estem totalment d'acord, i aquesta recuperació de material fílmic, aquesta digitalització i tota la seva gestió per millorar la seva funció de servei públic i la seva capacitat de gestió.

Per tant, ja que compta amb tots els informes preceptius, considerem que la seva tramitació ha de poder iniciar-se immediatament per tenir-la aprovada abans de que s'acabi aquesta legislatura.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, conselleres. Saludo el senyor Esteve Riambau, el senyor Edgar Garcia, de l'ICEC, i a tots vostès també. Suposo que no és una sorpresa: votarem a favor d'aquesta esmena a la totalitat, en el sentit que volem que la llei avanci. Si l'ha presentada VOX, ja no caldria, doncs, qüestionar-nos gaire tot això. Per part nostra, la llei ha d'avançar. L'esmena a la totalitat s'ha de tombar. Si el prestigi de la filmoteca, que avui ja és molt alt i important i reconegut internacionalment, l'ha d'ajudar a fer avançar una llei, que avanci, aquesta llei.

Poques lleis hem fet en aquesta legislatura, i a això sí que m'agradaria referir-m'hi, consellera. Deixi'm-li dir, potser d'una manera més rasa: ja era hora que vingués una llei del Departament de Cultura al Parlament i a la Comissió de Cultura. Les que estan previstes en el pla de govern, el pla de govern que parla del sistema cultural de referència, són, o eren..., perquè aprovar una llei del sistema cultural i drets culturals a Catalunya, una llei importantíssima, una llei que hauria de ser la llei que considera la cultura com la quarta pota de l'estat del benestar..., no la veurem, segurament, aquí, o la veurem, però no la podrem acabar en bones condicions. Aprovar la llei de patrimoni cultural immaterial català i del foment de l'associacionisme cultural..., una llei que segurament avanci, entri en aquesta legislatura, però en un any tinc dubtes de si la podrem fer.

Parlava, el pla normatiu, també, de modificar la llei d'arxius –tenim el pla d'arxius, però veig difícil de modificar la llei d'arxius. Elaborar la llei del patrimoni cultural, que seria la joia de la corona. La llei del patrimoni immaterial, que m'hi he referit, més la del material, que seria aquesta, haurien de formar una llei immensa, importantíssima, que seria la del patrimoni cultural. Amb una legislatura de quatre anys ja deu ser difícil d'abordar-la. Per tant, una altra llei que no veurem.

Revisar i actualitzar la llei del sistema bibliotecari de Catalunya, una llei que el mateix ICEC, em sembla, en una de les intervencions del seu informe, ja deia..., parlava d'«obsolescència jurídica», i, per tant... També seria molt necessari poder actualitzar això, sincerament. I la darrera: parlava de modificar la llei de museus i la normativa associada. Sincerament, ho veig difícil. I no parlava de la llei de la filmoteca, però contents, ja m'hi he referit, d'avançar d'aquesta manera. És una llei que està plantejada, tal com s'ha explicat, d'una manera potser molt tècnica per canviar la personalitat jurídica ara per ara de la filmoteca i poder-ne fer un institut.

Per part nostra, deixi'm fer algunes observacions que després, en ponència, doncs, les haurem d'anar polint, que d'això es tracta, i el sistema parlamentari ens obliga a fer això. Si tenim el Teatre Nacional de Catalunya, tenim l'Arxiu Nacional de Catalunya, tenim el Museu Nacional de Catalunya; en la llei parlem de l'«equipament nacional», i la consellera s'hi ha referit... Escoltin, l'adjectiu a mi no em molesta –Institut de la Filmoteca Nacional de Catalunya–, en el nom. L'adjectiu a Junts per Catalunya no ens molesta, i, a més a més, és que el nom fa la cosa. La filmoteca és un equipament nacional importantíssim, de prestigi i de rellevància.

Alguna altra qüestió que ens agradaria posar sobre la taula. Amb aquesta llei la filmoteca creixerà, tindrà més pressupost. Amb aquesta llei, la filmoteca tindrà més personal. Aquest creixement no hauria de foragitar la Direcció General de Cultura Popular de l'espai que està ocupant ara per ara. Això per nosaltres és una precaució

que en seu parlamentària li verbalitzem. Creiem que la Direcció General de Cultura Popular no hauria de veure's afectada pel creixement de la filmoteca negativament.

Deixi'm també posar sobre la taula, en els dos minuts que em queden, algunes altres qüestions. Potser alguna redacció dels articles està pensada tan tècnicament que pot ser que interseccioni, o no, amb qüestions de l'audiovisual. I, per tant, aquí haurem de delimitar-ho perquè s'acoti només al patrimoni fílmic i cinematogràfic, com se'ns va explicar, i no, per exemple, doncs, a aspectes d'arxiu de l'audiovisual que potser no pertoquen a la filmoteca.

Deixi'm també posar alguna qüestió sobre la taula. La paraula «aranès» no surt a la llei, i «la llengua catalana» hi surt una vegada.

Deixi'm posar també sobre la taula quina relació hi haurà amb la Direcció General del Patrimoni per part de la filmoteca. En moltes coses potser interseccionen. Això em porta a pensar per què fem més instituts i aprimem una mica el departament, el deixem només amb direccions generals. L'institut tindrà vida pròpia. L'institut tindrà imatge pròpia. Ja ho té, l'ICEC. A mi em sembla que això per al Departament de Cultura és un debat; és un debat que no sé si s'ha fet, però que per part nostra ens sembla que... Vist que això aprima el departament, doncs..., no ho sé, fins a quin punt.

Quina relació tindrà la filmoteca amb el MNAC, amb el seu patrimoni audiovisual i fotogràfic? Del Centre de Conservació i Restauració de Terrassa se'n parla poc, en aquesta llei. Es parla poc del contracte programa; quan no hi hagi contracte programa –perquè això ens passa–, què farem? La col·lecció de cinema català només és aquella conservada a la filmoteca? Tècnicament és així i ha de ser així per a la societat en general? L'OSIC i la filmoteca, l'ICEC i la filmoteca...

Res més, conselleres i consellers, però també res menys. Moltes gràcies. Votarem a favor que avanci aquesta llei.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conselleres i totes les persones del departament i de l'institut que ens acompanyeu en aquesta sessió... Ho diré clar, sense jocs de paraules, diputat Ten: nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat per ajudar a avançar la llei, i no pas perquè no tinguem alguns dubtes respecte a la llei.

És veritat que el sol fet de que hi hagi aquest canvi, no?, aquest canvi d'institut, d'empara d'organisme, perquè tiri endavant la filmoteca, es presenta com un tema molt tècnic, però ens permet també... Nosaltres sabem que, en general, anar generant nous instituts, nous organismes, és una cosa que ens mirem amb molta mesura, però és evident que no hi ha re millor que una llei en marxa per poder-hi presentar esmenes i poder-la millorar.

En principi, la llei en si no fa canvis molt definitius respecte al que ja és la filmoteca i tota la feina que ha estat fent, la que ja ha fet fins ara i la que continuarà fent ara sota aquesta nova modalitat. Però sí que justament per això ens agradaria aprofitar aquesta intervenció per ja avançar els dos eixos més importants en els que nosaltres ens centrarem a l'hora de presentar esmenes i de pensar quines compareixences hem de planificar.

La filmoteca està tractant una matèria que és el cinema, que, bé, ja s'ha dit, ja ho diu el preàmbul, no?, la importància que té, però sobre el que a nivell de normalització de la llengua és el que toca a fons, el que toca el moll de l'os del que és la no normalització, és on estem pitjor, és el que té les dades més espectaculars de com no hi ha llibertat per escollir cinema en català. No n'hi ha perquè no existeix l'oferta que faci possible que ni a nivell territorial, ni a nivell de les pel·lícules més competitives, ni a nivell d'horaris d'exposició, ni a nivell de quantitat, ni a nivell de re, malgrat les inversions que hi ha en ajuts per al doblatge, etcètera, aquí hi ha un no compliment

per part de les *majors*, per part de les empreses. I, en general, doncs, hi ha una situació d'extrema discriminació contra la llengua.

I, per contra, no trobem en el text de la llei que hi hagi propostes compensatòries. Per tant, trobem a faltar que s'hi especifiqui el tema de la llengua catalana, el tema de la llengua occitana, l'occitana d'Aran, no? I en poso un exemple: l'article 2.4, que parla de conservar, inventariar, promoure, visibilitzar..., home, doncs, potser s'ha de parlar de que aquesta conservació, inventari, promoció i visibilització del cinema i l'audiovisual tindrà una especial rellevància en el cinema i l'audiovisual en català. Perquè si no fem esment de lo que representa com a patrimoni específic al servei públic aquest institut, si no posem èmfasi en que la llengua catalana i l'occitana són patrimoni específic a preservar, doncs, pot passar com amb el cinema, que, malgrat que tenim aquella llei del 10 que diu que hauríem d'estar al cinquanta per cent, estem en quotes que no arriben ni al set per cent, i és un autèntic greuge.

La segona part en la que nosaltres ens posarem, sobre el tema aquest de la llengua, és que en el propi objectiu de la llei, quan es determina quines són les funcions de la Filmoteca de Catalunya, diu: «Són les de recuperar, preservar, catalogar i restaurar el patrimoni fílmic i documental i fer recerca i donar suport a l'educació i a la difusió de la cultura cinematogràfica, amb una atenció especial a la producció i la cultura cinematogràfica catalanes.» Aquí sí que ho remarca, tot i que hi faltaria el tema específic de la llengua.

Doncs bé, nosaltres pensem que, amb tota la trajectòria de la filmoteca, aquesta part de l'educació, si bé és veritat que es fan les projeccions del Cinema en curs, que és un dels programes més importants i que hauria d'estar molt més extens a tots els barris, a totes les escoles del país... Perquè vull recordar que la pròpia Carla Simón, quan va fer de pregonera al pregó de la Mercè l'any 2022, va reivindicar aquest Cinema en curs. Doncs, com el Cinema en curs, hi ha moltíssimes i moltíssimes activitats educatives que s'han de promocionar molt més, però falta també educar el ser espectador de cinema; fer cinema escolar en sales de cinema on hi hagi bon so, imatges, silenci, concentració, per donar aquest valor artístic del cinema i de reflexió que pugui fer de contrapès a la forta immersió que tenen els nois i noies, els adolescents, els nens i nenes, tota la infància i adolescència del país, que estan immersos en aquest valor consumista de l'actual vida audiovisual.

Per poder tenir contrapès, necessitem educar en valors com a espectadors, en valors crítics, en valors de reflexió. I això vol dir posar un pes molt més important en l'educació, que està anunciat però que no està desplegat. No hem sabut veure, en els articles de la llei de la filmoteca, que hi hagi més pistes per dir que aquesta educació tindrà molta més importància.

Per tant, català a les sales de cinema i no només a la sala Texas –que agraïm molt la seva feina, però és una anècdota–, rodages en versió original –com a mínim el cinquanta per cent–, però sobretot que aquesta filmoteca porti la cultura cinematogràfica a les classes populars, als barris, a tota la diversitat de veïns i veïnes que vivim a la ciutat, amb tota la seva interseccionalitat, i que no sigui un tema elitista.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Enric Bárcena Roig.

Enric Bárcena Roig

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, conselleres, celebrem que el Departament de Cultura porti al Parlament un dels projectes de llei que tenia en cartera i que per fi li donem tramitació parlamentària. Caldrà posar l'accelerador, perquè, bé, queden..., hem de poder concloure el tràmit i que finalment vegi la llum. Igualment, cal posar en valor que, sent un projecte de llei de caràcter tècnic, compta amb la participació i la implicació del sector, i a això hi donem molt de valor.

La valoració del nostre grup és favorable i estem compromesos en fer d'aquesta llei un bon marc jurídic per a l'expansió de la Filmoteca de Catalunya com el gran equipament de país que ha de ser.

Per nosaltres crear l'entitat de dret públic és una bona oportunitat per relançar la filmoteca i situar-la a l'alçada dels grans equipaments culturals justament per la matèria amb la qual treballa, que és el patrimoni cinematogràfic i audiovisual. El patrimoni cultural col·lectiu que representa la producció cinematogràfica i audiovisual requereix la conservació, la catalogació i la divulgació, i són tasques que cal posar en valor. És important tot aquest patrimoni i tenir cura d'ell.

I és important tenir un gran equipament que el posa a l'abast de les generacions actuals i futures per al seu gaudiment i el seu estudi, i també la seva preservació. És important també que les produccions catalanes tinguin en la filmoteca un espai de divulgació de les seves creacions cinematogràfiques, i contribuir així al reconeixement del sector del cinema i l'audiovisual, dels creadors i creadores de Catalunya.

Una entitat jurídica pròpia per a la filmoteca ha de permetre un funcionament autònom, incrementar la seva funció com a promotora de drets culturals a la ciutadania i treballar en projectes de major descentralització.

I abans d'acabar –perquè seré breu–, per nosaltres és important obrir la reflexió de com els grans equipaments de país es relacionen amb l'entorn comunitari d'allà on s'ubiquen. Considerem que va ser un encert la instal·lació de la filmoteca al Raval. Però, com passa amb altres equipaments de país, atreuen al barri visitants a vegades elitistes, com deia la diputada anteriorment..., com deia, atreuen al barri visitants, promouen una agenda cultural de molt valor, però malauradament hi ha poc diàleg amb la comunitat que l'envolta, amb els seus veïns i veïnes. Com s'integren i dialoguen amb la comunitat que els envolta és un repte que considerem molt important d'abordar per part dels equipaments de país. I en el cas de Ciutat Vella, on hi ha un teixit cultural molt potent i unes realitats socioeconòmiques molt diverses, aquestes considerem que no se senten interpellades per aquests grans equipaments. La filmoteca, doncs, és una d'elles.

Creiem que cal aprofundir en aquestes reflexions des d'una perspectiva de drets culturals. I, per tant, amb aquesta nova empenta que tindrà la filmoteca, creiem que la nova direcció i el nou equip que la portaran no poden perdre l'oportunitat de fer que, a més d'un equipament de país, es converteixi també en un equipament amb diàleg i amb participació activa de la comunitat, dels veïns i veïnes i de tot el teixit cultural i de la diversitat cultural del propi barri del Raval.

Tindrem molta feina a fer, però, efectivament, votarem en contra de l'esmena a la totalitat i a favor del tràmit de la llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bé, m'agradaria fer una declaració prèvia de principis: Ciutadans i jo estimem la cultura catalana, estimem el cinema català. I jo concretament soc veïna de la filmoteca; per tant, m'agradaria que el senyor que acaba de parlar m'expliqués en quin sentit creu que la dialèctica entre la filmoteca i el barri no és prou fluida. Jo no hi vaig tant com voldria per raons òbvies de feina, però, vaja, jo sento la filmoteca molt integrada a la meua vida i jo em sento molt integrada a la filmoteca. No sé si jo entraria en la categoria de «bitxos elitistes» o entraria en la de «gent normal del barri», però, en tot cas, no ho sé... A veure, jo penso que aquesta mena de reflexions són un exemple del que passa quan es té una idea excessivament intervencionista de la política cultural i a la gent li sembla, doncs, que tot s'ha de controlar moltíssim, no?

Avui estem fent com un debat a mitja màniga, perquè en realitat lo que estem debatent és si acceptem o no una esmena a la totalitat o permetem que aquesta llei avanci. Nosaltres ja avanço que votarem en contra de l'esmena a la totalitat i a favor de que la llei es tramiti.

Bé, molts grups han exposat aquí algunes reticències; nosaltres també tenim les nostres. És obvi que no compartim ni al cent per cent ni al cinquanta per cent ni al deu per cent molts plantejaments de la política cultural del Govern, però, en canvi, per exemple, sí que hem de dir que, *visto lo visto*, bé, home, aquí tenim la impressió que s'ha fet un esforç per fer una llei més tècnica que altres vegades, segurament buscant un consens que ja es veu que serà complicat, vull dir, la ponència jo penso que donarà bastant de si, però vaja... A nosaltres algunes coses ens han agradat més, d'altres menys.

A nosaltres ens agrada que l'institut de la filmoteca tingui més autonomia. Ens agrada que es parli de contractes programa. Ens sembla que ha de tenir un pressupost suficient; ja dic que nosaltres estem en contra de les cultures massa centralitzades. Sí que ens preocupa la possibilitat de que hi hagin nepotismes, elitismes... A veure, aquí, per exemple, s'ha esmentat la sala Texas. Nosaltres també ens alegrem molt de que s'hagi pogut recuperar aquesta històrica sala, que emetia cinema popular a preus populars i en català i que ara, a més a més, ha reobert com una sala de cinema, com un espai escènic i com un espai gastronòmic. Clar, llavors, veus qui ho porta i quines subvencions té, i, carai, al final tot es reparteix sempre entre dos o tres i tres o quatre, no? Potser hauríem d'obrir una mica el focus dels recursos i d'aquestes elits, d'aquestes elits culturals, que al final caben totes en un taxi.

Per exemple, aprofito per comentar, ja que tothom avui hi diu la seva, que llibreters, llibreters de Catalunya, m'han traspassat..., m'han demanat que li plantegi a vostè, conseller –mira, avui que el tinc al davant–, a veure si corre una mica l'aire també en les adquisicions de les biblioteques públiques de Catalunya, perquè hi han proveïdors que entren en el bombo, diguem-ne, llibreters que hi entren, que fan una oferta, que ofereixen uns preus competitiu, que ofereixen uns tempos de distribució competitiu, però, al final, ai, sempre s'ho emporten els mateixos. I, per no tenir raons, no diré qui són els que s'ho emporten sempre perquè tampoc em voldria desviar, però ja es poden imaginar en quines empreses estic pensant.

Clar, això és una mena, podríem dir, de nepotisme encobert, que potser si un no té la imprudència d'explicar-ho en un *email* no l'enganxaran i no haurà de donar explicacions, però que no deixa de ser un menysteniment de la potència del teixit cultural del país.

Resumint, que ni lectura única ni esmena a la totalitat. Aquesta llei es va intentar tirar endavant per lectura única; tampoc ens semblava el cas, donada la importància i la complexitat del tema.

Y, señores de VOX, a ver, hay maneras muy descansadas de hacer oposición, que ya se lo dije ayer: no tiren al niño con el agua sucia a la bañera. Claro, venir aquí y hacer una enmienda a la totalidad a todo... Claro, luego... En fin, la cultura catalana no la vamos a pluralizar así. La gestión cultural catalana no se pluraliza así. Tenemos que poder reunirnos, hablar de ello, tramitar las leyes, enmendar. Y si luego nos parecen un desastre, pues votamos que no, las devolvemos y tal. Pero, claro, un sistema de gobierno donde se hacen mutuamente cordones sanitarios –o sea, el Gobierno independentista y la izquierda a ustedes y ustedes al Gobierno independentista y a la izquierda– nos deja sin espacio de debate, nos deja sin conversación pública. Mójense y hagan política. I per a vostè val el mateix.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera. Diputats, diputades... Em permetran que comenci posicionant-me i posicionant el sentit del vot del grup parlamentari republicà, que imagino que tots i totes vostès intueixen que és el de votar en contra d'aquesta esmena a la totalitat presentada per VOX i, evidentment, a favor de que es tramiti aquesta llei.

Crec que és important que tinguem tots i totes clar que estem al davant d'un projecte de llei, d'una proposició de llei, que el que fa és que tinguem la capacitat de tenir un instrument, el més adient, per a l'activitat que fa la Filmoteca de Catalunya, que és, doncs, un equipament cultural, un equipament nacional –en el que aconseguirem que es tradueixi–, i que és diferent d'altres equipaments nacionals i té similituds amb alguns altres.

Per exemple, fem –la consellera ho explicava– 1.250 sessions anuals en dues sales, sis dies a la setmana, 140.000 persones, serveis educatius... Potser és molt semblant o semblant al Teatre Nacional de Catalunya i no és tan semblant a altres equipaments nacionals que no tenen aquestes característiques. Per tant, crec que el que és interessant és que tinguem la capacitat d'escollir quin és l'instrument administratiu més adient en cada cas, en funció de l'activitat que realitza cada institució.

I, en aquest cas, creiem que l'institut ens dona aquesta capacitat de poder respondre de la millor manera a l'activitat de la filmoteca i també als reptes que es plantejen per endavant, els reptes al voltant d'aquest canvi de suport, de com abordem la digitalització, de com tenim la capacitat d'introduir-nos encara més en aquesta xarxa internacional. I de ben segur que se'ns plantejen reptes vinculats amb aquests canvis i haurem de ser tots i totes capaços d'abordar-los i de poder fixar-ne els límits.

Jo he de dir-los que estic especialment satisfet perquè crec que hem tingut més una sessió de ponència, una primera ponència, d'establir on estem tots i totes, que no pas un debat a la totalitat. Per tant, també dir-los als senyors i senyores de VOX que si amb aquestes iniciatives el que pretenen és endarrerir o evitar que es progressi, ja veuen que no, que el que aconseguixen és que tinguem un debat en un espai per veure on tenim els punts de coincidència, quins són els àmbits de millora i com construïm aquest consens, que ha quedat molt evident que és amplíssim, a favor de tenir un instrument al voltant de la cinematografia i el patrimoni fílmic, de fer aquesta recerca, de la conservació.

I no voldria acabar..., perquè fixava algunes de les seves reticències més enllà de les ja suades expressions que vostès utilitzen en l'àmbit vostè crec que deia del «separatisme» o del «partidisme». No, nosaltres fem política nacional, política amb visió de nació. I la política amb visió de nació respon a les necessitats de tots i totes les ciutadanes d'aquesta nació, independentment de a qui votin. I el que busquem és que tinguin el millor, que tinguin els millors recursos. I en l'àmbit cultural, i, en aquest cas, en l'àmbit de la filmoteca, creiem que aquesta eina, aquest nou instrument, el que fa és que puguem disposar d'un millor recurs per a tots i totes les ciutadanes de Catalunya.

Per part meva, res més. A la seva disposició, a la disposició de tots els grups parlamentaris que avui han mostrat la seva voluntat de fer que aquesta llei sigui una realitat i, per tant, que l'Institut de la Filmoteca Nacional de Catalunya el puguem tenir en vigor; jo crec que tots i totes volem que al més aviat possible. I, per tant, a treballar perquè sigui una realitat. I a la seva disposició.

Moltíssimes gràcies, diputats i diputades. Consellera, presidenta, gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la seva votació. Crido a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació són 10 vots a favor, 116 en contra i 1 abstenció.

Vist el resultat de la votació, i atès que l'esmena a la totalitat de retorn ha estat rebutjada, aquesta iniciativa legislativa pot continuar la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

I abans de les votacions de les mocions, farem la lectura de la declaració de la Junta de Portaveus per part... *(Pausa.)* Sí, senyor Alejandro.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies pel «senyor Alejandro»... *(Rialles.)* Aquesta complicitat s'agraeix.

La presidenta

Ara ja ens coneixem una mica, ens podem tutejar...

Alejandro Fernández Álvarez

Efectivament, i tant. *(Rialles.)* Ara. Molt bé. No, simplement perquè consti que, per una confusió en l'ordre del dia, la nostra intenció hauria estat votar abstenció en el punt anterior. Simplement això.

Gràcies.

La presidenta

Doncs constarà en acta.

Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya sobre el reconeixement de l'art de crear catifes de flors i altres elements naturals com a patrimoni cultural immaterial de la humanitat

401-00043/13

Doncs, abans de les votacions de les mocions, farem lectura de la declaració de la Junta de Portaveus per part del secretari primer. I, abans de la lectura, també donar la benvinguda a la presidenta, Vicenta Pallarès, de la Federació Catalana d'Entitats Catifaires, com també a totes les persones que avui ens acompanyen aquí al Parlament de Catalunya.

Doncs, secretari, quan vulgui.

El secretari primer

«Les catifes de flors s'elaboren des de ben antic amb motiu de les processons del Corpus Christi. No obstant això, aquesta tradició de cobrir els carrers amb dibuixos originals fets de flors i altres tipus de materials naturals ha evolucionat i ha adquirit una personalitat pròpia més enllà del seu caràcter religiós, especialment a partir del segle XX.

»L'elaboració de catifes és un procés complex que implica moltes persones en tasques diferents i, per tant, és el resultat d'un treball col·lectiu i en equip. Té unes característiques que podrien acostar-la a l'artesania, però va més enllà, perquè és un element festiu i ja és considerada un art efímer. Actualment és una pràctica absolutament viva que ha evolucionat i s'ha adaptat a la societat de cada moment.

»D'acord amb les dades de les entitats que formen part de la Federació Catalana d'Entitats Catifaires, més de 200.000 persones s'acosten cada any a veure les creacions fetes per prop de cinc mil persones, entre socis i col·laboradors. A tot Catalunya, la xifra és sens dubte molt més elevada, si tenim en compte que es fan catifes al seixanta per cent dels municipis, la qual cosa demostra la gran vitalitat d'aquesta pràctica. Avui els catifaires tenen més capacitat organitzativa, participen en esdeve-

niments i trobades locals, nacionals i internacionals amb altres catifaires, i conserven l'esperit solidari i generós que sempre els ha caracteritzat.

»Una part important de la rellevància que actualment ha adquirit a Catalunya l'art efímer de crear catifes de flors es deu a la tasca que duu a terme la Federació Catalana d'Entitats Catifaires, que treballa des de fa divuit anys per posar Catalunya en el mapa del món catifaire i per consolidar un moviment social, cultural i artístic creat com una xarxa d'interacció cultural. Així, aquest art arriba de Catalunya al món, perquè les catifes de flors catalanes es projecten arreu a partir de la diversitat en l'àmbit de la cultura, del patrimoni immaterial i, en especial, de la cultura popular.

»Com a institució de cultura popular, la Federació Catalana d'Entitats Catifaires té reconegut un lideratge públic, i les seves obres són conegudes i reconegudes internacionalment perquè assoleixen l'excel·lència tant per la gran capacitat d'organització, de gestió i de mobilització com per l'admiració que desperten.

»La Federació Catalana d'Entitats Catifaires ha impulsat una candidatura internacional amb Mèxic, Malta, Bèlgica i Itàlia, països que comparteixen aquest art, per tal que les catifes de flors i altres elements naturals s'inscriguin a la llista representativa del patrimoni cultural immaterial de la UNESCO. Aquesta candidatura es presentarà el 2024 i es valorarà el 2025.

»El comitè científic del Congrés Internacional d'Art Efímer, que va tenir lloc a Barcelona a l'agost, afirma en les seves conclusions que "el reconeixement de la UNESCO de les catifes com a patrimoni cultural immaterial possibilita la creació d'indústries culturals i afavoreix el reconeixement de l'autoria de les obres d'art efímer. A més, incentiva la promoció del turisme cultural associat. Per tant, el compromís de les entitats i els seus membres és clau per al seu futur".

»Per tots aquests motius, el Parlament de Catalunya dona suport a la candidatura perquè l'art de crear catifes de flors i altres elements naturals sigui reconegut com a patrimoni cultural immaterial de la humanitat per la UNESCO, i demana a totes les institucions públiques de referència de Catalunya que s'adhereixin a aquesta iniciativa.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya insta el Govern a treballar amb la Federació Catalana d'Entitats Catifaires per fomentar la divulgació, dinamització i internacionalització d'aquest art efímer, i també perquè se'n reconeixin els valors socials, culturals i artístics.

»Palau del Parlament, 5 de desembre de 2023.»

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. I ara iniciem les votacions de les mocions debatudes aquest matí. I, com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre l'aprovació i l'aplicació de la llei d'amnistia (continuació)

302-000366/13

Comencem votant la moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre l'aprovació i l'aplicació de la llei d'amnistia. Atès que no hi ha cap petició de votació separada, votarem tot el text de la moció.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació són 75 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat (continuació)

302-00359/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat.

Votem els punts 2 i 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 10 vots a favor, 108 en contra i 10 abstencions.

I votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 21 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures fonamentals per al desenvolupament econòmic (continuació)

302-00360/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures fonamentals per al desenvolupament econòmic. Atès que no hi ha cap petició de votació separada, votarem tot el text de la moció.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació són 21 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció.

Acabades les votacions, suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Educació, el conseller de Drets Socials i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La presidenta

Diputats, diputades, reprenem la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a millorar l'accés de les dones víctimes de violència masclista als serveis de l'Administració de justícia

302-00361/13

I comencem el vintè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per millorar l'accés de les dones víctimes de violència masclista als serveis de l'Administració de justícia, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Oscar Aparicio Pedrosa.

(Alguns aplaudiments.)

Oscar Aparicio Pedrosa

Puc marxar ja, doncs? *(L'oradorriu.)* Això no ho superarem. Bé; gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... L'any 2022 es van produir a Catalunya 23.015 denúncies o, el que és el mateix, seixanta dones de cada deu mil van presentar denúncia per casos de violència masclista. És veritat que és per sota del que és la mitjana estatal, però, tot i així, són dades molt significatives, i més si tenim en compte que durant aquests darrers tres anys ens han tornat a incrementar.

El més preocupant, al nostre entendre, també és el nombre de concessions d'ordres de protecció. Mentre a Catalunya amb prou feines arribem al cinquanta per cent –l'any 2022 va ser el quaranta-set per cent–, la mitjana a Espanya és del setanta per cent. Aquestes dades a nosaltres ens van fer reflexionar per veure per què es produïa això, perquè tenim les mateixes lleis substantives, processals i menys casos que la resta de l'Estat. Per tant, sembla evident que és un problema del servei de justícia, de la informació que es dona a la dona de forma general i, sobretot, com dic, del servei de justícia de forma particular. Aquest, a més, va ser l'objecte de la interpellació i, en aquest cas, també d'aquesta moció subsegüent que estem debatent avui en dia.

Creiem que cal millorar aquest servei de justícia de Catalunya des del moment que una dona es planteja denunciar i, per tant, busca la informació fins a l'execució d'una eventual sentència condemnatòria, sigui en l'àmbit civil o en l'àmbit penal. I aquesta moció el que intenta és precisament això, dotar de solucions amb mesures per evitar, doncs, aquestes connotacions negatives.

N'esmentaré alguna, de la quinzena que hem fet amb la moció, perquè amb cinc minuts no em dona temps per fer-les totes. El primer bloc de mesures va bàsicament respecte a la informació i acompanyament. Creiem que és bàsic que les víctimes de violència masclista estiguin informades i acompanyades en tot moment, però fins i tot abans d'iniciar el procediment, també durant el procediment. Aquesta manca d'informació entenem que condiona, i molt, el que són les ordres d'allunyament. Aquesta, com dèiem, no?, provoca que hi hagi dispenses a declarar, que hi hagi a vegades el recurs tan fàcil que diuen –i poc creïble també– com: «No recordo què va passar.»

Amb aquest objectiu proposem que totes les dones de Catalunya, en un termini màxim d'un any, tinguin a menys de trenta quilòmetres, o a quaranta-cinc minuts en transport públic directe, serveis especialitzats d'assessorament i informació, serveis d'orientació jurídica que presten els col·legis de l'advocacia, el servei d'informació i atenció a la dona o serveis d'intervenció especialitzada i, mentre no es puguin garantir el compliment d'aquestes ràtios, que hi hagi unitats mòbils que es desplacin fins al lloc de residència de la víctima. El mateix entenem, que l'oficina d'atenció a la víctima hauria d'estar-hi des del primer moment que la víctima és citada a declarar. També proposem mesures de formació continuada i obligatòria a tots els agents que hi intervenen.

En un segon bloc de mesures, demanem que..., entenem que són aquelles que serveixen per millorar la qualitat de la prova i així incrementar aquestes possibilitats d'obtenir ordres de protecció. Creiem que és imprescindible modificar el sistema de valoració de risc que utilitzen els Mossos i que no contempla com a risc greu una altra violència que no sigui la física, quan és evident que n'hi ha moltes altres que podien fer-ho. Creiem que les denúncies s'haurien de recollir de forma literal per evitar aquestes contradiccions, si més no, que de vegades es posen de manifest en els judicis o aquestes valoracions negatives. Entenem que s'han de dotar de més recursos les unitats de valoració forense integral, que són importants per acreditar els danys, les lesions, les afectacions. Garantir l'assistència lletrada en tots els casos, també en els civils i especialment aquells derivats de l'incompliment de les sentències.

I un tercer bloc de mesures destinades a garantir més i millors mitjans en els jutjats especialitzats, dotar-los de personal, l'adaptació de les instal·lacions –que avui ja n'hem parlat en una interpellació, que m'hi referiré més endavant– i millores en els programes dels agressors un cop entren a presó.

En definitiva, són mesures que venen a millorar el servei que li prestem a la dona víctima de violència masclista per facilitar que pugui denunciar i que ho pugui fer amb confiança de que serà escoltada i no victimitzada. La meua companya, la Gemma Lienas, diu que els drets de les dones són molt fràgils, i té raó. Per tant, és responsabilitat del Parlament i del Departament de Justícia protegir-les i abocar tots els esforços i recursos que tenim per protegir-les.

I he anat ràpid, consellera, perquè em volia adreçar a vostè per una cosa que ha passat durant la interpellació que vam fer nosaltres i la interpellació que li han fet el Grup de Junts aquest matí. Nosaltres, quan li vam fer la interpellació, va dir que veníem a tocar els nassos. Jo entenc que, precisament en un tema com aquest, l'única cosa que no hem volgut fer és tocar els nassos, sinó millorar el servei de justícia i l'atenció a les dones de violència masclista.

Tampoc no vull deixar passar el que avui ha comentat aquest matí, quan, en aquesta interpellació que li ha fet Junts de forma *sorpresiva*, ha anunciat que no desenvoluparia el pla nacional de justícia, que li recordo que no és iniciativa del Departament de Justícia, sinó que prové d'una moció que va presentar el Grup Socialistes i Units per Avançar al setembre del 21. Nosaltres li hem ofert i li oferim el nostre ajut amb les eines que tenim al nostre abast, propostes en positiu, idees fruit del coneixement i l'experiència i, sobretot, voluntat que el servei de justícia tingui recursos suficients. Però cal que vostès tinguin respecte pel Parlament, per les seves funcions, entre les quals hi ha la d'impulsar l'acció política del Govern.

I acabo, presidenta. Es parla moltes vegades de la solitud de la política. Jo crec que vostès estan fent la política de la solitud, i em sembla que estan excel·lint en aquesta política de la solitud.

La presidenta

Diputat...

Oscar Aparicio Pedrosa

Per tant, no es queixin si no troben socis per pactar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Moltes gràcies. Gràcies, presidenta. Consellera... Bona tarda a tothom. Avui debatem aquesta moció presentada pel PSC sobre les mesures per millorar l'accés de les dones víctimes de violència masclista als serveis de l'Administració de justícia. I és un tema que ens preocupa, com també ens preocupa la manca de perspectiva de gènere que trobem al sistema judicial, com hem dit molts cops, una justícia encara patriarcal com és aquest sistema i aquesta societat en la que vivim.

Sobre la moció voldríem fer unes consideracions. La primera... I ja anuncio que votarem a favor de tota la moció, de tots els punts. I sí que he de remarcar que nosaltres vam presentar esmenes fent alguns matisos, també matisos competencials, que després li comentaré, però malauradament no han estat admeses. I crec que hem de dir que no hi ha hagut gaire voluntat de diàleg per part del Partit Socialista.

D'altra banda, de fet, molts dels punts i de les actuacions que es recullen en la moció són actuacions que ja s'estan duent a terme pel departament, no només pel Departament de Justícia, sinó també pel Departament d'Igualtat i Feminismes i pel Departament d'Interior. I és una llàstima que no haguem pogut debatre per transaccionar i millorar aquest text, si bé nosaltres no farem partidisme en un tema tan sensible com és la violència masclista i, per tant, votarem a favor de tota la moció.

D'altra banda, sí que volíem esmentar que en uns punts de la moció vostès demanen la proximitat d'alguns serveis a tots els municipis, i això entra en contradicció amb el que vostès defensen, per exemple, al Gobierno o al Congreso de los Diputados. Vostès aquí aposten, com deia, per una justícia de proximitat amb uns serveis a cada municipi, però, en canvi, a Madrid treballen en unes lleis d'eficiència processal que justament fan el contrari, que aposten per l'especialització i pels grans partits judicials. Per tant, no sabem quin és el model que presenta el PSC o el PSOE.

Pel que fa a les unitats mòbils, a què fa referència un dels punts de la moció, sí que ens agradaria concretar, perquè està molt bé dir que hi hauran unitats mòbils per a cada municipi, però, què és aquesta unitat mòbil?

D'altra banda, reclamen l'assistència jurídica gratuïta i altres actuacions per a situacions de violència masclista, i nosaltres hi estem totalment d'acord, però vostès obvien que la llei d'assistència jurídica gratuïta és una llei estatal i, a més, és de 1996. I, com ja li hem dit en altres ocasions, com que la competència és estatal, els hi encomanem que els seus companys de Madrid també treballin en aquest sentit per modificar aquesta llei del 1996 per incloure d'altres actuacions. Perquè, si no, el que fem és una càrrega encara més a tots els advocats del torn d'ofici, que fan cada dia una feina excel·lent, però que hem de modificar una llei i també, per cert, un traspàs de les taxes per poder millorar les seves condicions i assignacions econòmiques.

D'altra banda, reclamen realitzar un estudi acurat, com el llibre blanc de l'atenció de dones víctimes de violència masclista, però vostès saben perfectament –i així ho hem fet amb una esmena– que aquesta competència no és del Departament de Justícia, sinó que és del Consejo General del Poder Judicial.

I, de fet, nosaltres ho vam dir així a la passada compareixença del president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya a la Comissió de Justícia d'aquest Parlament i li vam preguntar per aquesta qüestió. Perquè, quan nosaltres parlem de que el sistema judicial ha d'incorporar la perspectiva de gènere, nosaltres també ens referim als jutges, al Ministeri Fiscal i a tots els actors.

Perquè –i ho hem dit en moltes ocasions– una dona víctima de violència masclista, una dona que ha patit una agressió, una dona que fa el pas i presenta una denúncia, quan arriba al jutjat el que ha de trobar és un jutge al davant que sigui empàtic, que l'entengui i que tingui perspectiva de gènere i totes les eines perquè aquesta dona no surti pitjor del jutjat del que ha entrat. I, ara per ara, hi ha molts jutjats on no ens trobem això. Ens trobem que el jutge no escolta la víctima, que no l'acompanya i que aquesta víctima és revictimitzada.

D'altra banda, la memòria que va presentar, com deia, el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya feia esment d'un augment dels casos de violència masclista, un augment de denúncies i també sobre les ordres de protecció. I aquí m'hi voldria aturar. El 2022 van ser incoades 5.454 ordres de protecció. D'aquestes, 2.552 van ser admeses, però en van ser denegades més, 2.885. És a dir, que es van denegar més ordres de protecció que les admeses.

I nosaltres tornem a reiterar que el que volem saber és si alguna d'aquestes dones que va sol·licitar una ordre de protecció que ha estat denegada ha patit una altra agressió o, molt pitjor, com les dades demostren, si han acabat sent assassinades, perquè, llavors, parlaríem de violència institucional i el sistema en seria responsable.

Com que no volem més víctimes d'aquesta xacra, nosaltres, com he dit, hi votarem a favor, però continuarem treballant per una justícia feminista que incorpori la perspectiva de gènere.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Ester Vallès Pelay.

Ester Vallès Pelay

Gràcies, presidenta. Bona tarda, consellera. Diputades, diputats... Som aquí després de commemorar un 25-N fent palesa la xacra que patim com a societat amb la violència masclista. Parlem de violència masclista com aquella violència que s'exerceix sobre la dona pel sol fet de ser dona. I parlem de violència de gènere quan l'exerceix la parella o exparella.

Hi ha moltes formes de violència masclista i la poden exercir en diferents àmbits, i veiem que, malauradament, la tendència no és bona. Les denúncies en l'àmbit

de la parella i les detencions han augmentat un deu per cent respecte a l'any passat. I també han augmentat considerablement les denúncies per assetjament en un 62,8 per cent.

La moció que ens presenta el Partit Socialista comença fent esment dels femïnicides d'aquest 2023 a Catalunya: catorze femïnicides, i 127 des de 2012. D'aquestes catorze víctimes, cap d'elles tenia vigent una mesura de protecció ni judicial ni policial. I, quan veiem aquestes dades, ens hem de parar a pensar en què fallem com a societat. I està clar que hi ha una necessitat de millorar mecanismes, les mesures de prevenció i detecció dels casos.

Agraïm l'acceptació de les esmenes i la predisposició del diputat Oscar Aparicio. Des de Junts per Catalunya creiem en la importància de la perspectiva de gènere en tots els àmbits de la societat, però, especialment, creiem que la perspectiva de gènere és cabdal per poder acompanyar la víctima, reparar-la i, evidentment, erradicar aquesta xacra.

És per això que una de les nostres esmenes, que és aplicable al conjunt de tota la moció, ha estat afegir que aquesta formació obligatòria, especialitzada, gratuïta i continuada també sigui una formació amb perspectiva de gènere. Creiem que és fonamental que els operadors jurídics tinguin aquesta formació.

També, malgrat la bona intenció de la mesura de la gravació de veu o de vídeo per verificar les declaracions de la víctima, creiem que podria ser contraproductiu per a la pròpia víctima. Ens hem de posar en el seu lloc. Una dona que treu la valentia per fer el pas, per denunciar la situació que pateix quan el seu estat és de màxima vulnerabilitat, de por, d'angoixa, que està en estat de xoc..., gravar des d'un primer moment pot tenir l'efecte oposat i potser no vol fer la declaració. O que en el seu estat, en aquest moment d'incertesa, li pugui ser contraproductiu. Per això hem incorporat que es recullin les denúncies d'aquesta manera sempre que la víctima ho autoritzi prèviament. Des de Junts per Catalunya insistim en posar la dona, la víctima, en el centre.

També vam presentar una esmena en el sentit de fer complir..., el compliment de la llei, adequant els espais confortables, tant a les comissaries com als espais judicials, per tal de que siguin salubres i lliures d'angoixa. Ens podem trobar en una mateixa sala que hi hagi diferents víctimes: una dona que té un atac d'ansietat i amb alguna persona que l'està atenent, una altra víctima amb els seus fills i aquests, per exemple, ploren, i més víctimes amb els seus advocats corresponents. Si a tot això li sumem que són sales sense llum natural, sales tancades i no gaire agradables, no ajuden a que la víctima es pugui tranquil·litzar.

Des de Junts per Catalunya, ens agraden les dades. Les dades ens proporcionen una millor radiografia de la situació actual. És per això que hem demanat que s'inclouguin en aquest estudi els jutjats que deneguen en major percentatge les ordres de protecció i acumulen més denúncies. I també que s'inclougui l'avaluació mitjançant entrevistes a les pròpies dones per tal de detectar situacions de revictimització o violència institucional.

I, per últim, hem afegit un nou punt, que va en la línia de garantir la protecció de la víctima i que li permeti seguir la seva vida amb normalitat, seguretat i dignitat. També aplaudim la necessitat d'avançar en una major equitat territorial per facilitar l'accés de les víctimes als recursos de què disposem.

Des de Junts per Catalunya, creiem que la violència contra les dones no pot tenir cabuda a la nostra societat i, per tant, hem de prendre totes les mesures oportunes per prevenir-la, abordar-la i acompanyar les víctimes.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part de Grup Parlamentari de VOX, el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, presidenta. (*L'orador mostra a la cambra un gràfic.*) Señora consejera, esta es la estadística de las mujeres asesinadas por su pareja o expareja desde el 2013 hasta el 2023: cincuenta y cuatro víctimas en 2013, cincuenta y cinco víctimas en 2023. Veinte años de ley de violencia de género, miles de millones de euros invertidos en luchar contra esta lacra, y no se ha avanzado prácticamente nada. (*Alguns aplaudiments.*)

Y esta triste realidad demuestra varias cosas. En primer lugar, que la ley de violencia de género no protege a las mujeres; sirve para criminalizar a los hombres, para destruir la presunción de inocencia de más de la mitad de la población, pero no protege a las mujeres. Y, en segundo lugar, que, en la lucha para erradicar la violencia de género –la violencia que llaman ustedes «de género», la violencia contra las mujeres–, la perspectiva política, es decir, la ideología de género, no puede imponerse a la perspectiva profesional, a la criminología y a la sociología, porque entonces es imposible combatir eficazmente la violencia contra las mujeres.

¿Y qué nos dicen la criminología y la sociología? Pues nos dicen que los homicidios son multifactoriales y que los factores hay que estudiarlos todos, porque el método científico se basa precisamente en eso, aunque luego algunos de esos factores se descarten porque no impactan en el delito. ¿Qué nos dice, en cambio, la ideología de género? Pues que aquí la culpa de todo solo la tiene un factor: el machismo, el patriarcado. Y esto nos condena, desde luego, al fracaso en la lucha contra esta lacra de la violencia contra la mujer.

Como decíamos, veinte años de la ley, miles de millones de euros invertidos, y esta lacra no desciende. Y es que resulta que han convertido un drama terrible en un negocio político que solo les viene bien a los políticos de la izquierda. Cada vez más puestos, más cargos, ministerios de igualdad, secretarías generales, direcciones generales, organizaciones, fundaciones, Departament d'Igualtat i Feminismes, *observatoris*, sin que haya mejorado la protección de las mujeres.

Pero, cuando hasta un piropo es violencia de género, cuando todo es violencia de género, al final, entre miles de denuncias, entre papeles y papeles, burocracia y organismos, perdemos a las verdaderas víctimas, y muchas veces el sistema ya no las localiza y, en muchos casos, no las podemos ayudar.

Por otra parte, en la moción que hoy nos presenta el PSC, se propone, además, ampliar y extender los servicios como el SOJ, el servicio de atención a la mujer o el servicio de intervención especializada. Pero desde VOX defendemos que se debe prestar el máximo apoyo a todas las víctimas; desde luego, a todas las víctimas. Por eso no entendemos por qué estos servicios discriminan a las víctimas estableciendo unas que sí pueden acogerse a los mismos y otras que no. Es decir, distinguen víctimas de primera y víctimas de segunda en función de quién sea la persona agredida y en función de quién sea la persona agresora.

Al SIE, por ejemplo, el *servei d'intervenció especialitzada*, que tiene por finalidad facilitar el derecho de las víctimas a un proceso de recuperación y de reparación de las violencias vividas, solo pueden acudir textualmente las mujeres víctimas de violencia machista y sus hijos. Y nosotros nos preguntamos: ¿qué pasa con el resto de víctimas? ¿Por qué no pudo acudir al SIE el papá de Yaiza, la niña de cuatro años asesinada por su madre en Sant Joan Despí en mayo del 2021? ¿Por qué no pueden acudir al SIE los familiares del hombre asesinado por su hija en Calella en septiembre pasado? ¿Por qué no pueden acudir al SIE los familiares de Pili, una mujer de cincuenta y siete años asesinada por su novia en el Raval, en Barcelona? ¿Usted lo sabe, señor Aparicio? ¿Lo aprueba?

Desde VOX, desde luego, proponemos una alternativa a sus políticas, que han demostrado ser un fracaso a la hora de combatir la violencia contra las mujeres y, además, resultan discriminatorias. En primer lugar, endurecer las penas a todos los agresores y a los violadores y, desde luego, no soltarlos como han hecho ustedes con

la ley del «solo sí es sí». (*Alguns aplaudiments.*) En segundo lugar, crear una cultura de respeto a la mujer. En tercer lugar, analizar los perfiles repetidos de los agresores y dejar de importar discursos civiles y religiosos que atentan contra la mujer, que justifican la violencia contra la mujer, como, por ejemplo, el islamismo. Y reconocer, en definitiva, y en último lugar, que la perspectiva política, la ideología de género, anula cualquier atisbo de perspectiva profesional, no protege a las mujeres, criminaliza a todos los hombres y convierte un drama en un negocio para algunos políticos y activistas, que no sirve para las verdaderas víctimas, pero que es una herramienta perversa en manos de las que no lo son.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula..., ai, perdó, del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bona tarda, consellera. Nosaltres votarem a favor d'aquesta moció presentada pel Partit dels Socialistes. És una moció llarga, que té setze punts. Com ha dit alguna diputada, hi ha alguns punts que ja estan implementant, d'altres que estan en fase d'implementació i d'altres que són propostes que ens semblen correctes i que compartim. I per això donarem suport a la moció.

Recordar que la violència masclista consisteix en un procés de caràcter estructural i també de caràcter polític, que té una vessant de violència física, psicològica, sexual, emocional i institucional, i que s'ha de combatre a través de mesures *ex post*, com serien bàsicament les que proposa aquesta moció, però també mesures *ex ante*, que són bàsiques i que crec que la gran majoria d'aquest hemicicle compartim.

Nosaltres volem fer algunes consideracions, perquè la moció és llarga i no podem tocar tots els punts, però bàsicament volíem dir –pel que fa a desplegar el SOJ i aquests serveis d'informació i atenció a la dona i els serveis d'intervenció especialitzada en violència masclista– que, per nosaltres, una bona atenció en el servei també passa per una bona retribució als professionals que porten a terme aquest servei. Perquè una correcta retribució dels professionals denota que l'Administració creu realment en aquell servei. I amb això volem dir que cal retribuir dignament els lletrats i lletrades que donen el SOJ, que cal retribuir dignament els lletrats i lletrades que fan aquesta assistència en seu policial, en seu judicial, a les víctimes de violència domèstica, i que malauradament avui els torns, els mòduls que hi ha establerts, són manifestament insuficients, tant en termes generals com en termes particulars.

Per exemple, una guàrdia sense una víctima es paga a 65,75 euros, o una assistència a una víctima són 77,98 euros o una compareixença per determinar si a una víctima se li concedeix o no una ordre de protecció es paga, es retribueix, amb 61,44 euros. Cada vegada s'exigeix més als col·lectius d'advocats i advocades, que precisament són els primers garants en donar una bona defensa a aquestes víctimes de violència. Cada vegada se'ls exigeix més que actuïn amb el menor temps possible, més formació, més especialització... Però això no va seguit d'una retribució adequada, i cada vegada costa més de sostenir això. Ja acaba sent una cosa absolutament vocacional, i no podem exigir a aquests professionals que donin aquest servei en termes de vocació.

També volem fer referència a que ens sembla molt bé que aquesta formació sigui obligatòria, que ens agrada que també sigui gratuïta, aquesta formació. També valorem positivament que es puguin recollir en seu policial aquestes gravacions de veu i vídeo. Està clar que la tecnologia ha entrat de ple a les nostres vides, i no té sentit que no s'utilitzi, per exemple, per fer diligències com aquestes, deixar en gravacions el recull d'aquestes declaracions en el moment primer en què és atesa una víctima.

Pel que fa al model únic de test de riscos al que vostès fan referència, també ens ha semblat una cosa interessant. L'OMS afirma que la violència es pot predir i preveure, i està clar que un protocol de valoració policial de risc de reincidència és important i que a l'Estat espanyol és escassa la investigació sobre classificacions i factors de risc d'homicidi en parelles. I, clar, si ens falta aquesta informació prèvia, doncs, no podem fer aportacions en termes de política criminal que siguin adequades i que es basin en aquestes evidències que permetin precisament reduir aquesta criminalitat. I no només hem de tenir aquests protocols específics, eh?, sinó que els hem de saber aplicar, aquests protocols específics, com també s'ha dit. Has de trobar una persona que sàpiga manejar correctament la situació, aquesta situació d'estrès emocional, d'alteració, en què es troben la majoria de víctimes.

Dir que ha sigut una constatació que l'especialització dels jutjats d'instrucció, l'especialització dels jutjats del penal –per exemple, a Girona tenim el Penal 6, que s'encarrega de resoldre els temes de violència masclista– ha sigut una cosa positiva. Per tant, aquesta especialització ha d'escampar-se com una taca d'oli per tot el territori allà on encara no existeixi. I dir, sobretot, que hi ha el tema de les unitats de valoració forense integral, que crec que la consellera va anunciar fa poc que precisament es creaven; el primer trimestre del 2024 entrarien noves places de psicòlegs, de metges forenses, de treballadors socials... Entenem que aquestes unitats de valoració forense integral, que pegen de l'IMLCFC, de l'Institut de Medicina Legal i Forense, són peces bàsiques al sistema i que també, per tant, les hem d'estendre arreu del territori.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Yolanda López Fernández.

Yolanda López Fernández

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades. Vull agrair al PSC una moció sobre l'accés de les dones víctimes de violència masclista als serveis de l'Administració de justícia. Molts dels punts que es tracten en la moció han estat reflectits en altres mocions i propostes de resolució del Parlament, han estat aprovats; el problema és que no han estat executats pel Govern. Esperem que aquesta vegada no sigui paper mullat.

Ara com ara, i quinze anys després de l'entrada en vigor de la Llei 5/2008, encara no s'ha desplegat completament, queden moltes coses per fer, i això es tradueix que en molts jutjats catalans, per manca de mitjans, hi hagi una vulneració dels drets humans i un greuge i un patiment innecessari a les víctimes de violència de gènere, que no se senten protegides havent de compartir espai amb el seu agressor per falta de circuits que els separin quan coincideixen al jutge amb els seus agressors.

Ara mateix les instal·lacions dels jutjats no són adequades perquè les víctimes se sentin acollides i protegides en un espai en què s'haurien de sentir bé. I això ho reflecteixen diferents informes, com, per exemple, el del Col·legi d'Advocats de Catalunya. Indiquen que hi han grans dèficits. Per cert, el Departament de Justícia de la Generalitat va dir que es posava a esmenar-ho immediatament. I alguna cosa sí que és veritat que ha millorat, però encara hi ha moltíssimes carències, que queda molt per fer.

Ja li avancem que votarem a favor de tots els punts de la moció, però que també hi ha punts que ens generen dubtes. Per exemple, el punt 5 de la moció entenem que el que busca és que l'atestat i la denúncia siguin el més fidedignes possible, perquè sovint el problema el tenen quan la denúncia no recull exactament l'impacte de la víctima. Però no podem carregar en el testimoni de la víctima tota la responsabilitat i una ombra de sospita sobre la seva credibilitat, com si tingués més valor estar més tocada emocionalment.

En el punt 2, tot i que hi votarem a favor, ens sembla una veritable barbaritat –no dic que sigui pel punt, eh?– que una víctima..., lo que passa ara, que una víctima i en l'estat de vulnerabilitat que es troba hagi de recórrer trenta quilòmetres per rebre orientació o informació.

De gener a juny, els SIEs han atès gairebé el doble de dones i filles i fills que l'any passat en el mateix període de temps, segons dades de l'Institut Català de les Dones. Del gener al juny del 2022, el nombre de dones ateses ha estat de 8.366, de les quals 395 eren adolescents, i el nombre de fills i filles atesos ha estat de 1.513. Això ens dona una idea de la xacra que representa per a la nostra societat la violència masclista o la violència de gènere i de la necessitat que des de l'Administració de justícia se les protegeixi. I és la nostra obligació com a representants públics també fer-ho. Però és el Govern qui ha d'executar les propostes aquí aprovades i dotar de recursos els jutjats perquè les víctimes de violència de gènere se sentin emparades.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gràcies, presidenta. Diputades, consellera... Quiero empezar esta intervención felicitando al diputado Aparicio por esta moción tan concreta y técnica, a la que daremos apoyo en su totalidad. Pero me gustaría centrarme en dos puntos que, en nuestra opinión, están estrechamente relacionados y que explican en gran medida lo que ocurre en Cataluña con el bajo porcentaje de órdenes de protección a víctimas de violencia machista en comparación con el resto de España.

Año tras año, el observatorio contra la violencia de género emite un informe con los datos sobre violencia machista, y desde hace años –no es algo de este año, sino desde hace años–, Cataluña es la comunidad autónoma donde se conceden menos órdenes y medidas de protección y seguridad.

En la anterior legislatura tuve que oír a una diputada de Junts per Catalunya decir literalmente que esto era el resultado de tener un sistema judicial español profundamente patriarcal, machista y generador de injusticias y que por eso querían un estado catalán. Y, si alguien alberga alguna duda sobre esto que digo, puede consultar el diario de sesiones del Pleno del 28 de febrero de 2020. Porque, como buenos populistas, los nacionalismos necesitan echarle siempre la culpa a un tercero. Y, en el caso del nacionalismo populista catalán, el culpable siempre es el malvado Estado español, aunque ahora parece que también, pues, empiezan a echarle la culpa de algunas cosas a los extranjeros, como hace VOX.

Pero en aquellos momentos lo que ocurría era que Cataluña era la única comunidad autónoma que carecía de unidades de valoración forense integral. Estas unidades se diseñaron en 2004, a raíz de la aprobación de la ley orgánica de la lucha contra la violencia de género, e instaba a las comunidades autónomas a implantarlas. Estas unidades están formadas por equipos multidisciplinares de psicólogos, trabajadores sociales y médicos forenses que dan respuesta especializada y ayudan a los jueces y juezas a tomar las medidas de protección más adecuadas. Y en ese momento, dieciséis años después de la aprobación de la ley, los jueces en Cataluña no tenían esa herramienta tan necesaria, mientras que desde el entorno del Govern, pues, los mensajes que se emitían eran que la culpa era de los jueces, ¿no?, que eran unos machistas. Y hay que ver qué mala suerte que teníamos en Cataluña, que siempre nos tocasen los jueces más machistas de toda España, porque en otras comunidades autónomas no ocurría lo mismo que aquí. Ya es mala suerte.

Y a nadie se le ocurrió relacionar las pocas órdenes de protección con la ausencia de estas unidades de valoración que emiten informes que ayudan a los jueces a tomar las mejores decisiones, como ya he dicho, ¿no?, hasta que mi grupo parlamentario, Ciutadans, presentó una proposición de ley para incluir las unidades de valoración

ción forense integral en la ley catalana del derecho de las mujeres a erradicar la violencia machista, porque, si no le hacían caso a la ley española, a ver si metiéndolo en la ley catalana la cumplían. Pero la ley que presentó Ciutadans fue rechazada. Contó con el voto a favor del Partido Popular y casualmente, pues, también la CUP, pero se abstuvieron los socialistas y los comunes, y Esquerra y Junts votaron en contra.

Y no fue hasta la siguiente legislatura, en 2021, que el Govern de Catalunya se dignó a crearlas. Pero esta medida llegaba diecisiete años tarde. Y cuando se han implantado se ha hecho con lentitud. Así que nos encontramos en 2023 en la situación de que no hay suficientes unidades de valoración forense integral porque todo se ha hecho tarde, demasiado tarde.

Entonces, obviamente, estamos de acuerdo con el punto 11, en el que piden más recursos para estas unidades. Pero desde Ciutadans estamos convencidos de que, si estas unidades estuviesen totalmente implantadas y suficientemente dotadas, no sería necesario tener que realizar el estudio que proponen en el punto 14 para averiguar el porqué de tanta denegación de órdenes de alejamiento o sobreseimientos, porque en muchos casos esto ocurre porque a los jueces en Cataluña les falta una herramienta de la que sí disponen en el resto de España, que son las suficientes unidades de valoración forense integral.

Y, como me sobra tiempo, creo que voy a aprovechar para hacer algo de pedagogía, porque debatimos una moción para mejorar el acceso de las mujeres víctimas de violencia machista a los servicios de la Administración de justicia, pero para ello –el primer paso– hay que reconocer la existencia de este problema, algo que por desgracia no ocurre en todos los grupos parlamentarios. Y esto es lamentable, porque la violencia machista es una cuestión que afecta a la esencia misma de nuestra sociedad. De hecho, afecta a la esencia misma de nuestra democracia, porque la libertad es uno de los principios fundamentales de nuestro sistema democrático. La libertad de una persona implica el derecho a vivir sin miedo, coacción o control por parte de otra persona. Así que erradicar la violencia machista es fundamental para garantizar que todas las personas, independientemente de su género, puedan vivir con libertad y con pleno derecho a sus derechos fundamentales.

Y termino ya. La lucha contra la violencia machista no solo es una cuestión de igualdad de género, sino también de protección de la libertad y la dignidad de cualquier individuo.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Oscar Aparicio Pedrosa. Quan vulgui.

Oscar Aparicio Pedrosa

Bé; gràcies, presidenta. En primer lloc, donar les gràcies als grups que ens han donat suport i que han anunciat el seu vot favorable –Ciutadans, els comuns–, que no em podré estendre, perquè han dit coses interessants i m'agradaria, però no tinc temps.

Al Grup de la CUP també agrair-li el seu vot favorable i, a més, estem totalment d'acord: una bona retribució i una retribució digna dels professionals del torn d'ofici. És per això que li hem dit a la consellera que nosaltres li esteníem la mà amb la voluntat de tenir més recursos. Precisament una part important d'aquests recursos ha d'anar aquí.

Al Grup de Junts, evidentment, li agrairim molt les esmenes que ha fet i les transaccions que hem pogut fer, perquè el que buscaven ho hem aconseguit, que és millorar el text inicial que hi havia.

Al Grupo de VOX, ustedes han dicho que cultura del respeto; cultura del respeto es la que deberían tener ustedes y no tienen con las mujeres. *(Alguns aplaudiments.)* Y, además, hay una diferencia, yo creo que hay una diferencia clara entre lo que es

igualdad y equidad que ustedes no entienden, y se lo diré con los datos: los últimos datos del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, memoria del 19, decían que había 1.429 condenados hombres, ninguna mujer. De aquí la diferenciación que se hace.

I, per últim, i m'ho he reservat expressament, el grup municipal..., el Grup Parlamentari d'Esquerra (*rialles*) –em costarà, eh?, treure la part «municipal». En primer lloc, vostès comentaven de l'Estat..., és veritat que l'Estat està optant per una centralització dels jutjats, però nosaltres estem parlant de serveis d'informació i d'atenció. Per tant, res a veure amb la planta judicial.

Segon. Vostès parlaven de la justícia gratuïta de la Llei 1/96, però no és competència estatal, no és llei orgànica, per tant. I d'aquí ja insto i faig el prec, en tot cas, a la consellera que s'hi posin; si no, ens hi posarem nosaltres.

Tercer. Parlava de les taxes. Hi ha les taxes catalanes, 2,8 milions d'euros el darrer any, que tampoc no s'han invertit en justícia gratuïta. I això és resposta del propi departament.

Quart. Llibre blanc, que la consellera Tura va ser l'última que en va fer; per tant, es pot fer. I, de fet, el Cefee fa diferents estudis respecte a aquest.

I vaig acabant. No li hem acceptat les esmenes perquè nosaltres parlem d'«establir» i vosaltres o vostès parlen de «valorar», «estudiar la possibilitat». És evident que no ens entendrem mai amb aquestes situacions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les prioritats en matèria educativa

302-00362/13

Passem ara al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les prioritats en matèria educativa, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula la senyora Esther Niubó i Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; bona tarda a tothom. Gràcies, presidenta. Consellera... És difícil presentar aquesta moció sense parlar de la situació de profunda crisi educativa on ens han sumit aquests resultats de l'informe PISA.

Aquesta proposta es va redactar abans, doncs, del bany de realitat que hem tingut aquests dies. I, certament, algunes de les propostes semblaria que haurien de passar a un segon terme per centrar-nos en allò que és realment fonamental, que hem de garantir des del sistema educatiu, que és l'equitat, la qualitat i la inclusió. I, per tant, això pensem que té més a veure amb el debat que vam mantenir el mes de juliol. I per això demanem que es presentin urgentment, perquè han passat cinc mesos, el calendari i el pressupost previst per executar aquelles mesures aprovades en aquest hemicicle, amb l'objectiu de fer-les efectives com a molt tard a l'inici del proper curs, 24-25.

Estic convençuda que en podrem parlar la setmana que ve i, a més a més, traslladarem a la conselleria i a qui sigui el nostre interlocutor les propostes que ens sembla que serien imprescindibles per fer un punt d'inflexió en el rumb de les polítiques educatives dels governs en els últims anys i per ajudar sobretot els centres a millorar el seu projecte educatiu i el rendiment de l'alumnat.

Però, no obstant això, i al marge de l'emergència, hi ha la millora educativa, i l'educació zero-tres anys, doncs, és clau per garantir l'equitat i la qualitat educativa

de tot el sistema. I, vint anys més tard de l'acord de finançament que va permetre crear quaranta mil places públiques d'escola bressol al nostre país, a dia d'avui estem a nivells de finançament més baixos dels que estàvem fa vint anys, amb uns costos, evidentment, molt més elevats. Per tant, necessitem revisar el cost mitjà d'una plaça del primer cicle d'educació infantil i garantir-ne un finançament just i estable, renovant l'acord amb el món municipal per garantir aquest servei públic i, evidentment, dotant els recursos de l'efecte en el pressupost del 24. Per tant, hem d'avançar cap a la universalització de l'oferta pública en aquesta etapa educativa, com es va fer amb l'I3, i seguir avançant en la gratuïtat de les famílies en els propers anys. És un repte de país.

En segon lloc, el sistema educatiu ha de ser inclusiu des d'aquesta primera etapa educativa fins a la postobligatòria, perquè hem de garantir les màximes oportunitats educatives al conjunt de l'alumnat, independentment de les seves necessitats. I per això hem de revisar el decret d'inclusiva i després preveure els recursos necessaris per accelerar el seu desplegament en aquesta legislatura.

L'escola inclusiva no es pot fer sense els recursos necessaris, perquè, si no, ens la carregarem. I no s'està donant l'atenció adequada a l'alumnat que la necessita. Tampoc s'estan recolzant com caldria els docents en la seva tasca de gestió d'aules molt complexes, cada vegada més complexes. I constatem, a més, que des del 2020 ha baixat el ritme de contractació de personal dels EAPs, de 375 el curs 20-21 als 296 d'aquest curs.

I és també clau incrementar els recursos destinats a la lluita contra la segregació, a la millora d'oportunitats educatives, quan és un dels principals problemes que tenim a casa nostra. Aquests PISA ho tornen a posar de manifest. Som la primera comunitat autònoma en segregació de l'alumnat migrant, i la segona si tenim en compte l'alumnat amb un nivell de renda més baix. Per tant, hem d'assegurar l'estabilitat dels plans educatius d'entorn.

O, en matèria de formació professional, hem d'acompanyar els centres de formació professional, que ara mateix, doncs, estan molt angoixats per veure com gestionaran les altes a la seguretat social de l'alumnat en pràctiques a partir de l'1 de gener. Quan falten pocs dies, no se sap ben bé si seran les empreses, si seran els tutors, si seran els instituts. I, per tant, hi ha hagut un any com a mínim per anticipar aquesta feina, i a dia d'avui hi ha massa dubtes, hi ha massa incertesa, queda molt poc temps i es podria haver gestionat d'una altra manera, com fan altres comunitats autònomes, que ho gestionen des de les pròpies conselleries. Per tant, espero que no perdem oportunitats de formació per als joves, i estic convençuda que n'hauré de parlar o en continuarem parlant el mes de gener.

Finalment, els demanem que replantegin el xec escolar anunciat, un xec que s'ha lliurat aquest últim any –i està anunciat que sigui així– al conjunt de l'alumnat sense cap criteri de renda, per valor de 55 milions d'euros el curs que ve, per destinar-lo a reforçar aquells infants i joves en situació de vulnerabilitat, sabent, com deia, les dades de segregació que tenim, i a la resta de prioritats educatives que hem comentat, però especialment a dotar els centres de professionals de suport a l'escola inclusiva.

I abans d'acabar, i tornant a la situació d'emergència educativa que patim, sí que dir que el Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu pensem que no només no ha respost al Parlament, quan fa més d'un any que es va aprovar la compareixença del seu president, que a dia d'avui no s'ha produït, sinó que tampoc ha fet una feina de manera rigorosa. I, per tant, esperaríem, doncs, el consens del conjunt de grups amb relació a la posada en marxa de l'agència d'avaluació i prospecció de l'educació, que pot ser un element important de millora de la governança educativa per a aquesta millora necessària del sistema. És una previsió que feia la llei d'educació de Catalunya, i ens sembla que és el moment que fem el pas.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bueno, buenas tardes otra vez. Parece que nos vamos poniendo todos de acuerdo en que hay que abrir un debate amplio y en profundidad sobre la crisis de la educación. En ese sentido, bienvenida sea la iniciativa de esta moción del Grupo Socialistas. Daremos apoyo a bastantes puntos. A otros, no tanto.

Agradecemos... Bueno, es obvio que yo creo que el Partido Socialista ha intentado visualizar unas ganas de consenso, a lo mejor, también, dar un poco de envidia a los que no consiguen tantos consensos. Bueno, nos ha aceptado incluso una enmienda a nosotros, cosa que, en fin, la emoción, hay momentos... Perdonen si se me quiebra la voz, ¿eh? Pero, por ejemplo, concretamente en el punto octavo, pues, nosotros pedimos que el aumento de la dotación de recursos para los CDIAP y *els centres de salut mental infantojuvenil...*, bueno, que los recursos estén recogidos en el proyecto de ley de presupuestos del 24. Ya que ustedes tienen mano con los presupuestos, intenten en la medida de lo posible que eso se note y que las cosas no sean brindis al sol y que lleguen a alguna parte.

Evidentemente, cuando ves una propuesta del Partido Socialista sobre educación, da un baño de profesionalidad a los de... –no miro a nadie–, pero, aun así, bueno, todo es mejorable en esta vida. De hecho, en algunos puntos votaremos en contra porque creemos... No es tanto un rechazo frontal a sus tesis, aunque en algún caso sí, porque, por ejemplo, ustedes no nos han cogido una enmienda donde..., el punto 12 creo que se habría mejorado bastante. Cuando ustedes dicen «garantizar la protección y acompañamiento a los docentes ante actos violentos que se produzcan en los centros educativos», nosotros sugeríamos «reconocer a los docentes como agentes de autoridad». Entonces, eso parece que da miedo, y creo que ahí es donde puede haber un..., no sé si una línea de confrontación o una línea de debate entre ustedes y nosotros. Pero a nosotros nos parece que ustedes, que son más profesionales y obviamente han hecho mejor los deberes, no dejan de participar de ciertos buenismos.

Por ejemplo, yo comparto con usted lo que acaba decir de que el cheque escolar no se puede dar linealmente y sin mirar la renta, pero obviamente hay que ocuparse de las familias más vulnerables, pero sobre todo también de la clase media. La clase media son los nuevos pobres. Tampoco caigamos en populismos encubiertos de dar solo..., o sea, de no enterarnos de que es más pobre de lo que parece el que también lo es. Evidentemente que hay que empezar por los más vulnerables, pero no nos olvidemos de las clases medias, que son los grandes desengañados de estas políticas que teóricamente son de consenso, y lo que les empuja a veces, pues, a dar gasolina a los populismos.

Nos abstendremos también en el punto 9, donde ustedes hablan de la lucha contra la segregación. Yo sospecho que no hablamos exactamente de lo mismo cuando hablamos de segregación. Evidentemente, la segregación si la planteamos en términos *Arde Mississippi*, pues, es algo que no podemos desear ninguno, pero de ahí a llamar segregación a lo que es reconocimiento de la diferencia, o, por ejemplo, plantear que una excusa para mantener la inmersión es evitar la segregación, cuando a lo mejor bastaría con abrir itinerarios lingüísticos distintos para tener la fiesta en paz... Pero, bueno, yo creo que de todas estas cosas podemos hablar –podemos hablar–, y lo que sí que compartimos bastante al cien por cien, por no decir al mil por mil, es la preocupación, el sentido de urgencia ante el informe PISA.

Obviamente, celebramos los llamamientos al diálogo y la convocatoria de esta cumbre que se va a hacer la semana que viene. Simplemente, ya le digo, nos vamos a abstener en un punto de la moción que hacen ustedes, sobre todo, cuando se encomiendan a los acuerdos del pasado Pleno monográfico de educación. A ver, sin qui-

tarle un ápice de solemnidad a semejante evento, quisiera recordar que nos tumbaron en plan sábana todas nuestras propuestas solo por el hecho de ser nuestras. Mal empezamos –mal empezamos. Yo estoy un día por pedir la independencia de Cataluña a ver si me lo tumban también.

En fin, sospecho que nos convendría una cascada de informes PISA sobre muchos temas para ir viendo todo lo que falla, para ir sacando todas las vergüenzas. Y les recuerdo que la RAE –la RAE– acaba de pedir, por favor, un pacto de estado por la educación; no *de país*, de estado, que es lo que yo les sugería ayer, y que sea un buen, magnífico punto de partida para ese debate tan importante que tenemos que tener. Pero lo dicho, que les votaremos a favor lo que podamos. Lo que no, pues, no, y nos abstendremos, y sigan la fiesta del debate.

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Judit Guàrdia i Torrents.

Judit Guàrdia i Torrents

Gràcies, presidenta. Consellera, seguim aquest Ple parlant d'educació. Queda clar que, d'una banda, els resultats de les proves PISA han encès totes les alarmes, les que encara no estaven enceses, perquè els docents ja les hi tenien, ja ens havien avisat i la conselleria ja tenia els resultats. I, d'altra banda, han fet que l'educació de Catalunya s'hagi posat al centre dels debats de la societat, i, com vam veure ahir en la sessió de control, al centre de la política, d'on no hauria hagut de marxar mai.

Ens trobem amb una moció que tracta temes diferents, dels quals Junts per Catalunya ens hem manifestat a bastament en la nostra posició, i és en aquest sentit que hem fet les esmenes. Algunes no han estat acceptades. Votarem a favor de la majoria dels punts i ens abstindrem en el 4, el 7 i el 10, i agraïm les transaccions amb la diputada Niubó.

Pel que fa a les esmenes, les hem agrupades una mica temàticament i marquem el posicionament. Per Junts per Catalunya la col·laboració publicoprivada amb les mesures de control necessàries és un sistema d'èxit.

Al primer cicle d'educació infantil, el que hem dit sempre és que el que busquem és la universalització, que totes les famílies que vulguin escolaritzar els fills ho puguin fer de manera gratuïta, independentment de la titularitat del centre on obtinguin plaça.

De places de llar d'infants en falten, i per saber quantes cal un mapa com el que es proposa i, en funció d'això, crear les noves places que calguin, tenint en compte totes les que ja hi ha, les públiques i les d'iniciativa social i privada.

Seguint en la mateixa línia, la LEC parla del Servei d'Educació de Catalunya, i diu que està conformat per centres públics i per centres privats sostinguts amb fons públics, i també diu que garanteix a totes les persones l'accés a una educació de qualitat en condicions d'igualtat.

En aquest sentit, hi ha unes dades publicades per la mateixa Generalitat en què, el curs 20-21, els de titularitat pública tenien un percentatge d'alumnat vulnerable d'un catorze i mig per cent i la concertada d'un 14,05. I aquest és el nostre model, el que té un compromís amb la igualtat d'oportunitats des de qualsevol titularitat. I, pel que hem vist avui a les dades publicades pel CEO, sembla que aquest també és el model de la societat catalana.

Això ens porta a un altre aspecte, que és el dels recursos. La LEC proposa que la inversió en educació arribi al sis per cent del PIB, i seria possible sense el vergonyós i endèmic dèficit fiscal que pateix Catalunya, com ha pogut calcular el diputat Canadell. Escanyar Catalunya és escanyar els catalans, també els alumnes catalans, i compromet el seu futur i, per tant, el de tots.

També cal que els recursos estiguin ben gestionats, que vagin on han d'anar, amb uns indicadors que permetin fer-ne el seguiment, que reforcin l'aprenentatge i facilitin la feina als docents, perquè els docents han de fer de docents, han de poder centrar la seva formació i la seva tasca educativa en allò que és bàsic, que és l'aprenentatge dels alumnes en una escola inclusiva per a tothom.

I els docents són el veritable pal de paller de l'escola catalana, que segueix sent el nostre model educatiu. Perquè ho puguin fer, cal tranquil·litat, estabilitat, suports educatius. Podria dir molts exemples. Em centro en les noves metodologies, que pensem que s'han d'implementar només si respecten l'autonomia de centre, si afavoreixen l'aprenentatge curricular i quan el centre, el claustre del centre estigui preparat per aplicar-les.

Les hem incloses al punt 14 bis de la moció, que és el darrer que comento. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo, presidenta. És el punt que fa referència als mals resultats de les darreres proves externes d'educació. Calen mesures urgents per revertir aquests resultats. La responsabilitat és de la conselleria. I algunes de les mesures aplicades ja hem vist que fins ara no han anat bé.

Cal concretar les mesures anunciades i cal fer-ho des de la lleialtat i la interlocució amb tots els agents que intervenen en la construcció de la nostra societat del futur. I és en aquest sentit que Junts per Catalunya entenem el que vol dir fer pinya.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Mònica Palacín i París.

Mònica Palacín i París

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades, consellera. Primer de tot, un agraïment al president per haver intervingut ahir en aquesta cambra, com també donar les sinceres gràcies a la consellera Simó i a tot el seu equip per la feina que estan fent al departament, i també el compromís del Govern amb l'educació del país.

Començo amb quatre idees. La primera que voldria traslladar: discrepar no és sinònim de destruir. L'educació d'aquest país no necessita incendiaris, sinó polítics que facin la seva feina. Parlem del futur dels nostres infants i joves, i per respecte a ells i a la comunitat educativa, fem política. Aprofitem els acords del monogràfic del juny passat i el debat de política general del setembre i construïm un nou consens en aquest pacte de país.

La segona: el rumb està clar. De la majoria de les polítiques d'educació que ha engegat el Govern, d'aquestes polítiques, en veurem els resultats d'aquí a una dècada. Tenim un model d'escola clar: el model d'escola catalana. No podem anar fent cops de timó a cada senyal d'alarma. Volem estratègia, consens i actuació amb mirada llarga.

Tercera. No oblidem que les condicions socioeconòmiques de la família on neix un infant, a dia d'avui, encara tenen un impacte real i conseqüent en les oportunitats del futur d'aquest. Hem de continuar treballant per acabar amb la pobresa infantil, la segregació escolar i tantes altres problemàtiques que eviten l'ascensor social i una societat més igualitària.

I última reflexió. Tampoc oblidem que ha portat temps revertir les retallades de fons. No hi ha prou recursos avui, encara, pel sis per cent del PIB que voldríem, i és evident que si tinguéssim els diners que se'n van amb el dèficit fiscal, seria més senzill, però en això a alguns diputats d'aquesta cambra no els veig tan preocupats.

Passant a la moció, diputada Niubó, he estat repassant les mocions que vostè, durant aquests últims anys, ha presentat en matèria educativa, i veiem que es repeteixen uns patrons. Són mocions molt extenses, molt treballades, que es basen en el que nosaltres suposem que és el seu model educatiu, repetint molts punts contínuament,

que el Govern, diguéssim..., semblant que el Govern no està executant per tal de fer quallar aquesta idea de que hi ha aquesta inacció per part del Govern.

També acostumen a incloure punts amb la intenció de posar el focus en les seves aportacions en termes de prioritats pressupostària, sobretot quan s'acosta, diguéssim, no?, la negociació pressupostària. Unes propostes que vostès mateixos entenen irrealitzables. Les entenen irrealitzables. Però és el que té voler quedar bé amb tothom. I, per tant, s'ha de prioritzar, i a l'hora de ser realistes amb els pressupostos, al nostre parer, els hi falta realisme.

I un altre element és que, pel fet de tractar-se d'un partit que ha liderat polítiques públiques amb la voluntat de tornar-hi algun dia, i també governen en altres institucions, trobem que les seves mocions, potser per no incendiar alguns entorns electorals, a vegades obliden grans acords de país.

Però, passant als punts de la moció, alguns comentaris breus. El primer punt parla de l'acord, els acords arribats al Ple monogràfic. Miri, jo li dic el mateix que al diputat Ten al Ple passat: nosaltres votarem a favor d'aquest punt perquè al debat de política general ja vam fer aquest punt, vam fer aquesta aportació. Vostès i Junts en aquell moment la van rebutjar, nosaltres no ho farem així.

Respecte al zero-tres, crec que mai –mai– s'havia plantejat la gratuïtat d'aquesta etapa en aquest Parlament. Ara se'n parla i ara es fa realitat també. La consellera ahir va anunciar també altres mesures de millores de finançament, entre d'altres.

Tots els punts pel que fa al sistema educatiu, a la lluita contra la segregació, la feina que s'ha fet amb el pacte contra la segregació, tots els punts relacionats amb la formació professional: hi estem d'acord, hi votarem a favor.

Nosaltres en un punt..., és en el que vostès lamenten la baixa execució de construccions i reformes; en aquest no hi podem estar d'acord, ens abstindrem. Nosaltres també lamentem aquesta baixa execució, però més encara lamentem no poder disposar dels recursos, i ens agradaria que aquest capteniment seu..., també fossin igual d'exigents amb els companys de Madrid per exigir els recursos econòmics.

I, per acabar amb els resultats PISA, el president ha convocat la taula per a dimarts. Ahir el senyor Illa demanava al president deixar en suspens les accions fins que no es fes aquesta taula, però vostès incorporen el punt de Junts per Catalunya respecte a les mesures que hi demanen. Hi votem a favor, però, en tot cas, com va dir el senyor Illa...

La presidenta

Gràcies.

Mònica Palacín i París

...també esperem a la feina que treballarem tots plegats el dimarts.

Votarem a favor de tota la resta de moció.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, presidenta. Buenas tardes, señores diputados. Señora *consellera*, muy buenas tardes.

Hombre, que el Govern presente los presupuestos del 2024 es una exigencia que nosotros también demandamos y cuanto antes mejor, inmediatamente, para conocer las partidas destinadas a Educación y en qué consisten, evidentemente. Ahora, si el Partido Socialista lo que quiere es que esos presupuestos se ajusten a las propuestas de resolución aprobadas en el Pleno monográfico de educación de junio de este año, con el voto favorable en la mayoría de las propuestas, del Partido Socialista, entonces les tengo que decir que no cuenten con nosotros, en absoluto. ¿Por qué? Porque

estas propuestas de resolución son paños calientes, son pleonasmos, un amasijo de palabras redundantes, vacías, que no ponen el dedo en la llaga del nefasto sistema educativo catalán.

Y, por lo tanto, no pueden proponer, por consiguiente, ninguna solución eficaz, ninguna solución que pueda reflotar la hundida escuela catalana. Estas propuestas de resolución son copias, a su vez –ya son copias, es un frito de lo refrito–, de las propuestas de resolución de los tres debates de política general que se han suscitado desde 2021. Y, si no, les invito a que repasen esas propuestas de resolución. «El model d'èxit d'escola catalana» –model d'èxit d'escola catalana. Bien, VOX ha denunciado desde el inicio de la legislatura que esto es una gigantesca farsa, que *l'escola catalana* es un absoluto desastre. Y, sin embargo, los grupos separatistas..., pero es que lo siguen diciendo compulsivamente, que *l'escola* –y ahora lo acaban de decir, la diputada de Junts– *és un model d'èxit*.

Bueno, aquí incluyo también al Partido Socialista, entre los grupos separatistas que defienden que es un modelo de éxito. ¿Por qué? Porque el Partido Socialista está en contra de que el castellano sea lengua vehicular en el sistema educativo catalán. Y bien lo hicieron aprobando la Ley 8/2022, del 9 de junio. (*Alguns aplaudiments.*) *L'escola catalana* es un modelo fracasado y estéril. VOX lo ha advertido. Pero esto no es a partir de los resultados de las pruebas PISA de 2022 que hemos conocido la semana pasada. Es que ya lo advertimos: pruebas PISA de 2015, competencias básicas de los dos últimos años, las pruebas PIRLS, somos los últimos en comprensión lectora de toda España solo por delante de Ceuta y Melilla, 16,9 por ciento de abandono escolar.

Las pruebas PISA... Tan ahora alarmados todos están por los resultados de la PISA del año 2022... Pero, como han visto, esto es una consecuencia trágica y lamentable. El Partido Socialista ahora ha perdido la oportunidad de decir, de afirmar que *l'escola catalana* es un fracaso. Luego cree que también *l'escola catalana* es un modelo de éxito. Y, si no, ¿por qué ha presentado una moción en estos términos, en donde no aborda todas estas dificultades, estas situaciones complicadas que acabo de enumerar?

En el punto 7, además –en el punto 7–, sigue apostando por el desastroso diseño universal para el aprendizaje, el conocido DUA. Ese plan, ese diseño es el fundamento de la LOMLOE que ustedes aprobaron de prisa y corriendo, sin oír a los colectivos afectados, la comunidad educativa, los expertos, y sin solicitar informe del Consejo de Estado ni del Consejo Escolar. De la LOMLOE se desprenden, lógicamente, los currículums que están en vigor en nuestro sistema educativo. Por lo tanto, DUA es un sistema que adolece de evidencias que sustenten sus premisas neurocientíficas, es un sistema que ha provocado estos resultados nefastos conocidos de PISA 2022, es un sistema que no cree en el dominio de conocimientos profundos y, por lo tanto, como no cree en eso, no les otorga la prioridad en el aprendizaje mediante una comprensión lectora, memorización, repetición, evocación frecuente para obtener conocimiento de causa a partir del cual reflexionar, interpretar y llegar a conclusiones que tengan criterio y rigor.

Por lo tanto, es un sistema en sí que menosprecia la cultura del esfuerzo, la búsqueda de la excelencia y apabulla a los alumnos con una parafernalia digital enorme y con la ideologización política y de inmersión lingüística. Y acabo. Es una pena que todo se pueda solucionar, según palabras de la *consellera*, enviando la carta que hoy han recibido las familias, en donde les echan la culpa del desastre de las pruebas PISA a las familias, es una vergüenza.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la senyora Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera... La veritat, diputada Niubó, vostè ja ho ha dit: després del que hi ha hagut, dels resultats del PISA, llegir aquesta moció és una mica com intentar posar tiretes a una ferida quirúrgica.

La veritat és que nosaltres pensem que –i també després de tot el debat d'educació– aquesta és una moció que no aborda realment el que són, al nostre entendre, les solucions als problemes que planteja. D'alguna manera també ens plantejem... Vostès comencen, no?, amb el punt del pressupost i també, doncs, ens sembla que, davant del cataclisme que han sigut els resultats PISA, crec que cal fer, pensem que cal fer una pregunta molt més seriosa, un plantejament de què ha estat passant aquests darrers anys per arribar on hem arribat. I en aquests darrers anys vostès també han governat, vostès també han tingut responsabilitats. I pensem que no n'hi ha prou amb fer un maquillatge i només, diguem-ne, pressionar el Govern perquè faci la feina, sinó que cal abordar d'una manera més profunda tot el que tenim.

Vostès ara semblava que no hi estaven d'acord. Les retallades –les retallades– venen del 2012, i estem parlant... Ja d'abans, ja teníem dèficit, ja teníem moltes dificultats, molt de fracàs educatiu. I, per tant, hem tingut aquests governs Pujol, Maragall, Montilla, Mas, Torra i Aragonès, i la política ha estat una acumulació d'errors que no s'ha resolt. De fet, el pressupost que vostès van pactar l'any passat, els pressupostos de 2023, que aquí estan exigint que es compleixin, eren una contenció de la reversió de les retallades, és a dir, que vostès van afavorir que aquestes retallades no es poguessin començar a revertir d'una manera més seriosa.

Bé, aquí hi ha una barreja de molts punts diferents. Però, en tot cas, i d'aquesta manera estructural, aquí nosaltres no hem vist que vostès estiguin proposant, per exemple, reducció de ràtios, que és la clau, per exemple, per a l'escola, per a l'èxit de l'escola inclusiva. Hem vist que mantenen..., quan estem parlant de la lluita contra la segregació, vostès estan mantenint aquesta doble escolarització, aquesta subvenció pública de l'escola privada, no l'estan qüestionant. No estan qüestionant tampoc que la gratuïtat de l'etapa infantil sigui per a tota l'etapa infantil. Estem..., d'alguna manera, totes les propostes que vostès fan estan consolidant un model, que és un model que ens ha dut al fracàs.

Si ens entremenim una mica amb els punts concrets, en aquest punt segon, quan parlem de les escoles bressol, a nosaltres ens sembla que el Decret 282/2006, de llars d'infants, s'hauria de derogar, perquè d'alguna manera conté elements que no fan possible que aquesta universalització d'aquesta etapa tan cabdal per a la lluita contra les desigualtats i per a l'èxit educatiu universal com és zero-tres i tres-sis..., doncs, que sigui gratuïta per a tothom, que sigui amb unes ràtios més baixes, que sigui pública –que sigui pública. I vostès aquí tornen a mantenir que..., reforçant la privatització, reforçant aquest sistema que ja sabem que no ens va bé.

I en aquest punt hi han més aspectes que podríem anar detallant. Se'ns acaba el temps. Aquesta és una moció molt extensa. Però no voldria deixar de dir que tot el que vostès han plantejat respecte, doncs, a les agressions, el suport al professorat pel tema de les agressions, inclús el tema del xec... El tema del xec és un pedaç, el tema del xec no és un tema estructural. El tema de les agressions: molt bé fer aquest suport, evidentment, a tot el professorat, però també falta el suport a les agressions que rep l'alumnat, que són moltes. Per tant, és una moció en què nosaltres algun punt, evidentment, el votarem a favor, però majoritàriament ens abstindrem i alguns els votarem en contra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; bona tarda a totes i tots. Agrair a la diputada Niubó i al Partit Socialista de Catalunya que hagin presentat aquesta moció; és oportuna pel moment que estem. Sembla, malauradament, que hagi d'haver arribat l'informe PISA per fer reaccionar el Govern i impel·lir-lo a actuar en el terreny de l'educació. Benvingut sigui, si serveix a bon fi.

Deixin-me citar Bertolt Brecht en un poema que es titula «1940» –escrit l'any 1940–, que diu: «El meu fill petit em pregunta: cal que estudiï matemàtiques? / Per què, diria. Que dos trossos de pa són més que un, / prou que ho notaràs. / El meu fill petit em pregunta: cal que estudiï francès? / Per què, diria. Aquesta nació s'ensorra. / Frega't el ventre amb la mà i queixa't, / que tothom t'entendrà. / El meu fill petit em pregunta: cal que estudiï història? / Per què, diria. Aprèn d'amagar el cap sota terra / i així potser sobreviuràs. / Sí, estudia matemàtiques, dic, / estudia francès, estudia història!»

Per això volem un sistema educatiu potent i clar, un sistema educatiu que permeti que els nostres fills i filles no hagin de dir que dos trossos de pa són més que un, que no hagin de dir que aquesta nació s'ensorra, que no hagin d'amagar el cap sota terra, perquè seran capaços, ells, de crear treball, de crear els espais de solidaritat, de crear els nivells de convivència, de crear la potència necessària per no haver de pidolar el pa, no haver d'amagar-se, perquè disposaran de coneixements que els hauran fet lliures com a persones i els hauran permès desenvolupar-se socialment. Per això és important tenir un sistema educatiu que alliberi les persones i creï societats capaces d'avançar i fer avançar a tothom.

I és en aquest marc, crec, que aquesta moció té sentit. Crec que la situació de l'educació fa temps que fa aigües a Catalunya i ho sabem, no? Sabem dels problemes de la segregació educativa, dels problemes del malestar docent, de la desconfiança de les famílies, de l'infrafinançament estructural. Sabem que això està aquí. Sabem que darrere d'aquest marc és on apareixen els problemes amb relació als equipaments, a la planificació, als recursos. Ho sabem. I crec que la moció, no abordant tots els temes, sí que situa algunes d'aquelles qüestions que estan sobre la taula, perquè parla d'educació infantil, perquè parla de planificació, perquè parla de recursos per fer complir els acords d'una moció, perquè parla, en definitiva, de qüestions que hem d'abordar d'una manera o altra. No hi són totes? Segur que no hi són totes, però ja tindrem possibilitats d'avançar més.

Nosaltres votarem, en principi, a favor de totes, excepte d'un punt, excepte del punt 3. El punt 3 no el votarem perquè creiem que darrere del punt 3 hi ha un debat que no podem obviar quan parlem de segregació escolar, i és el que fa referència a la doble xarxa escolar. Perquè el punt 3, malauradament, tal com ha acabat redactat amb les transaccions que han acabat fent, el que ve a dir és que fins que la gratuïtat de l'I2 arribi a tots els centres públics i privats no es prioritzi seguir ampliant la gratuïtat de l'educació infantil.

I aquí, malauradament, veiem que hi ha un petit problema, que obvia la realitat d'aquesta segregació escolar que avui hi ha. I aleshores, en base a aquesta segregació escolar per la doble xarxa, acabem supeditant que tot pugui avançar per a aquells que més ho necessiten, fins que aquells, ho necessitin o no, tinguin determinades condicions d'igualtat. I aquí creiem que hi ha un problema que pot repercutir en perpetuar la desigualtat. Per això aquest punt no el votarem.

Deixi'm acabar, però, dient el que deia també Paulo Freire –avui en farem dos. Paulo Freire, un pedagog i educador brasiler –crec que tothom el coneix–, és conegut com a pedagog dels oprimits, també pedagog de l'esperança, que va situar l'al·fabetització com un mecanisme per a l'alliberament personal, però també per al desenvolupament humà. I té un poema que es diu «L'escola». Diu: «L'escola és / el lloc on es fan amics. / No es tracta només d'edificis, aules, sales, pissarres, / programes, horaris, conceptes... / Escola és sobretot / gent, gent que treballa, / que estudia,

que s'alegra, / se coneix, s'estima. / El director és gent, / el coordinador és gent, / el Professor és gent, / l'alumne és gent, / cada funcionari és gent. / I l'escola serà cada vegada millor, / en la mesura que cadascú es comporti» (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –puc acabar?– «com a company, / amic, / germà. / Res d'illa on la gent estigui envoltada / de tanques per tots costats. / Res de conviure les persones / i que després descobreixis / que no existeix Amistat amb ningú. / Res de ser com la totxana / que forma les parets, / indiferent, freda, sola. / Important en l'escola no és només estudiar, / no és només treballar, / és també crear llaços d'amistat, / és crear un ambient de germanor, / és conviure, és unir-se. / Ara bé, és lògic... / que en una escola així sigui fàcil estudiar, / treballar, créixer, fer amics, / educar-se, ser feliç.»

Caldrà, doncs, activar sobretot els recursos, però no només recursos, també mètodes, objectius, principis (*rialles*) que facin del sistema educatiu una eina d'alliberament personal i de desenvolupament social.

La presidenta

Diputat... (*Rialles*.)

Joan Carles Gallego i Herrera

Res més.

I gràcies.

La presidenta

Bé; per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, gràcies. En primer lloc, com que volem fer pinya, més que llenya, passaré per alt algunes consideracions que penso que són, doncs, una mica desafortunades que ha fet la portaveu d'Esquerra. Però, en tot cas, agrair totes les intervencions i agrair les esmenes presentades per Esquerra, per Junts, per Ciutadans, els acords que hem pogut assolir i dir que tan sols esperem que es facin realitat. Deia el portaveu de VOX que s'assemblen molt a altres que hem fet anteriorment. Efectivament, perquè és que no hi ha manera, diguem-ne, que es doni compliment al que fem en els últims anys.

A la diputada de la CUP, dir-li que des del 2010 no hem tingut cap tipus de responsabilitat, cosa que vostès, per exemple, van donar suport al pressupost de les retallades, potser, el 2016, perquè el referèndum tapava altres coses, però això és així.

Però, en tot cas, al marge del debat d'aquesta moció i tornant a la crisi educativa, demanem al Govern que tinguin determinació per actuar, per fer-ho amb urgència, per apuntar els ciments del proper curs, per no caure més i començar a remuntar, a fer-ho amb diàleg, donant la veu als professionals, als docents, a les direccions, a inspecció, que ha de tenir un paper clau. Donar compliment als acords majoritaris d'aquesta cambra i de la comunitat educativa d'una vegada per totes, i per cercar no l'adhesió al que ja es fa, sinó al consens que necessitem per garantir l'estabilitat del sistema, per recuperar-ne el prestigi i per afrontar la millora que fa anys que reivindicuem. Tenim plena confiança en el sistema, entre altres coses perquè depèn de totes i tots.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les residències

302-00363/13

Passem ara al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les residències, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I, per exposar-la, té la paraula la senyora Yolanda López Fernández.

Yolanda López Fernández

Gracias, presidenta. Bona tarda a tots i a totes, diputats, diputades. Un saludo muy especial a los activistas de Reus, Tarragona, Manresa, trabajadores y afectados de la residencia de Reus que hoy nos acompañan en el Pleno y que llevan años defendiendo los derechos de las personas mayores y la necesidad de tener residencias públicas que ofrezcan un proyecto de vida digno en situaciones de dependencia.

Defender un proyecto de vida digno es defender servicios públicos de calidad con condiciones laborales dignas. El modelo de la prestación de servicios residenciales en Cataluña se ha caracterizado por un traspaso de dinero público a empresas privadas que se ocupan de ofrecer un servicio público con lógicas empresariales de abaratar costes, lo que significa un claro freno a la calidad asistencial.

En interpellación previa a esta moción le decía al señor Campuzano, que veo que está ausente, al *conseller* de Drets Socials y familia, que habíamos decidido interpellar después de los últimos casos de la mala gestión de residencias y después del..., Decret llei 2/2023, de mesures extraordinàries de caràcter social. Y es que, *conseller*, bueno, *conseller* ausente (*l'oradora riu*)..., diputats i diputades..., me temo que los últimos casos salidos a la luz pública –Berga, Reus, Tarragona– y que han creado alarma entre trabajadores y trabajadoras, usuarios, familias, son solo la punta del iceberg de los cientos de casos en toda Cataluña.

Y todo se resume en dos cuestiones: años de falta de inversión pública en residencias para las personas mayores y la falta de articulación de un sistema de atención a la dependencia como base para garantizar el derecho a ser cuidado.

Esta moción va en la dirección que nos marcan y reclaman las personas expertas y en dar voz a lo que reclaman las personas organizadas en torno a los derechos de las personas mayores, el feminismo y en fortalecer el derecho a ser cuidado, fortalecer la dignificación de las profesionales del cuidado.

La moción la hemos estructurado en dos partes: una para impulsar de forma definitiva un nuevo modelo para la acreditación de las residencias, que debe basarse en poder dar una atención a las personas mayores desde sus necesidades e intereses, lo que llamamos la atención centrada en la persona y en el derecho a ser cuidado y el derecho a cuidar en condiciones de dignidad, sin que cuidar suponga una ruptura del propio proyecto de vida en el caso de los cuidados en el ámbito familiar, ni tener que asumir unas condiciones precarias y que ponen en riesgo la propia salud en el ámbito de los cuidados profesionales.

Y la segunda parte, en dar respuesta rápida a los territorios, aunque, como ya hemos dicho antes, creemos que estos casos son solo la punta del iceberg y que para dar la solución a todos es urgente y esencial, tal como se especifica en los puntos 7 y 8 de nuestra moción, el presentar una programación territorial de las inversiones en equipamientos y plazas públicas.

Respecto a los puntos territoriales de la moción, ya que esta no es una interpellación, no puedo dejar de decirle al *conseller* ausente que las familias y las trabajadoras de Reus necesitan una respuesta rápida, pero sobre todo necesitan que se las escuche, que ya vemos que no lo está haciendo, que no es verdad que se les esté dando a elegir entre varias opciones. Se les está imponiendo la nueva ubicación, una nueva ubicación fuera de Reus y que no solo perjudica a los afectados y afectadas de Reus por el trasiego que eso supone, un traslado fuera de ciudad, sino también a las per-

sonas mayores de la ciudad de Tarragona, que esperaban como agua de mayo que se adjudicaran las sesenta y seis plazas de la residencia Mercè de Tarragona, que llevan años esperando y que van a ver cómo se adjudican a las residentes de la residencia ICASS de Reus. Los residentes y familiares de trabajadores de Reus y de Tarragona se sienten engañados, ya que el señor Amorós y el señor Campuzano, en noviembre, públicamente dijeron que en ningún caso esas plazas serían para los afectados de Reus.

En el caso de la residencia de Berga, el alcalde acude al Parlament a anunciar que va a tener que externalizar la residencia municipal porque la Generalitat no quiere asumir la gestión. Está claro que el modelo preferente para el Departament de Drets Socials es el concierto en el sector privado.

Y, en todo caso, le decimos a la CUP que con la gestión delegada vamos en sentido contrario de lo que requiere articular un sistema fuerte de atención a la dependencia. Y aquí discrepamos de sus soluciones. Y, bueno, pues, como es un tema de *esmenes* ya lo..., en la próxima, en la próxima intervención.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la senyora Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bé, en primer lloc, ens agradaria agrair a les companyes dels comuns que hagin presentat aquesta moció sobre un tema tan important i que evidentment coincidim i compartim en general la visió, que és sobre la situació crítica de les residències.

De fet, és una qüestió que nosaltres també hem estat denunciant, com moltes de nosaltres, a les últimes comissions de Drets Socials. I inclús des d'aquesta perspectiva, com fèiem ahir, de veure aquest mapa general, on veiem, doncs, molt clarament i detectem que, efectivament, la Generalitat està abandonant els ajuntaments en la gestió de les residències.

Aquí a la moció de comuns veiem alguns casos específics que evidentment votarem a favor. També agrair la disponibilitat a l'hora de transaccionar les esmenes presentades, perquè, evidentment, del que estem parlant és una evidència per a tothom, no?

Per nosaltres està molt clar des de l'inici de la legislatura –i ho hem vist amb preocupació– com el fet d'assegurar una atenció residencial universal a present i futur a través d'una xarxa pública forta no és en cap cas una prioritat per a aquest Govern. Recordem els 7.902 morts als centres residencials durant la covid, del que sembla que no hem après absolutament res. De fet, al contrari, la transformació social que ens prometia aquest Govern està sent bàsicament apuntalar encara més el negoci de l'atenció social i la dependència, que, de fet, ha mostrat moltes mancances quan han vingut mal dades, com veurem també a les conclusions del grup de treball de residències.

Nosaltres, quan hem posat atenció en diferents situacions que s'estan donant simultàniament al territori i que es recullen també en aquesta moció, com poden ser Berga, Reus, la Seu d'Urgell, Santa Coloma de Gramenet o Manresa, constatem aquesta qüestió que dèiem a l'inici, que la Generalitat està abandonant els ajuntaments en la gestió de les residències, que han hagut d'assumir unes competències que no els hi pertocquen, que no els hi són pròpies només perquè, evidentment, aquesta zero proactivitat per part del departament i la zero planificació territorial estan fent que molts municipis continuïn sense cobrir aquesta necessitat per a les veïnes.

De fet, el que hem vist i hem anat denunciant al costat de treballadores, usuàries i les seves famílies són diverses irregularitats i mancances a nivell de condicions laborals, a nivell de prestació de servei, incompliment de contractes licitats i, sobretot –sobretot–, una greu mancança de places disponibles. Llavors, a això, cal afegir

ara aquestes diverses pràctiques que dèiem que estem detectant i que estan recollides també en aquesta moció, on el departament va reduint encara més les places que estan sota control públic perquè les noves places que es creïn siguin totes de diners públics amb control privat, que inclús el conseller s'entesta en definir com a places públiques només perquè estan pagades amb diners públics. I estem dient que no, que deixin d'enganyar la gent. El que està pagat amb places públiques..., no ho converteix en una plaça pública, necessita una gestió i una titularitat públiques per ser considerat també plaça pública.

Es feia esment també, a la moció i a la intervenció anterior, efectivament, que a Berga el govern local ha sol·licitat en reiterades ocasions que s'efectuï el retorn de les competències de la gestió de la residència de Sant Bernabé al Departament de Drets Socials, de la mateixa manera que es va procedir entre el 2017 i 2020 amb l'hospital, que també va estar sota gestió temporal de l'ajuntament, mentre aquest retornava a l'Institut Català de la Salut, però que en aquest cas no està rebent una resposta favorable per part del departament, que únicament està d'alguna manera oferint ajuda per trobar la millor empresa externa.

A la Seu d'Urgell, que també es comenta en aquesta moció, com a molts altres municipis, la falta d'aquesta planificació territorial ha empès l'ajuntament a impulsar la construcció d'un centre residencial, recalcant també i exigint al departament, des del consens de tot el Ple, inclòs l'alcalde, que és també del Partit Socialista..., intentar demanar que aquesta gestió sigui primerament coberta pel Departament de Drets Socials. És a dir, tancant centres públics com el de Reus, eludint responsabilitats en les competències o afegint aquests entrebancs burocràtics són les formes en què la Generalitat està desfent-se de les places públiques de control públic per avançar a marxes forçades cap a les places privades pagades amb diners públics com a únic model.

De fet, en les últimes declaracions que va fer el secretari Amorós en seu parlamentària, ens deia que ells no aposten per la gestió directa perquè no és rendible. I, evidentment, li recordem des d'aquí, un altre cop, que els serveis públics no són inversions necessàries, no són despeses elegibles en funció de la rendibilitat, sinó que han de tenir una visió de garantia de les necessitats de la gent.

Avancem que votarem a favor, com deia, de la majoria de punts, exceptuant el punt 5, sobre l'agència sociosanitària, que ja vam explicar ahir que estem en contra d'aquest organisme.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Jordina Freixanet i Pardo.

Jordina Freixanet i Pardo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... La present moció ens planteja diferents punts que fan referència a la situació de les residències. El temps del que disposem no ens permetrà entrar en totes les esmenes que hem presentat, però sí que m'agradaria referir-me bàsicament a tres blocs.

La primera, dir-los que no distem del Grup d'En Comú quant a presentar una estratègia catalana per garantir el dret a la cura i per una cartera de serveis socials adequada. De fet, ja disposem d'una estratègia per assolir aquests objectius. La cartera de serveis socials, com saben, no s'actualitzava des de l'any 2010, i en l'anterior mandat es van iniciar tots els treballs. Malgrat el moment en què es van iniciar, també hi va haver altres qüestions que es van haver de resoldre. I, en aquest cas, aquesta estratègia, com saben, també incorpora totes aquelles recomanacions que venen no només de l'Estat, sinó que venen d'Europa, que bàsicament són potenciar el servei domiciliari, donar un major protagonisme a les comunitats de suport a les persones amb dependència als seus cuidadors i, per últim, construir solucions d'habitatge

adaptat que permetin que les persones puguin continuar vivint el màxim de temps possible en els seus barris i en els seus municipis.

La cartera de serveis, com saben –s’hi ha referit en seu parlamentària a basament el conseller present en aquests moments en aquesta sala en diferents moments–, està en procés de modificació i, en aquests treballs, que van iniciar-se en l’anterior mandat, també, com saben..., també es veurà la llum en aquest any 2024.

Insistim, doncs, que cal impulsar un nou model i, per tant, hi estem d’acord. Però la nostra esmena de supressió sobre l’estratègia estatal de desinstitucionalització bàsicament és perquè ens sorprèn –ens sorprèn– que ens demanin una estratègia estatal de desinstitucionalització quan saben que el principal impediment per assolir el finançament equiparable a la mitjana europea és justament aquest infrafinançament històric que ha patit el sector de la dependència a Catalunya per part de l’Estat espanyol.

I li’n poso un exemple. Dels 1.800 milions d’euros que el departament va destinar l’any 2022 a la dependència, i que representen la meitat del pressupost del Departament de Drets Socials, només 377 provenen de l’Estat. Parlen d’eliminar llistes d’espera per accedir a una residència, però en aquest sentit cal que es parli també d’una manca de finançament adient a l’atenció. I, com saben, l’Estat espanyol no destina ni un u per cent del PIB, quan a França és més d’un tres per cent.

Per tant, demanem un finançament segur, just i equitatiu. Tot i això, malgrat que a cada Ple denunciem aquest infrafinançament, el departament no deixa de fer els deures i no defuig les seves responsabilitats, i aquest 2023 ja s’han creat 2.164 places residencials i de centres de dia; en les properes setmanes n’hi haurà 921 més. I, per tant, estem parlant que en només un any hi haurà més de 3.000 noves places públiques en l’àmbit de gent gran i persones amb discapacitat distribuïdes al conjunt de Catalunya.

En la moció també parlen de les condicions laborals dels treballadors i treballadores. No hi podem estar més d’acord. I no només no hi podem estar més d’acord, sinó que, com saben, també s’ha avançat en aquest aspecte, i no només s’han millorat les tarifes per a aquest any, sinó que hi ha un compromís que durant l’any 2024 hi hagi aquest increment del cinc per cent. Som conscients que cal revertir les retallades, retallades durant deu anys, però també crec que és just dir que en tres anys s’ha fet més feina que en els últims deu.

I un altre punt on m’agradaria parar-m’hi, però que ahir ja ens hi vam estendre molt, és el tema de l’agència d’atenció integrada social i sanitària. Aquí dir-los que, més enllà de la feina feta sobre la creació d’aquest òrgan, s’ha fet la feina real d’integració social i sanitària, que aquest mes de desembre ja s’ha anunciat que, a partir del gener, tot el que és l’àmbit sanitari de les residències estarà equiparat a l’atenció primària i directament dels serveis sanitaris. Per tant, en aquest sentit, aquestos serien els aspectes principals.

Per acabar, hi ha alguns punts que ens parlen de diferents residències territorialitzades. Algunes són demandes de continuïtat i de compromisos que daten de l’anterior legislatura, com, per exemple, els companys i companyes que estem veient també aquí a la sala, de Reus, Tarragona i d’altres espais. Però també n’hi ha d’altres de nous, com és el cas de la residència de Berga, que també volem explicar-vos que el conseller el Ple passat ja es va ficar a disposició de l’ajuntament per tal d’acompanyar en la resolució de les mancances que presenta l’actual residència i per tal de redreçar la situació.

Però ens sembla insòlit, poc rigorós i, fins i tot, un xic populista que la moció sigui un recull no massa exhaustiu de peticions territorials en situacions molt diverses cadascuna d’elles. És per això que, havent presentat tretze esmenes que intentaven posar un xic de realisme i rigorositat a la manera de fer de la proposta, creiem que és poc realista que en tres mesos fem set residències, presentem quatre informes i tres estratègies de país. I només ens n’han acceptat parcialment dues.

Per tant, entendran que el vot del Grup d'Esquerra Republicana sigui majoritàriament l'abstenció, ja que podem estar d'acord amb el fons d'aquells debats que estem plantejant, però no amb les formes, no amb els tempos, no amb l'exigència implacable a la Generalitat i la indulgència permanent al Govern de l'Estat, que saben que els recursos són on són i, per tant, ens fa difícil que el vot sigui favorable.

Així mateix, els anunciem també que votarem en contra dels punts 8 i 9. Del primer ja n'hem parlat a bastament, i el segon, com els deia, és la referència a la residència de Berga, perquè entenem que en aquest punt hi va haver un compromís que hi hagués un consens i la proposta que se'ns ha presentat no repercuteix aquest consens de tots els grups.

En tot cas, moltes gràcies, diputada, per la seva, sempre, predisposició al debat.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, presidenta. Conseller, diputats... Mirin, a Holanda quan algú presenta una moció d'aquestes característiques, el que acostuma a fer és ser rigorós i presentar una memòria econòmica per saber quin és el cost d'aquesta mesura. I vostès mai diuen el cost de les seves propostes polítiques. Però, a més a més, ignoren el pressupost de la Generalitat de Catalunya.

I també ignoren que el sistema concertat –i vull dir-ho aquí, una vegada i una altra, com defensem des de Junts per Catalunya– és un sistema públic. I això creiem que de la manera que ho fan servir vostès, i com ha fet ara també la diputada de la CUP, és enganyar els ciutadans, no dir-ho d'aquesta manera.

I lamentem, i molt, que una de les esmenes que presentàvem Junts per Catalunya, que era que vostès exigeixin amb nosaltres a l'Estat espanyol aquest finançament que no té Catalunya per fer front a aquesta situació i amb la qual podríem fer front a aquest envelliment de la nostra població, no s'ha acceptat. I tampoc la reclamació a l'Estat espanyol del compliment amb la llei de la dependència.

Però com que veig que la moció intenta abraçar moltes coses que, evidentment, no tindrem temps de fer, però, sí, parlen de molts municipis i barregen moltes coses, doncs, jo voldria començar per Berga. Ahir vam veure com venia l'alcalde a escenificar aquí la seva preocupació per aquesta residència i a demanar finançament.

Però, escoltin, ja fa més de dos anys que el Govern de la CUP amb Esquerra van crear una flamant regidoria de municipalització, havien de fer l'aigua, i l'objectiu era també aquesta residència. El resultat? Zero, res.

Per tant, intentar encolomar ara al Govern de la Generalitat el que fa més de dos anys que van prometre vostès a l'ajuntament dient que es resoldria la situació en aquesta residència, amb una gestió pèssima i queixes de tots els seus usuaris –i, això sí, agrair als treballadors com han donat la cara fins ara, tot i la mancança en aquest finançament–, doncs, home, no ens sembla de rebut, sincerament.

Nosaltres creiem que els ciutadans de Berga tenen dret a envellir amb dignitat, però sí que demanem que des del Parlament avui, aquí..., i sobretot vostès, que no tenen representació a Berga, vinguin a dir com ha de ser el model residencial a Berga. I com que ahir, casualment, es va aprovar aquesta comissió amb famílies, usuaris, regidors i experts que seran els qui decidiran aquest model residencial, doncs, jo demanaria que deixin treballar la seva gent.

Sobre les Borges del Camp. Les Borges del Camp, i tant que hi votarem a favor, només faltaria. Però saben quantes vegades l'alcalde de les Borges del Camp ha vingut a demanar un finançament i la inversió del Govern en la seva residència? Jo crec que és lamentable que haguem de venir al Parlament a suplicar que un alcalde, que ja ha demanat en mil ocasions aquest finançament..., doncs no se li faci cas i haguem de venir aquí amb aquesta moció. L'alcalde Calatayud vol que la gent del seu

municipi pugui passar el seu final de vida on ha viscut sempre i al costat de la seva família. I, per això, cal que tingui una residència de qualitat i, per tant, li cal aquest finançament. I, per això, avui, conseller, que és aquí, li demanem que no miri a una altra banda i que doni aquesta inversió que ja s'ha reclamat tantes vegades.

Sobre Manresa, el mateix. Ja el 2020 es va parlar i acordar aquesta construcció de la residència al barri de la Xup; no n'hem tingut més notícia. I sobre Reus, i tant –i tant– que volem que es modifiqui aquesta residència, que es rehabiliti i que la gent pugui seguir allà, i defensarem la feina dels treballadors fins al final. Però hi ha una demanda de famílies i usuaris que per a nosaltres és línia vermella. I nosaltres ja estàvem d'acord amb el proposat, però, de cop, van acceptar una esmena del Partit Socialista que diu que els residents puguin continuar preferentment a Reus. I vostès ja saben que aquest *preferentment* pot ser un: «Ai, al final no ha pogut ser. Doncs no serà així.» I nosaltres no cal que li expliquem què significa per a les famílies marxar del seu municipi, sobretot per l'estat emocional i físic o perquè, quan s'acabi aquesta reforma d'aquesta residència, potser aquests usuaris ja no hi seran.

Sobre Sant Feliu de Guíxols, gràcies per acceptar l'esmena. Perquè demanen la construcció d'una nova residència. I, al final, què volen els seus usuaris? Doncs que l'actual residència, l'Asil Surís, sigui reformada. I, per tant, agraïm que ens hagin acceptat aquestes esmenes. Perquè els veïns, al final, el que volen són solucions ràpides i efectives.

I la Seu d'Urgell. La passada legislatura hi havia previst per part del Govern municipal de Junts i Esquerra Republicana un equipament per a la gent gran amb setanta-quatre places de pisos amb serveis i quaranta per a centres de dia. El pressupost era de 7 milions d'euros i el projecte estava fet, només faltava tancar el pressupost per executar-lo. Per això, per assegurar el projecte, des de Junts per Catalunya vam demanar que s'incloguessin aquests 3 milions d'euros que faltaven en el pressupost de l'any passat. «No» d'Esquerra Republicana, «no» del Partit Socialista, «no» dels comuns. Per tant, si realment haguessin tingut interès en resoldre el problema residencial de la Seu d'Urgell, això ja estaria avui licitat.

I, per acabar –presidenta, ja acabo–, d'aquesta moció votarem moltes coses a favor, però vostès saben que la majoria d'elles són d'impossible compliment amb el trist pressupost que té la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el senyor Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Aniré als temes concrets, perquè tinc poc temps. Pel que fa a la residència de Berga, el nostre grup parlamentari votarà en contra del punt que fa referència a la residència de Berga, no només perquè els comuns han decidit no acceptar la nostra esmena, sinó perquè va en contra del que el propi ajuntament ha manifestat i el que defensa també el nostre grup municipal a Berga. No és el moment d'assenyalar els responsables de com una residència pública gestionada per l'ajuntament ha arribat a una situació com la que està la residència de Berga. Ja tindrem temps de fer-ho.

Assumir la gestió cent per cent pública i municipal d'un servei que ha de vetllar per la qualitat en la cura de les nostres persones grans requereix dosis de responsabilitat tant en el lideratge com en la gestió. No és qualsevol cosa. La nostra esmena no acceptada va en la línia del que moltes vegades hem defensat en el Parlament i que també defensa l'Ajuntament de Berga, tal com públicament han expressat el seu alcalde i el nostre grup parlamentari, que és que la Generalitat, davant aquesta nefasta gestió, intervingui per garantir la qualitat del servei; que assegurí que la residència surt de la seva situació contrària a la normativa, en la que es troba en aquests mo-

ments; que posi els recursos econòmics i humans necessaris ara –ara–, fins que el gestor actual, l'ajuntament, decideixi en aquest grup que ha fet quin és el futur de la gestió d'aquesta residència, si és directa, si és indirecta, si és pública o si s'ha de buscar un gestor privat. Arribats a aquest punt, cal posar per davant els interessos dels residents i de les famílies de la residència de Sant Bernabé de Berga.

Berga no és l'única residència que es troba en aquesta situació. Hem incorporat, a proposta del Grup Socialistes, senyor Calatayud, el cas de la residència de les Borges del Camp: pública, gestionada per la Generalitat, que van rebre un *email* en què els hi van dir: «Escolteu, per unes qüestions tècniques, aquesta residència ha de tancar.» L'*email* hi és, conseller, no digui que no; l'*email* hi és. Té l'alcalde aquí. Sobtadament, quan va passar lo de Reus van dir: «No, no, no, no. Que no tanqui ningú, que es quedi oberta, no sigui que necessitem places.» Però la decisió, en aquest cas, de la Generalitat és de tancar una residència pública. I nosaltres el que diem és que no, que cal que es destinin 2 milions d'euros per fer les obres que es necessiten i que mantinguin aquesta residència oberta i les places públiques a les Borges del Camp.

I si no s'ha tancat encara és pel problema amb la residència de Reus. El Govern necessita mantenir-la oberta per si s'hi han de traslladar persones de la residència de Reus, que necessita tancar temporalment.

Reus. Aquí nosaltres hem estat clars des del principi i hem anat amb els comuns seguint allò que ja..., hem anat junt amb l'ajuntament seguint allò que s'ha defensat des de la seva alcaldia i des del seu equip de govern. Cal, si hi ha un informe tècnic, que es paralizï l'activitat de la residència; cal que els residents siguin traslladats preferentment a Reus, perquè cal veure si hi ha a Reus les places suficients. És així de clar. I que sigui en bloc, efectivament, que és l'acord també que el propi ajuntament té amb la Generalitat de Catalunya.

I cal fer obres per rehabilitar l'edifici. Les ha de pagar la Generalitat, que és competència seva, i per això demanem la incorporació d'una partida en els pressupostos del 2024 per fer-ho. I, si no, també ho hauran de fer, perquè al que no renunciarem és a perdre cap plaça pública, cent per cent pública, de gestió pública, a un equipament com el que en aquests moments és la residència de Reus. I cal garantir els drets de les treballadores i dels treballadors, de tots. Si s'ha de tancar per fer reformes, que es tanqui, però Reus no pot perdre cap ni una de les places públiques que hi ha a la ciutat. Que la Generalitat no hagi invertit en la rehabilitació d'aquest edifici no és quelcom que hagin de pagar els ciutadans i ciutadanes de Reus.

I, per descomptat, donarem també suport a les necessitats de les residències públiques del Vendrell, Manresa, Tarragona, la Seu d'Urgell, Sant Feliu de Guíxols, el Vendrell i, per descomptat, Santa Coloma de Gramenet, senyor conseller. Què passa amb la residència de Santa Coloma de Gramenet? El seu compromís electoral: si guanyava Esquerra, tindríem residència; no va guanyar Esquerra, majoria absoluta de Núria Parlon. Fem una moció, l'aprovem aquí, li diem, si us plau, que posi els diners per poder fer el projecte. «No, és que em falta la programació territorial», que ens va dir que arribaria al setembre. No ha arribat la programació territorial. Tenim dos mil places, ara sembla que fins i tot tres mil, que ningú sap on han anat a parar. Jo li he demanat el llistat, no sabem on són. No sabem amb quin criteri s'han repartit.

Home, jo només li demano que faci valdre la seva pròpia paraula de conseller, i que vostè va reconèixer que Santa Coloma necessitava una residència, i necessita una residència cent per cent pública. Li tornem a demanar, ara a través de la moció de comuns, que, si us plau, compleixi la seva paraula, faci una residència pública a Santa Coloma de Gramenet.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. En la interpelación que hicieron ustedes, hablaron de tres residencias geriátricas con problemas: Berga, Reus y Tarragona ciudad. En la moción subsiguiente a la interpelación hablan de unas cuantas más: Manresa, Sant Feliu, Coma-ruga, etcétera. Y podrían hablar de muchísimas más, porque hay 12.500 personas esperando una plaza de residencia, y más de setenta mil en lista de espera de dependencia esperando a ser valoradas. Esa es la realidad de las residencias en Cataluña.

La diputada de Podemos apuntó que ellos no vienen aquí a hacer un *speech*, como otros, sino que vienen con la lección aprendida, habiendo hablado con residentes, con trabajadores y con familiares. ¿Se acordaron ustedes de explicar a todos esos residentes, a todos esos trabajadores, familiares, plataformas vecinales, etcétera, que los presupuestos en los que no se les tenía en cuenta salieron adelante gracias a los socialistas y a ustedes? (*Alguns aplaudiments.*) ¿Y que posiblemente –y, si no, tiempo al tiempo– este año los apoyarán de nuevo, pese a que ustedes han apuntado en su interpelación que el Departamento de Derechos Sociales no va por buen camino y se ha olvidado de las personas dependientes? ¿Les han dicho a los vecinos de Reus, de Manresa, de Tarragona, de Berga, de Sant Feliu o del Vendrell que ustedes sacarán adelante los presupuestos de Esquerra Republicana para el 2024, pese a que ni el Departamento de Derechos Sociales, como usted apuntó, ni el Departamento de Economía se comprometan a solucionar la grave situación en la que se encuentran sus mayores?

Obviamente, es una pregunta retórica. Ya sabemos que no les han contado ni esto ni muchas otras cosas, porque en realidad ustedes, que se venden como la solución de la clase humilde, son la que la explota, utilizando su voto para permanecer en ese sillón, con dinero público, que algunos de ustedes llevan calentando décadas sin saber lo que es depender de unos buenos resultados para mantener tu puesto de trabajo.

Pero, verán, lo más grave de su discurso es de lo que no hablan. No hablan de familia, ni mentarla; hablan de empoderamiento de las personas mayores, pero las desvinculan de su hábitat natural, que no es otro que la familia; hablan de institucionalización como la vía normal, borrando de un plumazo el estatus que les pertenece a los mayores en la sociedad, que no es otro que la cúspide de una organización familiar, como fuente importantísima de transmisión de experiencia y de conocimientos.

¿Saben por qué cada vez necesitamos más plazas de residencias? No solo tiene que ver con el envejecimiento poblacional, sino que también tiene que ver con que ustedes y sus antecesores políticos en España y en Europa –agenda 2030– llevan años intentando romper vínculos y atomizar al individuo, porque deshumanizado es mucho más fácil manejarlo. Mejor solo en una residencia que en familia. Mejor solo que con vínculos afectivos fuertes.

No es ningún secreto que VOX es un acérrimo defensor de la familia como célula básica de la sociedad, con todos sus miembros. Y esto implica la educación en clave de familia desde la más tierna infancia, justo lo contrario de lo que representa la ideología *woke* que ustedes intentan imponer en los colegios.

VOX: familia, autonomía personal, sociedad fuerte. Izquierda progre: dictadura *woke*, soledad, sociedad débil y manipulable.

Tampoco es ningún secreto que la apuesta de VOX para empoderar a la gente mayor es incluirlos en círculos afectivos fuertes, y no trampear necesidades emocionales básicas llenándolas de eslóganes vacíos hablando de derechos que se presupo-

nen a cualquier ser humano, como el derecho a elegir cómo vivir, que es justo lo que ustedes hacen.

Miren –y termino–, es obvio que se necesitan más plazas de residencia. Es obvio que se ha invertido la pirámide poblacional y cada vez hay más ancianos. Pero también es obvio que ustedes llevan décadas intentando romper el *statu quo* de la estructura familiar mediante la destrucción de valores para crear una sociedad vacua, débil y manipulable, donde los mayores no son nada.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades... Miren, en la pasada legislatura yo perdí la cuenta de las veces que la oposición puso el tema de la actualización de la cartera de servicios sociales encima de la mesa, en las dos anteriores legislaturas. Pero lo que sí que me dio por contar en plena pandemia, por aquello de estar confinados y tener demasiado tiempo libre, fue las veces que yo misma pedí que se actualizase esta cartera para mejorar la situación que teníamos en las residencias: veinticuatro veces en veinticuatro intervenciones diferentes, ¿no? A eso hay que sumarle las de los demás portavoces de otros grupos parlamentarios.

En esta legislatura no me ha dado por contarlas, pero realmente espero no tener que llegar a esa cifra. Pero sigo insistiendo hasta la extenuación con este tema, porque no puede ser que en 2023 estemos trabajando con unas ratios de profesionales y unos servicios diseñados para la realidad social de 2007. Y, *conseller*, seguiré insistiendo hasta que no se actualice. Porque el Govern lleva prometiendo esa actualización décadas, y van pasando los días, los años y esa actualización no llega. Así que no daré por buena ni una sola promesa más hasta que no lo vea con mis propios ojos.

Y, como decía, cuando se diseñó la actual cartera de servicios sociales, en 2007, estábamos en una época en la que las listas de espera para acceder a una plaza residencial no eran tan desorbitadas y, por lo tanto, el grado de dependencia de las personas que estaban en este tipo de recursos no era tan elevado. Eso significaba que no se necesitaba tanto personal para cuidarles, porque una gran parte de los usuarios eran personas autónomas, y también que el coste de los cuidados que requerían era menor.

Han pasado dieciséis años desde entonces, en los que las listas de espera han crecido desmesuradamente y, por lo tanto, pasa tanto tiempo desde que se pide una plaza hasta que se recibe que cuando las personas finalmente acceden a esa plaza su grado de dependencia es muy elevado. No es lo mismo atender a treinta personas con suficiente autonomía para comer, para asearse, que atender a treinta personas que necesitan apoyo para ir al lavabo o que ni siquiera pueden desplazarse al lavabo.

Y esto lleva ocurriendo en Cataluña desde hace muchísimos años, que la Generalitat obliga a las residencias a trabajar con una ratio de profesionales diseñada para otra realidad muy distinta. Cada vez ingresan en las residencias personas mayores con una mayor necesidad de atención sanitaria, además de apoyo en las actividades de la vida diaria, pero se mantienen las mismas ratios de personal que hace dieciséis años. Y eso se traduce en personas mayores que no están siendo atendidas como se debería y se traduce también en personal con una sobrecarga de trabajo y mal pagado. Porque no es ningún secreto que los sueldos que se pagan aquí están a años luz de los que se pagan en el mismo sector en el resto de Europa, ¿no?

Y los trabajos del sector del cuidado, en especial de las personas mayores dependientes, son un trabajo de vocación. Pero no solo de vocación vive el hombre o la mujer, así que no es de extrañar que cada vez cueste más encontrar y mantener personal cualificado en las residencias, especialmente personal de enfermería.

Y aquí el gran problema de base es que no se destinan los recursos suficientes para atender a las personas mayores dependientes; ni se están destinando ahora ni se están poniendo las bases para poder atender el aumento de personas mayores dependientes que habrá en los próximos años, ya que todos los gobiernos hacen oídos sordos a la pirámide poblacional que tenemos invertida.

Y la infrafinanciación viene por todas partes. El Gobierno de la nación, actualmente en manos del Partido Socialista, no aporta lo que debería, pero es que el Govern de la Generalitat tampoco hace el esfuerzo que hacen otras comunidades autónomas para garantizar estos servicios. Le es mucho más cómodo y fácil y barato echarles la culpa a otros, ya que en esto, pues, los nacionalismos son expertos.

En cualquier caso, me gustaría hacer una reflexión sobre la colaboración público-privada, que se ha puesto encima de la mesa, ya que, gracias a las residencias privadas que convierten sus plazas en públicas poniéndolas a disposición de la Administración, se pueden aligerar las largas listas de espera que hay en Cataluña, porque si tuviésemos que esperar a que la Generalitat construyese residencias nos pasaría como le pasó a mi abuelo, que se murió esperando una plaza en una residencia con la dependencia ya concedida desde hacía tiempo.

Así que sirva esta intervención para poner en valor la colaboración público-privada, porque con la inacción de la Generalitat de Catalunya en las últimas décadas, sin este tipo de colaboraciones, tendríamos unas listas de espera aún más largas en residencias, no tendríamos suficientes escuelas para garantizar la educación universal, ni suficientes recursos para atender, por ejemplo, a víctimas de violencia machista. Es más, creo que incluso la CUP ya empieza a comprobar en primera persona o en los primeros municipios, por decirlo de alguna manera, que la gestión pública no necesariamente o no siempre es mejor que la privada.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Yolanda López Fernández.

Yolanda López Fernández

Gracias, vicepresidenta. Dar las gracias a todos los grupos que han mostrado su apoyo a algunos puntos de la moción. También dar las gracias a los grupos que han presentado *esmenes*, por el talante negociador, pero permítanme decirlo, diputados y diputadas: no me lo pusieron fácil; vaya tardecita, la de ayer. (*Rialles.*) Vaya tardecita me dieron.

No me va a dar tiempo a todo, pero respecto a las *esmenes* del PSC hemos aceptado casi todas las *esmenes*. Les agradecemos muchísimo que hayan enriquecido y hayan mejorado la moción. Agradecer también a Junts las enmiendas, que las hemos aceptado casi todas; mejoran algunos puntos de la moción. Señora Freixa, ya sabemos que para ustedes todo..., la culpa es del Estado, que ustedes nunca tienen culpa de nada y que pagando y traspasando dinero público al privado se arregla todo. (*Alguns aplaudiments.*)

Respecto a la CUP, y a la tan llevada..., y que nos dio, la *esmena* de Berga, nosotros no decimos lo que tiene que hacer la comisión que ha creado el ayuntamiento; nosotros lo único que intentamos es proteger que siga siendo una residencia cien por cien pública. Y no creemos que dándoselo a la Generalitat eso se garantice, ni con la coletilla, que no aceptamos en el punto 9, que abría la puerta a la privatización de la residencia y a una precarización tanto del servicio como de las condiciones laborales de los trabajadores.

La vicepresidenta primera

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància

302-00367/13

I continuem amb el vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I per exposar-la té la paraula la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

(Pausa.)

La diputada ja és aquí. Per tant, per exposar la moció, té la paraula la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Bona tarda, conseller, diputats, diputades. Abans de començar voldria també demanar disculpes. Estava aquí, a passos perduts, repassant una mica la intervenció. I sí que voldria donar la benvinguda avui en aquest debat d'aquesta moció als membres que ens acompanyen del públic, als membres del Consell Nacional dels Infants i els Adolescents de Catalunya, i que ens acompanyaran al llarg d'aquest debat.

Com ja saben, aquesta moció ve motivada per la interpellació que li vam fer al conseller de Drets Socials en l'anterior Ple en el marc de la commemoració del Dia Internacional dels Drets dels Infants, però també per fer una proposta que situï al centre de les polítiques públiques la millora de la vida de la infància i adolescència del nostre país.

I, abans d'entrar en el text de la moció, també voldria agrair a les diputades de la CUP i les diputades de Junts per Catalunya les esmenes presentades. Pensem que han millorat qualitativament el text final d'aquesta moció i que no ens han fet perdre l'objectiu principal d'aquesta moció. També volem agrair a la diputada del Partit Socialista que ens hagi esmenat el text, tot i lamentar que no hàgim arribat a acceptar-li cap de les esmenes.

Tornant al text de la moció, dir que és una proposta que té com a objectiu prevenir i protegir els infants i adolescents que es troben en situació de risc de pobresa i exclusió social. I per aquest motiu presentem tres primers punts que constaten o manifesten: en primer lloc, l'exclusió social que pateixen els infants és una xacra i que cal combatre a través de les polítiques que garanteixen l'accés als béns, als recursos i als serveis bàsics per mantenir unes condicions de vida digna a tots els infants, nens i nenes, diguem-ne.

En segon lloc, la infància té dret a estar protegida de qualsevol forma de violència física o mental, incloent-hi també els abusos sexuals. Per això volem que es culmini el desplegament de l'estratègia Barnahus per a l'abordatge integral dels abusos sexuals contra la infància i l'adolescència.

En tercer lloc, constatar que la Generalitat de Catalunya, a través de totes aquelles administracions amb competències en matèria d'infància, ha de tenir com a objectiu principal no només la prevenció dels abusos sexuals infantils i altres formes de violència, sinó també garantir el dret a rebre una atenció integral per a la plena recuperació de les víctimes.

Per altre costat, pensem que és important la participació dels infants i adolescents. És essencial per poder garantir que les administracions públiques ajudin a abordar qüestions que preocupen i interessin la infància. I, per aquest motiu, els òrgans de participació política com són els consells locals i el Consell Nacional dels Infants i els Adolescents de Catalunya són eines potencialment poderoses per poder contribuir a la millora de l'atenció a la infància en diferents àmbits i temàtiques.

Companys i companyes, si no tenim aquesta capacitat d'escoltar ni reconèixer el dret de la infància al dret de participació, com podem dissenyar polítiques que realment responguin a les seves necessitats? I és aquesta la pregunta que ens hem de fer

tots els polítics i totes les polítiques a l'hora de poder dissenyar polítiques adreçades a la infància.

Per altre costat, hem volgut o volem que el Parlament de Catalunya insti el Govern de la Generalitat, en primer lloc, a actualitzar la Llei 14/2010, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència, amb l'objectiu de donar resposta a les necessitats i reptes actuals. Perquè és evident que la infància del 2023, les infàncies del 2023 no tenen les mateixes necessitats que la infància del 2010. En segon lloc, desplegar l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil amb mesures transversals en matèria de drets socials, salut, educació, habitatge, cultura i ocupació. I, en tercer lloc, fomentar el dret de participació de la infància i l'adolescència, reconegut en la Convenció sobre els drets de l'infant del 20 de novembre de 1989, a través dels plans locals d'assessorament i acompanyament als infants i adolescents, així com reforçar el consell d'infants i adolescents de Catalunya amb l'objectiu de millorar la convivència i la cohesió social.

En definitiva, companys i companyes, hem volgut portar en aquest hemicicle una moció que situï els drets d'aquells que molts es pensen que no en tenen, els infants o la infància de Catalunya, i que esperem comptar amb un ampli suport d'aquesta cambra a l'hora d'aprovar-la.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, señora presidenta. Conseller, diputats i diputades... En el pasado Pleno, cuando preparaba nuestro posicionamiento en relación con la moción de VOX sobre políticas sociales, pensé que, por desgracia, no tardaría demasiado en encontrarme los mismos tics populistas en una moción de Esquerra o de Junts. Lo que no me imaginé es que tardaría tan poquito en ocurrir.

No resulta fácil tomarse en serio una moción que afirma que el motivo de las insuficientes políticas públicas de infancia en Cataluña es el déficit fiscal o, lo que es lo mismo, el «España nos roba». Y a mi grupo parlamentario le resulta igual de difícil tomarse en serio una moción de VOX que pretendía arreglar todos los problemas sociales expulsando a los extranjeros, como difícil nos resulta tomarnos en serio una moción que pretende arreglar las políticas de infancia llamando «ladrones» al resto de España, porque ambas afirmaciones son una estafa y son populismo barato, al ofrecer soluciones fáciles a problemas que son muy complejos.

Así que, si a algunos nos resulta desagradable —es algo más que desagradable, pero...— que VOX tenga reparos en que los extranjeros se puedan convertir en conciudadanos, imagínese el nivel de animadversión que nos dan aquellas afirmaciones o políticas públicas que pretenden convertir en extranjeros a parte de sus conciudadanos, como pretende el nacionalismo catalán. Y ya han enseñado ustedes la patita culpando de los malos resultados del informe PISA al exceso de alumnos inmigrantes. Y es que ustedes y VOX se parecen más de lo que les gustaría. Por algo ambos son partidos nacionalistas y populistas, porque hacer electoralismo populista con quienes peor lo están pasando no es moralmente aceptable.

La desigualdad es algo muy serio como para reducirlo a eso. La desigualdad no solo es perjudicial para aquellas personas que la sufren, sino que también tiene implicaciones negativas para toda la sociedad en su conjunto, ya que lastra el crecimiento de un país y representa un obstáculo para la igualdad de oportunidades. Así que fomentar la igualdad de oportunidades y potenciar el ascensor social es fundamental para construir sociedades más justas, estables y prósperas. Y eso es lo que defiende Ciutadans. Y eso es lo que no encontramos en esta moción por ningún lado. No hemos visto por ningún lado ninguna medida concreta para luchar contra

el abandono escolar. Tampoco ninguna propuesta que obligue al Govern a garantizar la universalidad y la gratuidad de la escuela de cero a tres años, ni ayudas para que una intolerancia o una alergia alimentaria no arruine a las familias.

Tampoco vemos ninguna medida para que las familias al llegar septiembre no tengan que elegir entre llenar la nevera o pagar los libros de texto, ni tampoco ninguna medida concreta para que las ratios de pediatría sean las adecuadas o para que la atención a la salud mental infantojuvenil esté garantizada, para que los niños no tengan que estudiar en barracones, o que se ofrezca a los alumnos los conocimientos necesarios para estar abiertos al mundo con una verdadera formación en inglés, o para que el resultado académico de un niño no dependa del nivel socioeconómico de su familia.

En definitiva, no hay una sola propuesta concreta para que en Cataluña se garantice la igualdad de oportunidades en la infancia. Solo encontramos vaguedades, «España nos roba» y un clásico nacionalista, la imposición del catalán y el arrinconamiento del castellano, porque ni siquiera en una moción como esta no se han ahorrado el catalán como lengua inclusiva para la infancia a la hora de desplegar una estrategia de lucha contra la pobreza infantil. ¿En serio? ¿De verdad que así es como se acaba con la pobreza infantil, con el catalán? Explíqueme cómo fue eso. ¿Le dieron directrices para meter, sí o sí, el catalán en esta moción, aunque fuese con calzador? Porque esto no hay quien lo entienda. Luego dirán que somos los de Ciudadanos los obsesionados con la lengua, pero lo de meter el catalán en un punto sobre pobreza infantil es de traca.

Les hicimos una enmienda a este punto intentando corregir su sectarismo excluyente, reconociendo el bilingüismo como una herramienta de inclusión, pluralidad y diversidad. No se han dignado siquiera en ponerse en contacto con nosotros para comunicar que la rechazaban.

Y, miren, la pobreza infantil es algo muy serio. No solo tiene consecuencias en la salud, sino también en los resultados escolares, y una baja formación tiene un gran vínculo con unas bajas expectativas laborales. La educación en primera infancia es la mejor inversión para mejorar la igualdad de oportunidades a largo plazo; es el mejor ascensor social.

Y sí, vivimos en tiempos difíciles. La sociedad está dividida, pero nosotros estamos convencidos de que, si hay algo que nos puede unir a todos los catalanes, a todos los españoles, a todos los europeos, es el esfuerzo por conseguir una sociedad donde se garantice la igualdad de oportunidades, porque eso sí es cohesión social. Pero para ello hay que abordar los temas con seriedad, no con populismo barato. Y desde Ciudadans trabajaremos duro para que en Cataluña cualquier niño o niña pueda aspirar en su futuro a llegar donde se proponga y estar seguro de que va a tener posibilidades y oportunidades para alcanzar sus sueños.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta en funcions. Conseller, diputades i diputats i tots els representants del consell de la infància i adolescència... Bé, diputada Najat, gràcies per la moció. Crec que està plena de bones intencions, de punts que és difícil estar-hi en contra, però hi ha una esmena que no me l'han acceptat, i jo els hi vull plantejar: què passa amb aquesta esmena?

De fet, ja va haver-hi un debat d'alguns plens de no fa gaire. Crec que era en el Ple anterior. Vam fer una esmena en una moció sobre habitatge que havia presentat En Comú Podem. En Comú Podem va acceptar l'esmena, però va ser majoritàriament rebutjada, i el seu partit, el partit del Govern, la va rebutjar. Aquesta esmena

deia: «Aplicar el protocol per a la infància afectada per desnonaments, tal com es va aprovar a la moció sobre la gestió d'alternativa habitacional per a famílies desnonades de febrer de 2022, i incrementar la protecció a la infància i adolescència impulsant un nou protocol específic per tal d'evitar desnonaments i llançaments mentre l'alternativa habitacional estable no estigui garantida, així com per tal d'assegurar la mediació amb la propietat per assolir lloguers socials que evitin haver de canviar de llar i per tal d'impedir la presència policial que incrementa la vivència violenta en tots els casos que afectin famílies amb infants i adolescents.» Va ser rebutjada.

Llavors, jo els hi he presentat una esmena. No he presentat idèntica la mateixa, perquè si la van rebutjar fa quinze dies la tornarien a rebutjar ara. I senzillament en el punt 1, en el que vostès demanaven situar al centre les polítiques en matèria d'infància i adolescència amb l'objectiu de prevenir i protegir infants i adolescents, nosaltres els hi proposàvem que ho féssim també a través del combat radical contra totes les violències que els travessen –això era per dir no només les que vostès esmentaven–, inclosa la derivada dels desnonaments amb intervenció policial i la derivada de les violències estructurals: patriarcal, racista i capacitista. I vostès em rebutgen l'esmena.

Mirin, jo els convido de veritat –els convido de veritat– que vinguin demà, que vinguin demà a Badalona. Vinguin al carrer Calderón de la Barca demà a Badalona. Saben què hi passa? Demà es desnonen vuit famílies, entre les quals hi han tres criatures. I l'alcalde de la ciutat ja ha dit públicament que no els hi pensa oferir cap tipus de recurs, cap tipus de servei. Però és que això... Aquest cas s'ha fet mediàtic, s'ha fet viral. Però és que això passa cada setmana –cada setmana. Avui mateix, aquest matí: dues germanes, de cinc i vuit anys. Cada matí hi han criatures que se'n van a l'escola i que no saben si quan tornaran podran entrar a la seva habitació.

Això no és violència contra la infància? (*Alguns aplaudiments.*) Això no és violència? I no és violència que davant de casa et treguin totes les teves pertinences amb l'àvia, amb l'avi, amb la mare, amb tota la família i que vinguin els Mossos d'Esquadra armats fins a les dents a fer por, a espantar i a posar la seva violència per dir que tu no podràs entrar mai més a casa teva?

Podem fer tots els cants que vulguem als drets de la infància i ens hi trobareu, però sincerament, diputats i diputades, o afrontem això de la necessitat d'aturar la sagnia, l'hemorràgia dels desnonaments diaris que afecten infància que queda al carrer, que es queda sense casa, o és fals que estiguem defensant la protecció de la infància i que estiguem lluitant contra la violència contra la infància.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Anna Feliu Moragues.

Anna Feliu Moragues

Molt bé. Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades... Tant de bo poguéssim resoldre tots els problemes enquistats de fa anys amb aquesta moció, tant de bo allò que s'aprova al Parlament el Govern ho complís, però no és així. I dona la sensació que som al dia de la marmota perquè parlem, estudiem, valorem, proposem, aprovem... Però aquí no se soluciona res. Al contrari, dona la sensació que cada dia que passa el vaixell s'enfonsa una mica més i ara ja tenim l'aigua al coll.

Catalunya és líder en descens de resultats educatius; Catalunya és líder en pèrdua de puntuació en les proves de matemàtiques i comprensió lectora a l'OCDE i a l'Estat espanyol; Catalunya és líder en assetjament escolar, un 8,6 per cent; els abusos sexuals a menors han augmentat més del setanta per cent en els darrers cinc anys; la taxa de pobresa infantil supera el trenta per cent; augmenten els problemes de salut mental i addiccions entre infants i adolescents. Quin futur ens espera amb aquest

panorama? Tenim els pitjors resultats de la història i una davallada equivalent a un curs sencer respecte a l'última anàlisi. Una caiguda sense precedents.

Mirin, penso que una de les millors eines que podem donar als nostres nois i noies per lluitar contra la vulnerabilitat és una bona preparació acadèmica, perquè puguin escollir el seu futur i puguin tenir una ocupació digna. Però per a això cal un gir molt important del sistema educatiu, no petits anuncis de millores i d'inversions, sinó una reforma estructural del sistema.

És evident que les metodologies que s'utilitzen no funcionen bé, que massa sovint s'ha confós la millora amb la innovació no contrastada. S'han carregat els mestres i professors amb responsabilitats que no són les pròpies. Se'ls han tret eines per actuar, se'ls ha tret l'autoritat. No són col·legues dels alumnes, són els seus mestres, i cal tornar a empoderar-los, a reconèixer la seva tasca.

S'han rebaixat el nivell i els objectius, s'ha aparcat l'esforç i la superació en pro de la felicitat i d'evitar la possible frustració de l'alumnat, permetent passar de curs amb matèries no assolides, i això és enganyar-los i enganyar-nos.

S'ha sobrecarregat l'escola amb el pes de tot: des d'educar en valors fins a l'educació sexual, passant pel reciclatge o el canvi climàtic, els sentiments, la resolució de conflictes, la solidaritat, la multiculturalitat. Són temes importants? Sí, però hi ha d'haver altres espais per aprendre-ho, no pas quan el temps que s'hi dedica va en detriment de les matèries essencials. Primer cal saber sumar, restar, escriure i llegir. Més a vegades és massa, i acaba sent menys.

El Govern diu que hi destinen més recursos que mai. Doncs, mirin, s'han de saber gastar millor. I tot això, evidentment, ha d'anar acompanyat de mesures que garanteixin als nens i nenes de tenir les necessitats bàsiques cobertes, és clar.

Mirin, la mitjana europea d'inversió en polítiques d'infància i adolescència està al dos i mig per cent del PIB. Això vol dir que n'hi ha que inverteixen més i d'altres menys. Nosaltres estem aquí al 0,8 per cent.

Paral·lelament, tenim una llei de 2010 de drets i oportunitats de la infància i adolescència que no s'ha acabat de desplegar mai. Cal actualitzar-la i cal aplicar-la de manera urgent, amb dotació pressupostària, i presentar també l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil a Catalunya, amb eixos i recursos que garanteixin l'accés a un habitatge digne, serveis de salut, atenció a la discapacitat, una alimentació adequada, accés al lleure educatiu i recursos per a tots aquells nens que també necessiten suport als abusos sexuals, amb el desplegament territorial de les Barnahus. I m'agradaria també, doncs, posar damunt la taula que, malgrat l'anunci que es va fer que aquest any ja tindríem els Barnahus, no n'hi ha cap dels que es van anunciar a vint dies d'acabar l'any.

Acabo, vicepresidenta. Per resumir, menys mocions per fer autobombo i més treballar per resoldre els problemes de veritat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, conseller, diputats, diputades. El nostre grup parlamentari donarà suport a part de la moció, perquè ens ocupa i ens preocupa la infància, i les dades de pobresa infantil són esfereïdores i condemnen el futur dels nostres infants.

Celebrem que el mateix grup que governa faci propostes, encara que poc ambicioses, sincerament, i que constati que la cosa no tira cap endavant.

Agrair a la diputada Najat la sinceritat expressada referent a les esmenes presentades pel nostre grup, encara que no ens ha acceptat cap esmena. Sí que és cert que eren unes esmenes ambicioses, i diria que fins i tot valentes. I sí, diputada Najat, ca-

lien diners, però com tot en aquesta vida. Tot val diners en aquesta vida. Però també calen diners, els nens ho necessiten, la infància ho necessita, però a part dels diners, també cal una bona gestió, que no està fent el Govern en aquestos moments.

A tall d'exemple, els hi diré: 170 milions d'euros per avançar una setmana el curs escolar. Els hi dic els resultats? No cal –no cal. Informe PISA, em sembla que ho hem estat parlant aquestos dies. Cinquanta-cinc milions d'euros en xecs de setanta euros a primària, i també ho han anunciat a secundària, sense criteris de renda. Els hi recordo que som la comunitat autònoma amb més segregació escolar. Quaranta milions d'euros que volien aplicar vostès en un pla pilot sobre la renda garantida, que després s'hagués quedat en això, en un pla pilot.

I sí, vam presentar esmenes ambicioses perquè, com dic, creiem en la infància i ho necessiten, i perquè veiem que és una moció amb poques concrecions, propostes que són brindis al sol. Utilitzen verbs –també ho ha dit la diputada Feliu– i temps verbals que donen la sensació de que acaben d'arribar i que no va amb vostès, tot això.

Recordi que formen part dels governs dels darrers vuit anys també. Ens sorprèn que només apuntin dades econòmiques sobre el dèficit fiscal; en canvi, cap data, ni dada ni dotació pressupostària a les propostes que fan. Senyora diputada Najat, cap ni una –cap ni una.

Miri, Catalunya és la segona comunitat autònoma que més recursos rep dels Next Generation, i aquesta dada se'ls oblida i no solen dir-ho massa. Les cases Barnahus venen dels Next Generation. Vostès ho diuen molt poc. I els hi recordo que els Next Generation venen d'Europa, els aprova el Govern d'Espanya i ho gestiona la comunitat autònoma. Que, per cert, en la presentació dels Next Generation se'ls va oblidar ficar el logo o va ser un oblit intencionat? Perquè no hi era –del Govern d'Espanya.

Llavors, proposen també actualitzar la Llei 14/2010, dels drets i oportunitats en la infància i l'adolescència, i els he de dir que sense actualitzar ja és una bona llei. Diputada Najat, m'escolta? (*Pausa.*) Gràcies. El problema no és la llei, l'hi recordo, sinó que el Govern no ha fet aquest desplegament. Per això hem proposat l'esmena del desplegament de la llei. Després, si volen actualitzin, que ja ens sembla bé, però, si més no, implementin i deixin d'escriure tants papers –que n'escriuen molts, que no direm que no– que es queden en un calaix o que van només a una roda de premsa o a una simple foto. Només van a això.

Un altre punt que presenten: presentar l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil. Un altre document que digui l'estratègia que han de seguir? Volem aquest document? Els dic que no han fet durant vuit anys cap tipus d'estratègia i ara ho volen fer en sis mesos? Bé... I quant temps esperaven per a aquest desplegament, quan ho tinguin? Falten concrecions en matèria d'habitatge, educació, lleure educatiu, salut, alimentació adequada, *bullying*, agressions sexuals. Podria dir-n'hi més, però se m'acabaria el temps. I per això cal dotació pressupostària, que no posen.

Verbs d'«ampliar», «fomentar», «millorar», «garantir», que són només declaracions d'intencions i que porten molts anys amb la mateixa cantarella, coses que ja tenen aprovades i que haurien posat en marxa, sobretot amb prestacions i ajuts. Si volen, els en dic alguna. Complir el punt 134 de la Resolució 820/XIV, aprovada el dia 29 de setembre, sobre orientació política general, que insta el Govern a suprimir el pla pilot de renda bàsica universal, tancar l'oficina del pla pilot, ampliar i integrar en un únic sistema i racionalitzar les prestacions i ajuts a la infància.

Barnahus. Vostès van adquirir un compromís d'obrir els dotze serveis Barnahus just abans de finalitzar 2023. Queden pocs dies i de moment poca cosa tenen. Per això demanàvem la calendarització. És cert que cal situar al centre les polítiques en matèria d'infància i adolescència, com vostès diuen, i nosaltres també ho creiem. Ara, cal veure també els pressupostos que vostès portaran d'aquí uns dies, si és veritat que ho porten com a centre de polítiques, important lo que és en matèria d'infància.

I acabo, presidenta. Comencin a enfocar la infància, sobretot, i l'adolescència com una inversió, sense por. Siguin valents i de ben segur que els 435.000 nens i nenes que estan en risc de pobresa o exclusió social sortiran del pou i tindran un futur molt millor, convertint-se en adults amb igualtat d'oportunitats. Pensi-ho bé, si us plau.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, molt bona tarda. Diputada Najat, bona tarda. Bé, prioritzar l'interès superior dels infants en les polítiques públiques de la Generalitat de Catalunya i reconèixer els infants com a titulars de drets independents, reconeixent alhora la importància de donar suport a les famílies com a principals encarregades de tenir-ne cura, és una cosa amb què estem completament d'acord.

La pena és que aquesta iniciativa neix només motivada per una data molt assenyalada com és el 20-N, el 20 de novembre, el Dia Internacional del Nen. I vostès, des d'Esquerra Republicana, com a bons professionals de la manipulació per tal de treure'n rèdit polític, van decidir, doncs, fer una interpellació sobre la infància. I considerem que és una vergonya que precisament el partit del Govern presenti aquesta iniciativa, quan precisament són vostès els que han abandonat les polítiques socials, més concretament en matèria d'infància.

Hem de recordar que el 27,5 per cent dels nens i adolescents a Catalunya estan en risc de pobresa. I vostès, com a governants, perquè els recordo que governen a Catalunya, són responsables d'aquesta situació, perquè han sigut partícips d'aquesta cronificació de la pobresa a Catalunya. Han participat d'aquesta cronificació de la pobresa per diversos motius, però un d'ells per la manca d'inversions socials en les polítiques d'infància. I això és una realitat. I, de fet, hi ha més, no?, perquè continuen també amb el seu cinisme, amb la seva mordassa antidemocràtica i també amb la seva falta de voluntat política.

Perquè tots vam poder veure en el passat Ple, on el nostre Grup Parlamentari de VOX va presentar una moció precisament sobre les polítiques d'infància que tenia un bloc temàtic per a la protecció i defensa de la infància... I vostès, des del seu grup parlamentari, no van donar-hi suport. De fet, van votar en contra de propostes com la gratuïtat universal del menjador escolar, com reforçar les prestacions familiars per fill, així com els centres de desenvolupament infantil i atenció precoç. Van votar en contra de configurar un sistema d'ajuts destinats als infants que les seves famílies no es poden permetre adquirir els equipaments òptics necessaris per a la visió dels seus fills.

I, clar, després ens venen aquí i denuncien el seu famós i fals dèficit fiscal. I ens venen a dir també en aquesta moció que les polítiques d'infància estan precisament minvades per aquest suposat dèficit fiscal. Quina barra que tenen! Tenen moltíssima barra, quan precisament el problema de Catalunya és que està mal gestionada, diputada Najat. El problema de Catalunya és que està mal gestionada, i el major dèficit que hi ha en polítiques d'infància és precisament per la seva lapidació dels diners públics, del seu partit, del seu Govern, la lapidació dels diners públics de tots els catalans.

I un clar exemple és el seu histerisme separatista en l'acció exterior, amb un pressupost de 105 milions d'euros; 105 milions d'euros, per què? Doncs per malgastar els diners públics en els sous dels delegats que tenen assignats més de 92.000 euros bruts anuals per a les seves vint delegacions –que, per cert, ara passaran a ser vint-i-una l'any 2024 amb la incorporació de Seül– o, per exemple, a les oficines dels expresidents de la Generalitat, que se'n van a més de 108 milions d'euros. I ara ens

venen aquí, doncs, a parlar del dèficit com la causa de la situació de les polítiques d'infància. Nosaltres, sincerament, considerem que això és una vergonya i és un insult, de fet, als catalans. (*Alguns aplaudiments.*)

Per altra banda, ens diuen que la infància té dret a estar protegida de qualsevol forma de violència física i mental, i és una cosa amb què estem completament d'acord, només faltaria. Però és que vostès no són coherents, perquè vostès, de fet, no prediquen amb l'exemple, perquè ens trobem en un moment en què aquests drets estan sent vulnerats precisament per polítiques i per lleis irracionals que, en comptes de protegir-los, els desprotegeixen i els deixen desemparats.

I no només això, sinó que exerceixen violència cap als nostres infants i adolescents. I són polítiques i lleis irracionals a què vostès, des del seu partit polític, donen recolzament. Violència que s'exerceix, per exemple, a infants i adolescents amb el seu adoctrinament sobre la base de la ideologia de gènere, arribant inclús a banalitzar sobre la condició biològica del sexe en menors d'edat, aprofitant-se de la seva innocència i de la seva vulnerabilitat. Fer això és fer violència i és exercir violència cap als nostres infants. O quan vostès, per exemple, amb les seves polítiques pro-avortistes, no paren de vulnerar sistemàticament el dret a la vida del nen a néixer; això també és exercir violència cap als nostres infants.

Per tant, votarem a favor de tots aquells punts que no continguin ideologia, i a tota la resta, doncs, no hi donarem suport.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Estem com..., no, gairebé a punt de començar l'últim any de legislatura, que no sabem quant durarà un any; a vegades té dotze mesos, a vegades té menys mesos, són d'aquelles coses que no acabem de saber. I crec que comença a haver-hi un cert consens, també compartit entre diversos grups polítics al Parlament –crec que no el grup que dona suport al Govern–, que és el d'un cert escepticisme amb les mocions que ens presenten. Perquè, clar, després de tres anys, presentar aquest tipus de moció, diputada Najat, crec que vostè sap, igual que jo, que podrien ser més ambiciosos en el que plantegen i que podrien ser una mica més conscients del que no poden fer o no han pogut fer i del que encara els hi queda per fer amb una certa humilitat, perquè és com tornar a constatar coses que són molt evidents, i que ens les faci constatar el grup de govern..., quan la resposta fàcil i ràpida és que si ho tenen tan clar, per què no ho fan? Per què no s'hi dona resposta?

Però és que, a més a més, ni tan sols coincidim amb el plantejament de l'estratègia que estan fent. O sigui, no podem anar a una estratègia que sigui de nou basada en subvencions i en ajuts. Vostès, jo crec que saben i consideren i coincideixen segurament que la resposta és una estratègia de rendes, que és garantir les rendes de la família, no fer-les dependre de nou d'ajuts i de subvencions, sinó garantia de rendes. I estem debatent una llei de reforma de la renda bàsica..., de la renda garantida..., renda bàsica de garantida..., renda ciutadana –ja no em sortia ni la paraula–, que hi han unes esmenes presentades i que tenim l'oportunitat d'apostar per aquesta política de rendes.

Per exemple, hi ha la proposta –que vostès saben que és Save the Children qui la defensa també, i crec que saben alguna cosa de pobresa infantil– que és un complement de renda de dos-cents euros per fill a les persones que reben la renda garantida –dos-cents euros. Està sobre la taula. Potser no caldria tanta política d'ajuts i subvencions augmentant la garantia de rendes. Hem proposat també que hi hagi un complement per a les famílies monoparentals, que també saben que són bona part de les famílies que viuen en nivells de pobresa, i els nens que estan en situació de pobresa són de famílies monoparentals. També hi ha un complement per discapacitat.

I ha proposat un complement per habitatge, perquè és que no parlar de l'habitatge i, sobretot no fer-ho en els termes que els hi ha plantejat la diputada Sabater, em sembla que és molt greu, perquè bona part de les rendes de les famílies es destinen a l'habitatge. Bona part d'aquelles famílies que són desnonades és perquè no tenen prou rendes per garantir aquest habitatge, i la Generalitat no està garantint l'habitatge d'emergència a les famílies que estan en situació de vulnerabilitat ni està obligant els grans tenidors a oferir lloguer social, ni està garantint un allotjament d'emergència digna a aquestes famílies que es passen mesos i mesos en pensions; això, quan en tenen. Per tant, parlar de drets de la infància i de combatre la pobresa infantil és parlar de la garantia d'accés a l'habitatge, però no amb una frase. És amb una política efectiva de garantia del dret a l'habitatge, que és una cosa que tampoc fa el seu Govern.

I és que parlar també de pobresa infantil és parlar d'educació. Ahir vam tenir un monogràfic sobre educació i sobre els resultats de l'informe PISA amb una intervenció, a més a més, una compareixença del president de la Generalitat que va convocar els grups parlamentaris. La resposta a les dades de l'informe PISA és només des d'Educació? O hem de fer una resposta també des de Drets Socials i pobresa infantil i desigualtat? La setmana vinent, quan hi hagi aquesta reunió, s'enfocaran també les condicions de desigualtat i de pobresa infantil que estan molt relacionades amb aquests baixos nivells de l'informe PISA? Més enllà del país d'origen dels nens i de les nenes que han fet els informes PISA. És la desigualtat i és la pobresa el que està provocant també aquestes dades nefastes en educació.

I després del dia d'ahir, la carta que envia la consellera avui, la consellera Simó, a les famílies el que provoca és la indignació novament de l'associació de familiars..., d'associacions de famílies de Catalunya, perquè justament torna a ignorar que el que cal és afrontar la desigualtat i, d'una vegada per totes, afrontar el tema de la doble xarxa, la xarxa pública i la xarxa concertada, que també genera desigualtat i segregació.

Per tant, nosaltres, per molt que les paraules sonin bé i que el Barnahus, sí, per fi, ja toca i que està molt bé i que sabem que és una experiència pionera durant uns quants anys i ara la volen desplegar, tot i que encara no arriba, per molt que puguem compartir alguna de les coses que es diuen, nosaltres ens abstindrem en aquells punts que ens sembla que és ja gairebé fregant l'escepticisme i el cinisme per part del Govern.

I votarem en contra del dèficit fiscal, perquè evidentment culpar el dèficit fiscal de la inoperància de les polítiques d'infància del Govern de la Generalitat de Catalunya és un nou exercici de cinisme i de pilotes fora.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se ara sobre les esmenes, té la paraula la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, vicepresidenta. En primer lloc, diputades i..., que heu intervingut, em dic Najat Driouech Ben Moussa, i m'hagués agradat que..., no és difícil, dir Driouech –no és difícil. Ho intentin. *(Alguns aplaudiments.)*

Per altra banda, jo torno a reiterar l'agraïment a la diputada Anna Feliu i a la diputada Dolors Sabater, la seva predisposició a transaccionar amb nosaltres i millorar el text final d'aquesta moció. Per altra banda, voldria també situar o respondre algunes de les preguntes..., ai, algunes de les afirmacions que han fet aquí les diputades que han intervingut.

Diputada Noemí de la Calle, parla... Veig que no hi és. *(Pausa.)* Ah, sí. Parla..., vostè en la seva intervenció s'ha negat i al mateix temps s'ha donat la raó en diferents punts, i el primer és el català. Vostè diu que l'educació és la base per a la igualtat; ho compartim. El català és la base per a la igualtat d'oportunitats, perquè

si realment no ens creiem que el català és la llengua de cohesió social, no anem bé –no anem bé. (*Alguns aplaudiments.*) Així que jo li agrairia que fes aquesta reflexió.

En segon lloc, el tema del dèficit fiscal. Miri, diputada De la Calle, estem parlant de 22.000 milions d'euros el 2022. Li puc assegurar que podríem fer moltíssimes polítiques estructurals en clau de drets d'infància; en podríem fer moltíssimes –en podríem fer moltíssimes–, i vostè ho sap.

La diputada Judit Alcalá. Ja l'hi he comentat: agraiem les esmenes, però molt lluny del que podríem haver acordat.

I, companya i diputada Susanna Segovia, ens sap greu, perquè ens hagués agradat que ens hagués acompanyat, hagués presentat alguna proposta d'esmena per millorar el text que creu que no s'hi ajusta.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció també es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dèficit fiscal i el deute històric

302-00364/13

Continuem amb el vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dèficit fiscal i el deute històric, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I per exposar-la té la paraula el diputat Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, vicepresidenta. Diputats... Bé, ha quedat clar a la Comissió d'Estudi sobre el Deute Històric, que acabem de tancar fa unes setmanes, que patim infrafinançament des de fa dècades. I no ho diem els diputats de Junts o els independentistes, sinó que ho han dit els tretze economistes experts en diferents àrees que han vingut a comparèixer a la comissió.

I, de fet, he de dir que tampoc cap diputat de la bancada unionista ha demanat compareixença d'altres economistes per parlar en un sentit contrari. Deu ser que no existeixen. I, per tant, ara ja podem dir alt i clar que Catalunya pateix un deute històric per part de l'Estat, aproximadament, de 456.000 milions d'euros, vinguin d'on vinguin, votin el que votin. I la pregunta és: quin país podríem tenir si no haguéssim patit tot aquest dèficit i aquest deute acumulat durant tots aquests anys? Algú s'ho pot imaginar?

Només cal mirar l'informe que es va publicar l'any passat per part de l'exconseller Castells, que ja es pot deduir que, sense dèficit fiscal en els darrers quinze, vint anys, avui Catalunya seria entre els cinc països amb més generació de riquesa de la Unió Europea: Luxemburg, Irlanda, Holanda, Dinamarca, Catalunya. M'és igual si som el tercer, el quart o el cinquè, però estaríem a la lliga d'aquests cinc països.

Però, tot i generar riquesa com els cinc països més rics d'Europa, som a la cua en molts temes, com s'està veient ara, tant en l'educació, com en la pobresa infantil, en atur. I, per tant, per solucionar això, el que cal és aplicar justament les conclusions d'aquesta Comissió del Deute Històric, que no és fruit d'un dia, és la feina feta durant divuit mesos conjuntament amb el suport dels diputats d'Esquerra Republicana, de la CUP i de Junts per Catalunya. I això és el que pretenem amb aquesta moció: que quedi clar que la solució no és un cafè per a tots, sinó un acord bilateral de finançament per a Catalunya, tenint en compte la nostra singularitat i aquest deute històric que ha quedat palès.

Per tant, com a mínim, això ens hauria de servir perquè, mentre no siguem un estat independent, el problema el podríem anar solucionant. I, en tot cas, el dia que siguem un estat independent, el que quedarà és passar comptes sobre el passat. Per això també vam fer aquesta Comissió del Deute Històric, per tenir dades per poder negociar actius i passius el dia que culminem la independència.

I no pot ser un acord de govern a govern, senyors d'Esquerra, perquè aquest Govern no té el suport d'una majoria parlamentària. El tenia al maig del 2021, amb dos acords de govern amb la CUP i amb nosaltres, però fa temps que no el té, i ja es veu en les votacions que tenim en aquest Ple. Els governs sabem que han de seguir allò que decideix una majoria parlamentària, i això és justament el que l'acord Junts i PSOE ha signat. I, per tant, cal seguir les conclusions i les propostes de la Comissió del Deute Històric. Perquè, senyors d'Esquerra, ens poden dir quins seixanta-vuit diputats estan d'acord amb acceptar la condonació d'un vint per cent del FLA? Quins seixanta-vuit diputats estan d'acord amb el traspàs de rodalies parcial i amb una gestió compartida amb l'Estat i un cafè per a tots? Ens poden dir quins seixanta-vuit diputats accepten 150 milions d'euros en recerca que siguin suficients, o que hagin de ser en recerca i no en educació, per exemple?

En tot cas, allò que vostès han pactat amb el PSOE no és el que s'ha votat en aquest Parlament, i els demanaríem que tots plegats negociem en la mateixa línia. No es tracta de si tenim una taula de negociació, o dos, o tres; es tracta de que quan negociem a Madrid ho fem tots en la mateixa línia i d'acord amb allò que ha votat la majoria del Parlament, i m'atreviria a dir allò que han votat els setanta-quatre diputats, el cinquanta-dos per cent de la majoria independentista. Per tant, siguem escrupolosos democràticament amb el que s'aprova en aquest Parlament.

I per això l'acord de Junts i PSOE parla justament de negociar en base a la singularitat i a la cessió del cent per cent dels impostos, perquè va en línia del que es va aprovar en aquest Parlament. I el que hem acordat, doncs, en aquestes conclusions de la comissió és que, mentre no siguem un estat independent, hem d'abordar cinc coses: la condonació del deute del FLA –de tot, no només el vint per cent–; la recaptació de tots els impostos i gestionar-los des d'aquí –en tot cas, es pot pactar una quota de solidaritat mai per sobre del principi d'ordinalitat–; la solució amb urgència de l'infrafinançament en sanitat, que afecta clarament el benestar dels catalans; exigir els imports de les infraestructures no executades i el deute de l'addicional tercera de l'Estatut, i disposar de l'agència de la seguretat social pròpia perquè els nostres pensionistes puguin tenir un nivell de vida d'acord amb el cost de vida a Catalunya.

I el que demanem també al Govern en aquesta moció és que es traslladin les conclusions al Govern espanyol i als organismes adequats de la Unió Europea. I també demanem que facin una campanya comunicativa per explicar a tothom, perquè tothom en sigui conscient, per què això interessa a tots els catalans i m'atreviria a dir que sobretot a aquells que més pateixen per manca d'ajudes públiques. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Per tant, continuaré després amb les respostes a les esmenes, però de moment acabo aquí.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Té la paraula, per defensar l'esmena presentada per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el diputat Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputats, diputades. Bé, volia començar amb una qüestió que em sembla que és òbvia i que és evident, que és aquesta situació d'injustícia econòmica que pateix no només Catalunya, sinó el conjunt dels Països Catalans i, per tant, d'aquesta situació de falta de capacitat de poder gestionar els propis recursos econòmics i totes les conseqüències negatives que té.

No ens sembla que sigui casual que precisament siguin els Països Catalans, en el marc de l'Estat, qui estan en una pitjor situació en aquest sentit; no només Catalunya, sinó també les Illes i el País Valencià. I és obvi que treure els recursos econòmics, treure la capacitat de gestionar els recursos econòmics també és una forma de control, i no és una forma de control nova per part dels estats davant de les nacions. Per tant, no és cap casualitat.

Una segona qüestió o un segon element que ens sembla rellevant posar damunt la taula –i que crec que amb aquesta dialèctica que hem tingut en l'esmena, finalment, ens hem posat d'acord, cosa que els hi agraiïm– és que, quan parlem de sobirania, o es té o no es té. Per nosaltres no existeix la sobirania econòmica al marge de la sobirania política. I era una qüestió que volíem evidenciar i que ens semblava important posar damunt la taula.

Ho volíem evidenciar encara més. I per això també els hi fèiem una proposta que, finalment, no ha entrat dins la transacció, que és que només amb la sobirania de Catalunya podíem resoldre tots, i també, els problemes econòmics, i no amb pactes fiscals o amb concerts econòmics. Això, finalment, no ens hem posat d'acord amb incloure-ho. En tot cas, entenem que forma part d'una agenda del seu partit i d'una negociació que estan fent o que volen fer, que, en tot cas, no compartim, perquè nosaltres tenim aquest principi de que la sobirania es té o no es té.

En el conjunt de la moció, la majoria de punts els hi votarem favorablement. Farem un parell d'abstencions en qüestions concretes, concretament en el punt segon, on parlen de les conclusions d'aquesta comissió com la via per solucionar tota la falta de sobirania o tots els problemes econòmics del país. Pensem que ens en resoldria una part, però no tots.

Tampoc votarem a favor del punt 4, no?, perquè ens sembla que parla de negociar per aquesta sobirania econòmica. És una via que no compartim. Ja els hem dit que nosaltres no compartim que puguem anar amb subterfugis i no anar a la negociació o anar a l'element central que cal discutir amb l'Estat espanyol i que cal posar damunt la taula, que és el dret a l'autodeterminació.

I, finalment, el punt 8, respecte al que és la campanya comunicativa, que ens generava certs dubtes. En tot cas, ens hi abstindrem.

I, finalment, volíem acabar amb una reflexió, que és que, si bé òbviament una falta de capacitat de gestionar els propis recursos econòmics genera desigualtat, gestionar els propis recursos econòmics no ha de per què acabar amb aquestes desigualtats. Perquè si, en comptes de tres magdalenes en tenim sis, però les sis, igual que les tres, se les queda el mateix i la resta seguim tenint-ne zero, segurament la mitjana serà de dos per persona en comptes d'una, però la realitat serà que la majoria seguirem tenint-ne zero.

Així que moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... En primer lloc, m'agradaria dir benvinguts o benvingut, diputat Canadell, o ben tornat. Ens encanta, de debò –no l'hi puc amagar–, sentir-lo, sentir-los, a vostès, de Junts, parlar d'acord. Després podem dissentir –i, de fet, ho fem– en els coms. Però, de debò, li dic amb tota la sinceritat que ens encanta sentir-los parlar d'acord, si bilateral, multilateral... Ens encanta que hagin tornat a allò que alguns en diuen «l'independentisme constitucional»; en tot cas, a fer política dintre de l'àmbit de les institucions. Benvingut, ben tornat. Com li dic, ens agrada, ens agrada molt aquesta posició que tenen.

Tenim avui una moció de Junts sobre el dèficit fiscal i el deute històric, segons resa l'encapçalament de la moció, una nova moció sobre un tema, diguem-ne, recur-

rent al llarg dels darrers anys. De fet, és el gran tema, probablement, que vostès han utilitzat, hi insisteixo, com a argument polític per defensar les seves posicions independentistes.

Vagi per endavant que nosaltres compartim la prioritat de la reforma i la millora del sistema de finançament autonòmic i que s'abordi el problema del deute acumulat pel finançament insuficient dels serveis fonamentals, com és una constatació i una realitat que ha estat. Dissentim, hi insisteixo, del plantejament que fan, en l'estratègia que vostès defensen.

De fet, en la pròpia moció, en un apartat, l'apartat 4, es diu, entre altres coses, «participar en les reunions multilaterals per la reforma d'un sistema de finançament». Ens sembla que il·lustra bé el que volem dir. I, de fet, l'hi dic: ens sembla –l'hi dic literalment– una gesticulació estèril i contraproductiu.

No se'm poden acudir millors paraules per definir el que ens genera d'opinió aquesta expressió. De fet, la resta de la moció creiem que és una gesticulació estèril i contraproductiu. I, dic, no se'm poden acudir millors paraules perquè són les que va pronunciar ahir al vespre l'exconseller Giró respecte a la no presència de la consellera Mas en el Consell de Política Fiscal i Financera. Em sembla que li hauríem de fer més cas. L'estratègia, hi insisteixo, ens sembla estèril i contraproductiu, i que no té els resultats que vostès persegueixen.

Però, més enllà de les constatacions que es plantegen i la proposta d'assumir conclusions de la Comissió del Deute Històric, nosaltres partim de l'anàlisi següent. Vostès defensen bàsicament: «Espanya finança malament Catalunya. Els problemes de finançament tenen la culpa dels problemes de Catalunya. La culpa dels problemes de Catalunya la té Espanya.» Però, diguem-ne, aquest argument, que és simple, realment cala, al nostre entendre, no és vàlid. No és un argument lògic vàlid. Li podria fer un argument alternatiu. I els hi plantejo el següent: «El Govern de la Generalitat de Catalunya gestiona malament. Quan els governs gestionen malament, la societat té alguns problemes. La societat catalana té problemes, té alguns problemes, perquè el Govern de Catalunya gestiona malament.»

Com he dit al principi, això no treu que nosaltres defensem clarament la necessitat de la reforma i millora del sistema de finançament, però això no treu que el pressupost del 2021 tenia un sostre de despesa de poc més de 28.000 milions. El 2022 no n'hi va haver. El del 2023 va créixer 3.098 milions. Per al 2024, segons el que va aprovar el Govern fa unes setmanes, ascendirà a 36.684 milions; 3.200 milions més. Des del 21 hem crescut 8.600 milions d'euros. Imaginin-se aquesta progressió en una economia familiar. El 2024, l'increment de la transferència de l'Estat se situarà per damunt dels 29.800 milions d'euros, gràcies a que l'aportació de l'Estat s'incrementa en conjunt un 14,9 per cent. En canvi, per això hem invertit més en Salut; hem passat en pocs anys de 9.000 a 13.000 milions d'euros de despesa. Hem vist alguna millora? No. S'ha incrementat el pressupost d'Educació. S'ha notat alguna millora? No. Els resultats de l'informe PISA ens situen molt malament. Tenim una sequera respecte a la que durant deu anys no hem fet front, no hem fet les inversions necessàries. Estem a la cua en desenvolupament de renovables, i no és ni tan sols una qüestió de recursos, sinó directament de gestió. I el Govern, i especialment el president, diuen sovint que destinen més recursos que mai des del Govern de la Generalitat.

Tuit del president de la Generalitat al principi de curs. Deia: «Comencem un nou curs amb més recursos que mai» –6 de setembre. 27 d'octubre, comunicat del Govern: «S'estan destinant més recursos que mai al sistema educatiu.» 17 de novembre, en relació amb la sequera, es deia, entre altres coses, que «el Govern ha mobilitzat més recursos que mai». Més recursos que mai i pitjors resultats que mai. El Govern de la Generalitat de Catalunya no té un problema de recursos o de finançament; té un problema de gestió.

Em sembla que ahir la consellera Vilagrà va parlar de joc figurat dels infants de P3. I és que a Esquerra Republicana, com a vegades els hi passa als infants quan mengen, el Govern li fa bola. I no estic parlant de joc simbòlic de P3.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora Isabel Lázaro Pina.

Isabel Lázaro Pina

Gracias, presidenta. Buenas tardes. Mire, según los datos ofrecidos por el Banco de España a 3 de noviembre de este año, hace un mes, Cataluña es la región de España que más deuda tiene con el FLA. Exactamente 73.110 millones de euros. Ahora, sí, les condonarán el veinte por ciento, pero aún queda mucha deuda, ¿eh?

¿Y saben qué pasa? Que esta deuda genera un desequilibrio con consecuencias fatales para nuestra economía y para la población. Y viene el diputado de Junts, el señor Canadell, a decir en este atril que Cataluña recibe menos dinero del Estado español del que necesita. El mismo discurso de siempre: si Cataluña fuese independiente, pues seríamos todos los catalanes muy ricos. A veces dudo de si se creen sus propios mantras, si se hacen trampas al solitario o simplemente engañan a sus electores.

Su moción, que presenta un supuesto déficit fiscal y su deuda histórica, es por sí sola una falta de respeto a miles de catalanes y españoles, como lo ha sido la Comisión de Estudio sobre la Deuda Histórica del Estado con Cataluña, a la que VOX se opuso, y que culminó en el informe que VOX votó en contra, igual que votaremos en contra de todos los puntos de su moción.

Ustedes, en su imaginario separatista, siguen con el mantra de «*Espanya ens roba*», mientras saquean –ustedes, ¿eh?, ustedes– cientos de millones a los catalanes mediante impuestos propios. Pensábamos que con la aprobación de su informe pondríamos fin a meses en los que ustedes han dedicado muchas horas a hablar del malvado Estado español, en lugar de dedicarse a solucionar la vida de los catalanes. Dieciocho meses, ha dicho el señor Canadell, meses que se han perdido en esa comisión en lugar de buscar soluciones, por ejemplo, a la dramática situación de las listas de espera en los centros sanitarios o ayudar a empresas a crear empleo para reducir el paro o preocuparse por la seguridad en nuestros barrios, donde cada día aumenta potencialmente el grado de delincuencia.

Ustedes, una vez más, usan el falso argumento de la infrafinanciación en nuestra región, pero siempre, casualmente, evitan hablar de pensiones, así que nosotros lo vamos a recordar. Nuestra región, Cataluña, tiene casi 1,8 millones de pensionistas, que suponen 2.209 millones de euros al mes en gasto en pensiones, según los datos de la seguridad social. En Cataluña tenemos un claro déficit en este tema. En 2022 tuvimos un déficit de 5.871 millones de euros solo en pensiones contributivas. Estos datos son aún más graves hasta la fecha del 2023, a 30 de septiembre: el gasto para las pensiones contributivas en toda Cataluña suma 21.154 millones de euros. En cambio, la recaudación de la Generalitat solo suma 13.140 millones. Si la Generalitat tuviera que pagar con lo recaudado las pensiones de Cataluña, pues no podría. Hoy, para pagar todas las pensiones, la Generalitat necesita que lleguen todos los meses 642 millones o, lo que es lo mismo, nuestra región, Cataluña, necesita 7.700 millones al año más de lo que recauda para poder pagar las pensiones.

Llevamos años escuchando mentiras del separatismo, que si España nos roba, que si pagamos más que el resto, que si no se nos da lo que a otras, pero la verdad es una, y si hoy en Cataluña se cobran pensiones es gracias a la generosidad, compromiso y solidaridad del resto de España. (*Alguns aplaudiments.*)

Esta moción, señores secesionistas, es una muestra más de su supremacismo. Ustedes se creen superiores a nuestros compatriotas andaluces, gallegos, murcianos,

castellanos... Ustedes son unos auténticos supremacistas. Y esta moción les retrata, al pretender que se les trate de forma diferente que a los demás; se deben creer superiores.

Miren, los territorios no pagan impuestos; los pagan las personas físicas y jurídicas. Y si su cantinela falsa la aplicamos dentro de nuestra región, también hay fincas, barrios o poblaciones que contribuyen más que otros. ¿Qué hacemos, que se lo queden ellos? Es puro sentido común.

Ha llegado el momento de rescatar palabras que jamás debíamos haber olvidado, como «compromiso», «solidaridad» o «bien común». Miren, el dinero de nuestros impuestos no puede seguir financiando la fiesta de los políticos, sino que ha de dedicarse (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) a erigir unos servicios públicos fuertes –acabo, presidenta. Hemos de tomar una decisión: o autonomías o pensiones, y eso no entiende de sus mentiras separatistas.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; bona tarda a totes i tots. Bé; amb relació a la moció que ha presentat el senyor Canadell, aviam, la moció, crec que barreja dos conceptes diferents: dèficit fiscal i deute històric, que ens poden dur a confusió, ja que un és el resultat d'un càlcul entre el diferencial de l'aportat i el rebut emmarcat en un model determinat que estableix unes regles de joc per assignar ingrés públic i despesa i inversió públiques en lo global. Ho barreja, diguéssim, amb un altre concepte que obeeix a una projecció subjectiva amb relació a allò que considera que em correspon i no m'ha estat concedit. No deixa de ser, diguéssim, una cosa objectivable enfront d'una projecció subjectiva.

Així, la moció va barrejant conceptes que es deriven d'un model de finançament determinat, que poden il·lustrar insuficiències de la definició del model o bé de la seva aplicació amb d'altres, eh?, barreja amb d'altres conceptes que volen determinar un suposat deute històric que es vol establir en base a una projecció de finançament d'un marc institucional de Catalunya avui inexistent.

El primer, el dèficit fiscal, és derivat del model de finançament. Per tant, diguéssim, creiem que és just i oportú plantejar-nos-ho, atesa l'àmplia coincidència que creiem que hi ha en aquesta cambra de la necessitat de reclamar la revisió, diguéssim, d'aquest model caducat des del 2014 i que s'ha mostrat a totes llums insuficient per atendre les necessitats dels catalans i catalanes i injust en el resultat final de la seva aplicació, atès que l'assignació de recursos *per capita* per atendre els serveis públics transferits és inferior a la mitjana i no té en compte la realitat socioeconòmica del país. Crec que aquí hi ha un ampli consens.

Però, pel que fa al concepte de deute històric, no podem assumir el plantejament que es fa, entre altres qüestions, perquè en la pròpia comissió d'estudi vam escoltar un nombre important d'experts que van deixar clar que aquest no és un concepte que es pugui suportar sota cap base científica i que, en qualsevol cas, no és reclamable jurídicament, atesa la manca de base legal en què es sustenta.

És per això que no podem assumir com a conclusions de la comissió d'estudi allò que en la pràctica és la conclusió de dos grups que van consensuar una proposta, i no del conjunt de la comissió d'estudi. Unes conclusions més situades en les dinàmiques de relació o de mala relació política que aquests dos grups mantenen en els darrers temps, més preocupats per la seva rivalitat en l'espai polític que volen hegemonitzar que no pas per construir una posició política compartida amb el conjunt del catalanisme polític que ens permetés disposar de major força en una previsible negociació d'un nou model de finançament que superi les limitacions de l'actual i es

sustenti en donar respostes adequades a una major capacitat per finançar les polítiques al servei de la ciutadania i del país.

L'única proposta que es fa amb relació a la negociació d'un nou model de finançament de Catalunya és la de *no* negociar cap acord que no sigui bilateral i singular i *no* participar en les reunions multilaterals per a la reforma del sistema de finançament. No ens sembla molt constructiu que l'única proposta que es fa amb relació al nou model de finançament sigui en negatiu, ja que fins i tot es podria formular en positiu: proposar un model de finançament de Catalunya que incorpori les singularitats pròpies de la voluntat compartida d'avançar en més i millor autogovern. Segur que en aquesta formulació positiva ens hi haguéssim trobat molt més que no pas en la negativa, que ens sembla que es queden sols. Però sembla que en la seva disputa per negociar en nom de Catalunya opten per la negativa abans que per la propositiva.

Per això, quan m'he llegit la moció, he recordat un compositor cubà, el senyor Osvaldo Farrés, que ens va deixar una celebrada cançó, la lletra de la qual em sembla molt descriptiva del seu plantejament i de com respon la necessitat d'un nou model de finançament per a Catalunya: «Siempre que te pregunto / que cuándo, cómo y dónde / tú siempre me respondes / quizás, quizás, quizás. / Y así pasan los días / y yo desesperando / y tú, tú contestando / quizás, quizás, quizás. / Estás perdiendo el tiempo / pensando, pensando. / Por lo que más tú quieras, / ¿hasta cuándo?, ¿hasta cuándo? / Y así pasan los días / y yo desesperando / y tú, tú contestando / quizás, quizás, quizás.»

Doncs potser, senyor Canadell, ja va sent hora d'entendre que cal deixar enrere la seva lògica de disputa per un espai polític cada cop més estret i obrir-nos a l'oportunitat de sumar el conjunt de forces catalanistes per posar sobre la taula del debat del finançament una proposta pròpia per a Catalunya que superi les actuals limitacions del model i que, en el marc de la negociació, sigui capaç de donar resposta als principals dèficits que tenim constatats en termes d'ordinalitat, en termes de suficiència, en termes de reconeixement de les especificitats competencials pròpies.

Res més.

I moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García González.

Joan García González

El senyor Gallego sempre em fa el mateix. Jo, al final, un dia prometo cantar alguna cosa després d'ell, tot i que amb aquesta veu no crec que pugui fer-ho avui.

Señor Canadell, echaba de menos una de sus mociones. De hecho, hemos escuchado este mantra eterno del déficit fiscal en diferentes intervenciones, en comisiones, en diferentes puntos que no tienen nada que ver con economía. Da igual, no importa, el mantra hay que repetirlo una y otra vez.

Y yo hoy vengo, primero, a recordarle que cuando hablan de este tipo de deudas de los territorios me recuerdan a esa obsesión que tienen con el antiguo régimen, con la edad media. A usted le gusta mucho la historia. Es un realmente... Siempre me siento más liberal cuando hablo con usted, porque yo realmente reivindico al ciudadano, que es el que paga los impuestos, y usted reivindica los territorios, como se hacía en el antiguo régimen. En eso que tanto aman ustedes, del 1714, cuando había esas cortes con *tres brazos* y que dos de ellos no pagaban impuestos porque eran privilegiados, y esta pseudodemocracia que usted nos defiende, y a la que muchas veces la CUP se suma, curiosamente, ese partido ultramontano y medio neomedievalista que usted también, pues, comparte.

Entonces, es como mínimo..., me hace sentir bien y me hace sentir y reivindicar los cambios que en el siglo XIX se produjeron y que nos llevaron a que los ciudadanos son los que pagan los impuestos y los pagan, actualmente, según su renta. Y da

igual que viva en Barcelona, en Sabadell o en Oviedo. Un ciudadano, en todo caso, si hay alguna diferencia en lo que paga de su IRPF, por ejemplo, es muchas veces en la parte autonómica, que aquí sí –aquí sí– que nos esquilman todo lo que pueden. O sea, la presión fiscal de la parte autonómica normalmente la acabamos pagando en Cataluña como no la pagan en otros sitios.

Por lo tanto, primera cosa que creo que tenemos que dejar clara: no existen los balances entre territorios –no existen–, no existe, por lo tanto, ese concepto que ustedes defienden del déficit fiscal. Pero es que, además, ustedes siempre utilizan los mismos trucos para hacer estos cálculos, y lo saben. Saben que hay diferentes formas de calcular esos déficits fiscales, esas balanzas fiscales, y utilizan siempre la que más les favorece.

Y si necesitan crear un método para que les den... ¿Cuántos ha dicho: 450.000 millones? ¿Desde cuándo? ¿Desde el 1714, desde 1985, desde...? Da igual, no importa. Si usted necesita que sean 1.000, 2.000, 5.000, 50.000 millones, ya se creará su método de cálculo y nos lo vendrá a decir. Lo que más me molesta es que ustedes vienen, dicen una cifra, la repiten cincuenta veces, y en este Parlamento muchísima gente la utiliza como una verdad absoluta.

Antes hemos escuchado una moción en la que se hablaba de eso. Estamos hablando de temas sociales y se dice que hay un déficit fiscal de un número, de una cifra, que usted ha repetido muchas veces, porque ahora están combatiendo los dos grandes partidos independentistas en esto, y la utilizan para decir que no tenemos recursos suficientes porque pasa esto. Igual que la *llengua catalana com a cohesió social*, que, por cierto, utilizo el castellano, que también es una lengua de cohesión social. Entérense, el castellano también cohesiona, porque realmente lo que cohesiona en Cataluña o debería cohesionar es la educación. Y, como todos sabemos, la educación en Cataluña, pues, funciona como funciona.

Seguimos con todo esto. ¿Nosotros qué hemos dicho una y otra vez sobre el déficit fiscal? Pues que precisamente el error es establecer límites territoriales a esas balanzas y a ese tipo de intercambios, porque al final, en un sistema fiscal progresivo como el nuestro, lo lógico es que las comunidades autónomas que tienen más recursos, tanto sus ciudadanos como sus empresas, paguen más. Eso es lo lógico. Pero, además, es que las comunidades autónomas, como unidades de intercambio de este balance, podrían reducirse y podríamos ir a hablar de unidades territoriales como pueden ser los municipios, como pueden ser las provincias, las comarcas. No, mire, señor Canadell, se lo he dicho muchas veces: yo y mi solidaridad..., y de hecho la redistribución de mi riqueza, me da igual que la reciba una persona de Almacelles o de Binéfar. Me da igual. Y todo lo demás es supremacismo, es xenofobia y es ultranacionalismo, que es lo que ustedes en realidad defienden.

Una fórmula de ver la política que aparte tiene un nombre y que se acerca mucho a uno de los grandes males que hemos tenido en Europa durante todo el siglo XX; es un error. Y eso sí que no cohesiona –eso sí que no cohesiona–; enfrentar a los ciudadanos de un territorio no cohesiona, y ustedes lo hacen. Porque lo que hacen realmente es insultar al resto de españoles diciendo que nos roban. Y eso es mentira.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. Desde el escaño, brevemente, para fijar nuestra posición acerca de esta moción presentada por Junts per Catalunya acerca de la supuesta deuda histórica de Cataluña y del sistema de financiación. Una moción que, sin entrar en los números, porque el papel lo aguanta todo, vemos que lo que se desprende de esta es una apuesta por la política de la silla vacía; una política de la silla vacía en la que Cataluña no esté representada en los órganos oficiales donde precisamente se negocian este tipo de cuestiones. Sin ir más lejos, el pasado lunes o martes asistimos

al plantón de la *consellera* de Economia al Consejo de Política Fiscal y Financiera, donde, insisto, se negocian y se acuerdan este tipo de cuestiones.

Dicen ustedes que el sistema de financiación de Cataluña, pues, es malo. Y, fíjese, le voy a decir: cierto. Sí que puede ser no suficiente el sistema de financiación para Cataluña. También es cierto que no solamente para Cataluña, sino también para otras comunidades autónomas. Pero es que el sistema de financiación que está vigente es el que acordaron el señor Zapatero y el señor Artur Mas en el año 2009. ¿Ustedes se acuerdan de quién es el señor Artur Mas? ¿Se acuerdan? Pues es que era su presidente de su marca histórica anterior, y fue él el que acordó el mejor sistema de financiación para Cataluña, cuando era evidente que ese sistema era nefasto para Cataluña. Pero ustedes lo vendieron como el mejor sistema de financiación para Cataluña.

Ahora dicen que es malo y que quieren cambiarlo. Pues bien, pero háganlo donde se debe hacer, que es en el Consejo de Política Fiscal y Financiera. Ahí se debate y se acuerda por parte de las comunidades autónomas el régimen de común financiación, entre las que está Cataluña. Lo que no sirve es apostar por una política de silla vacía, porque el espacio que dejamos vacío lo ocupa inevitablemente otra comunidad autónoma. Y es lo que ustedes no entienden. Se creen que, por el hecho de pretender negociar de forma bilateral, cosa que no va a ocurrir, vamos a mejorar nuestro sistema de financiación. Eso no es cierto. Es que para eso existen los órganos oficiales, para negociar y acordar donde se debe hacer, y no apostar por políticas fantasiosas que no conducen a ningún sitio positivo a Cataluña.

Por tanto, si ustedes lo que quieren es apostar por mejorar nuestro sistema de financiación, inviten a la *consellera* a cumplir con su obligación, que es acudir a los órganos oficiales. Y no precisamente lo contrario, que es «oiga, *consellera*, usted no acuda e intente negociar de forma bilateral», porque eso no va a ocurrir. Es una fantasía. E insisto, el espacio vacío que dejamos lo ocupará inevitablemente otra comunidad autónoma.

Por tanto, y en consecuencia, nosotros no podemos dar apoyo a una moción que, en definitiva, apuesta por una política de brazos caídos en cuanto a la mejora del sistema de financiación de Cataluña, porque se negocia donde se tiene que hacer y no donde a ustedes les gustaría hacerlo.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Jaume Butinyà i Sitjà.

Jaume Butinyà i Sitjà

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Junts per Catalunya presenta una moció amb la que només hi podem estar d'acord. S'hi plantegen un seguit de reivindicacions que per a Esquerra Republicana de Catalunya ens són molt conegudes i les hem defensat durant molts i molts anys, potser masses anys. I hem vist com a poc a poc altres se les han anat fent seves i també les defensen. Benvinguts.

Evidentment, coincidim amb l'anàlisi, amb les conclusions i, fins i tot, amb les propostes per revertir l'infrafinançament i la desinversió a Catalunya per part de l'Estat espanyol. Deixin-me dir que hauríem preferit –de fet, així es va aprovar en comissió– presentar el dictamen de conclusions aprovat en comissió en aquest ple-nari formalment, i no a cop d'espòilers i a xarxes i a diaris, presentant una moció ara que podíem haver aprovat igualment un cop feta aquesta presentació a la que em referia. No alludiré a un cantant cubà, però sí a Charly Reixach: «Primer dinem i després soparem.»

Com deia, aquesta moció és conseqüència directa de la Comissió d'Estudi del Deute Històric de l'Estat espanyol amb Catalunya i en recull les conclusions. Una comissió que ha permès analitzar l'impacte acumulat del dèficit fiscal al llarg dels

últims quaranta anys, la insuficient i lenta execució d'infraestructures, el dèficit en l'àmbit de la seguretat social, l'infrafinançament de la Generalitat i com tot això afecta el benestar de la ciutadania.

Ja sigui amb governs del PP o del PSOE, el dèficit i la no inversió es mantenen com una constant universal. Més enllà de calcular el dèficit fiscal acumulat, xifrat en 450.000 milions d'euros a partir de 1982, senyor García, més ens preocupen les seves conseqüències.

Però al nostre grup el que ens interessin són les mesures per corregir-ho, i en voldria destacar tres. Primer, reclamar la condonació del deute públic acumulat per la Generalitat, conseqüència de sistemes de finançament clarament deficitaris que s'han mantingut entorn del setze per cent del PIB.

Segon, aconseguir un sistema de finançament propi. L'infrafinançament impacta de manera decisiva en el benestar de la ciutadania. Catalunya ha estat i és aportadora de recursos a les arques de l'Estat, però això no es pot mantenir de manera indefinida sense perjudicar el desenvolupament econòmic i social.

I, tercer, aconseguir la gestió de totes les infraestructures del territori català –el traspàs de la xarxa ferroviària, la viària, per exemple– i articular els mecanismes que compensin el dèficit d'execució en infraestructures i obra a Catalunya, que pateix any rere any, pressupost general rere pressupost general de l'Estat.

Un diagnòstic que compartim, que hem aprovat Esquerra, Junts i la CUP, i que el Govern de la Generalitat s'ha fet seu. Per a Esquerra Republicana de Catalunya, el deute històric és molt important. Tan prioritari que quan en tenim oportunitat ho negociem. I ho hem fet amb resultats: el dinou per cent de reducció del deute, traspàs de rodalies, encomandes de gestió.

Sabem que la via és la negociació, i ho sabem a Esquerra Republicana, ho sap la consellera, ho sap el Govern. Malgrat tot, votarem a favor del punt 4. Cal que anem més enllà, hem d'anar més enllà de proclames. Aprofitem la informació i el coneixement que ha resultat de la comissió per fer camí junts cap a una sobirania, també la fiscal.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre l'esmena, té la paraula el senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, presidenta. Consellera, gràcies per venir, encara que hagi sigut a última hora. Primer de tot, al senyor Pellicer, gràcies per l'esmena i perquè ens hem posat d'acord de seguida. I totalment d'acord amb la línia de l'esmena, que entenem que fins que no tinguem un estat propi no solucionarem del tot el dèficit fiscal. El que passa és que, com vostè sap, per reactivar la DUI, que és el que ara necessitaríem, ens calen seixanta-vuit diputats. Vostès en tenen nou, nosaltres trenta-dos i ens en falten vint-i-set, i sembla que això avui no és possible.

Per tant, nosaltres, mentre això no sigui possible, hem triat fer de la necessitat virtut. I, mentrestant, avancem en tot allò que puguem. I, miri, hem aconseguit, de moment, que es parli de l'amnistia, que estigui en marxa –ahir ho vam veure–, que es pugui parlar al Congrés en català –en quaranta-cinc anys això no s'havia pogut fer–, que a la Comissió Europea el Govern del PSOE hagi demanat –que això tampoc no s'havia fet mai– l'oficialitat, que les dues comissions d'investigació del 17 d'agost i del «Catalangate» es posin en marxa –no havia pogut ser fins ara–, que no ens tractin de terroristes a l'Europol –no havia pogut ser–, que no figurem a la directiva d'intel·ligència, que hi hagi una negociació real amb un verificador per parlar d'autodeterminació –totalment d'acord amb vostè que és l'element central– i que, a més a més, puguem parlar sobre la recaptació del cent per cent dels impostos. Per tant, déu-n'hi-do, el que hem aconseguit en poc temps.

Senyor Riba, escolti'm, m'agrada que ara digui que sí, que a l'acord, el que sigui. Bé, doncs, escolti'm, un acord bilateral i singular, no se n'havia pogut parlar mai, d'això. Ara vostè sembla que diu qualsevol tipus d'acord. Doncs ja anem bé. Sembla que això de la necessitat virtut ens anirà bé a tots.

I tenim infrafinançament o no en tenim? Vostè hi era el 2012 a Catalunya? Va veure aquella manifestació en què una part important del país es queixava d'això? Escolti'm, què han fet en deu anys per solucionar aquest problema? Per tant, aquest és el gran problema que tenim.

I, senyor Gallego, no és reclamable jurídicament tot el que hem parlat, però sí políticament. Vostès pensen fer-ho o no? O sigui, tenim dret a reclamar tot el que hem patit durant tots aquests anys o vostès no ho volen fer? Quizás lo deberían hacer.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre Rodalies de Catalunya

302-00365/13

I passem ara al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre Rodalies de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula la senyora Cristina Casol Segués.

Cristina Casol Segués

Bé; gràcies, presidenta Erra. Membres de la Mesa, diputades, diputats, bona tarda a tothom. En la interpellació de Junts per Catalunya ja vam deixar molt clara la nostra desconfiança d'aquest acord de cogestió entre el Govern català amb el Govern de l'Estat, ja que per nosaltres el quid de la qüestió és, era mantenir aquesta lluita per la titularitat pròpia del Govern, per la titularitat única del servei de rodalies, i no seguir i anar de la mà amb l'Estat espanyol, perquè Catalunya, clarament, si ho fa així, perd sobirania i perd capacitat d'autogovern.

Dit això, els vull raonar amb més detall aquesta desconfiança històrica, i ho faré en una clau molt territorial, fent referència justament a un article publicat a la premsa de Lleida, a la premsa lleidatana, concretament al diari *Segre*, la setmana passada. Un article sobre el traspàs de rodalies justament signat per la consellera Capella, on esmenta que, entre altres, Lleida serà una peça fonamental del futur sistema mixt de rodalies del Govern català amb l'Estat espanyol. Dit això, i en una clau molt pròpia i molt territorial, l'article fa esment de la voluntat del Govern català d'arribar a assolir un sistema ferroviari fiable que deixi enrere els menysteniments, els retards, que deixi enrere els accidents, les avaries, el mal tracte a l'usuari, que deixi enrere el deixar sempre enrere els catalans.

Doncs, justament per aquesta raó, a Junts per Catalunya hi som perquè aquesta voluntat no quedi en una il·lusió, en una il·lusió d'aquelles que ens dolen molt, també als lleidatans, perquè fa esment en aquest article d'un compromís per a tres línies de rodalies a Lleida. I amb aquesta exemplificació es compromet amb un dels territoris més vulnerables de Catalunya. Vulnerable perquè Lleida, la província de Lleida, és un territori que sempre queda enrere en infraestructures. Bé, Lleida queda enrere en moltes coses, però sobretot queda enrere en inversió estatal.

I, tornant al fil de l'article, quan els lleidatans llegim sobre l'assumpció del Govern català d'aquesta corresponsabilitat en competències, justament perquè quedem enrere, pensem que la nostra confiança és zero o gairebé sota zero. I perquè no te-

nim cap confiança en l'administrador de la infraestructura, tampoc tenim confiança en l'operador del servei, ni tampoc tenim confiança en el Govern de l'Estat. I és incompreensible que pugui confiar-hi el Govern català davant de la crua realitat que patim molts usuaris de rodalies, d'aquest servei públic, a Catalunya. Però, bé, aquí som, davant d'un acord que el Govern rubrica amb qui no compleix mai.

I per aquesta raó també parlem en nom de molts usuaris quan diem que cal demanar moltíssimes garanties, perquè històricament els governs no han cobrat mai per avançat de l'Estat, sinó que més aviat ha sigut a la inversa: sempre s'han avançat per acordar amb l'Estat. I cal que aquest Parlament examini amb tot detall aquest acord, perquè... Per això els hi proposem que aquest comissionat de traspàs de rodalies es reuneixi trimestralment amb una representació de tots i cadascun dels grups parlamentaris d'aquesta cambra per fer un bon seguiment i una millora d'aquest acord de traspàs. I així també demanem un debat i un seguiment semestral en el marc parlamentari en la pròpia Comissió de Territori. Tot això amb la finalitat de donar compliment a un acord adoptat en aquesta cambra per una gran majoria, un acord de nom Resolució 820, de la present legislatura, que instava el Govern català a exigir al Govern de l'Estat el traspàs integral i complet de rodalies i dels serveis ferroviaris d'alta velocitat Avant.

Dit això, també és importantíssim i és del tot necessari continuar amb l'exigència del Govern de l'Estat per a la transferència del finançament per a la gestió dels serveis ferroviaris catalans i del seu traspàs integral. I tot això, és clar i amb evidència, tal com estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya i sense oblidar-nos mai de la compensació total del dèficit històric d'inversions a Catalunya.

Bé, doncs, a partir d'ara, tot dependrà de l'Estat i també del Govern de la Generalitat, que serà corresponsable, corresponsable d'un traspàs de rodalies de mitja sobirania ferroviària. I per això Junts per Catalunya, que volem totes les garanties perquè sabem que només hi seran en virtut d'un traspàs integral i complet, volem garantir aquesta fiabilitat de la qual parlava l'article perquè no ens caiguin a sobre totes les catenàries. I és que és aquesta la qüestió que apunta l'article: tenir la potestat de planificar el futur del nostre territori, on si Catalunya ha d'esdevenir un nou estat hauria de ser capaç d'actuar com a tal ja en aquest moment i seguir lluitant per aquesta titularitat única del servei amb un traspàs integral i complet, avantposant així l'interès general del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bé, el debat d'aquesta moció ens permet parlar una mica sobre el traspàs de rodalies, ja que aquest monogràfic que s'havia de fer sembla que des de que hi ha l'acord entre Esquerra i el Partit Socialista ja no corre tanta pressa.

Nosaltres en aquesta moció hi hem presentat tres esmenes, de les quals Junts ens n'ha acceptat dues. Una, l'esmena 1, era pràcticament de forma, perquè diferenciava les funcions entre Adif i Renfe dins del sistema actual de rodalies.

L'altra esmena que Junts ens ha acceptat és la incorporació d'un nou punt que fa referència a les connexions que els serveis de rodalies tenen a dia d'avui amb la Catalunya del Nord, entre els trams que van de Puigcerdà i la Tor de Querol -R3- i entre Portbou i Cervera de la Marenda -R11. Pot semblar estrany o potser una qüestió fora de lloc en una moció com aquesta, però ho hem trobat necessari perquè vostès feien referència a la Resolució 820, en què es parla del servei que transcorre íntegrament dins de Catalunya, entenent-la com a Catalunya autonòmica. I pensem que

aquestes dues connexions de rodalies amb la Catalunya del Nord en cap cas haurien de quedar al marge dels acords que es prenen sobre rodalies.

No ho trobem una qüestió menor, sobretot després d'escoltar les declaracions de la consellera pocs dies després de l'anunci de l'acord per al traspàs, on posava l'exemple de la infraestructura de l'R3 fins a Puigcerdà, que deia que seria traspasada. Però Puigcerdà a la Tor de Querol quedava en una espècie d'espai desconegut, en una espècie de llimbs. I, clar, això és una cosa que també s'ha de resoldre. Nosaltres volem el traspàs, el traspàs de tota la xarxa, sencera i no a trossos, perquè el nostre marc és el marc dels Països Catalans. I pensem que l'estratègia de trossejar la xarxa per poder dir que s'aconsegueixen més engrunes pot acabar inclús perjudicant el servei ferroviari.

El tram entre Puigcerdà i la Tor és un exemple d'això que ens temem, que per tal que la infraestructura de la línia R3 sigui traspasada a la Generalitat, per allò que transcorri íntegrament dins de Catalunya, el Govern acabi renunciant a que els serveis arribin a la Tor, que permet precisament la correspondència amb els serveis ferroviaris de l'altra banda del Pirineu, cap a Tolosa i fins i tot cap a París, en tren nocturn també, ara que més que mai ens convé trobar alternatives ferroviàries a l'avió. I tres quarts del mateix podem dir amb els serveis de Cervera de la Marenda, que, per cert, en tretze anys de competència del Govern, en la informació dels serveis segueix sent anomenat Cerbère, en francès. I, de fet, ens alegrem del compromís que ha adoptat ara la Generalitat per canviar-ne el nom.

L'esmena que no ens han acceptat, en canvi, és la que fèiem per expressar que, tot i la responsabilitat principal de l'Estat en les deficiències del servei de rodalies, el Govern de la Generalitat també n'ha estat responsable, quan tots aquests anys, des del primer traspàs fet el 2010, no s'ha dotat d'una estructura ni recursos propis per exercir les seves competències com a titular del servei de rodalies. Renfe i Adif certament poden fer una gestió deficient del sistema de rodalies, però si el titular del servei no es dota dels mitjans per estar-hi a sobre la responsabilitat també és de la Generalitat, per omissió, per inacció. I fins aquest darrer febrer no es va crear la Subdirecció General de Transport Ferroviari i fins fa tres mesos, després que ho haguessim demanat com a CUP, no s'havien convocat les places per dotar amb recursos personals aquesta subdirecció general.

No passa res per admetre que, tot i no haver estat un traspàs complet, el del 2010, el Departament de Territori mai no s'ha acabat de sentir seus els serveis de rodalies, com bé ho ha fet –i això sí que ho ha fet– amb el servei de bus interurbà, que al capdavall els acaben operant empreses privades. I la mostra d'això també la tenim en els diversos grups d'usuaris de defensa de diverses línies del tren, que donen unes quantes voltes al Departament de Territori en tenir la iniciativa per millorar els serveis de rodalia.

Esperem que amb el traspàs que acabem tenint la Generalitat es cregui de veritat això de concebre tota la xarxa de transport públic i que *recapaciti –recapaciti–* amb diferents operacions que té sobre la taula, com l'R-Aeroport, dissenyada exclusivament per trobar una manera d'introduir ferrocarrils a rodalies, o de prioritzar fer un túnel que travessi tot Collserola pel simple fet de ser ferrocarrils o que es mostri clarament en contra del despropòsit que suposa treure l'estació de Figueres del centre de la ciutat i del costat de l'estació d'autobusos.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el senyor Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats... És cert –i el Govern d'Espanya ho ha reconegut– que a Catalunya s'han executat inversions per sota del pressu-

postat en comparació amb alguna altra comunitat autònoma. Tan cert és això com que aquesta tendència ha canviat des de que el president del Govern d'Espanya és Pedro Sánchez. És a Catalunya on s'estan executant en aquests moments..., hi ha més pressupostació i, a més a més, s'estan executant més els pressupostos en comparació amb alguna altra comunitat autònoma, bàsicament per revertir –bàsicament per revertir– la manca d'inversió que havíem patit en etapes anteriors.

Em referiré al tren, però podria parlar-li d'altres inversions, però em referiré al tren. Vostès saben que el Govern d'Espanya va aprovar el pla de rodalies 2020-2030 dividit en dos períodes: 2020-2025 i 2026-2030. Doncs, bé, del primer període, que la pressupostació eren 4.622 milions d'euros, en aquests moments ja se n'han executat mil i 2.224 estan ja en execució. De fet, l'operadora, que és Renfe, ha adquirit cent un nous trens, que són els que han de donar servei nou en el sistema de rodalies i regionals. I, a més a més, aquí hi podríem afegir els 559 milions d'euros que també estan en execució del Corredor Mediterrani. És a dir, tot aquest paquet –és a dir, al voltant de 6.300 milions–, per millorar el transport públic a Catalunya, el sistema ferroviari.

Nosaltres hem presentat una esmena que no ha estat acceptada i que considerem que aquí hi ha un error d'apreciació respecte a qui ha formulat aquesta proposta, que és traspasar els serveis Avant. Els serveis Avant són contractes d'obligació de servei públic, igual que podríem parlar dels sistemes aeris o dels sistemes de transport per carretera. En aquest cas, en el sistema ferroviari, a més, són contractes que estan molt..., perquè estan subjectes a les regles de mercat, estan molt controlats per la Unió Europea.

Qui els presta? Doncs l'únic operador que hi ha en aquestes vies o que hi havia en aquestes vies en aquest moment, que és l'operadora Renfe. Quin és el problema? I que, a més a més, circulen no per les línies convencionals, sinó per les línies estàndard. Quin és el problema, senyora Casol? Que l'operador és Renfe? Que hi han poques places a criteri de vostès? Bé, haguessin pogut proposar que el Govern de la Generalitat financés part d'aquestes places. O, més ben dit, que el Govern de la Generalitat, si és que té algun operador, tragués a concurs, com es fa en la resta del sistema ferroviari europeu, aquests trajectes.

Bé, en tot cas, aquí no ens hem posat d'acord. I és cert, el Grup Parlamentari Socialistes i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per donar lloc a la inversió un altre cop del Govern de Pedro Sánchez van arribar a un acord sobre el traspàs de rodalies. Un traspàs que serà complex, que s'haurà de treballar. S'han creat comissions per tirar-ho endavant. De fet, el comissionat que tenia el Govern d'Espanya respecte al compliment del pla de rodalies és el que el president de la Generalitat ha nomenat com a comissionat per fer el seguiment d'aquest traspàs.

Nosaltres creiem que el que cal és garantir que hi hagi un traspàs real i eficaç, que és en el que estem. No ens complicarem ara, si ha de ser integral o complet, com diuen vostès. El traspàs ha de ser real i eficaç.

De fet, li recordo que aquesta no és una posició nova del PSC o del PSOE. El 2016 hi havia un diputat que es deia Germà Bel, que em sembla que era del grup català Democràcia i Llibertat –vostès han canviat moltes vegades de nom–, que va arribar a un acord amb el meu partit justament per començar a implementar això que estem fent avui.

I, si vostès no haguessin sortit del Govern de la Generalitat de Catalunya, aquests acords que avui s'han formalitzat s'haurien pogut activar un any i mig abans. Perquè era l'acord a què el Govern d'Espanya, amb el conseller Puigneró i el secretari general del departament, que es diu Ricard Font, ja havien arribat. És a dir, no estem descobrint la sopa d'all. El que passa, que vostès canvien molt ràpidament de posició. Suposo que en aquest cas (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, presidenta– per diferenciar-se d'Esquerra Republicana, però el que s'ha acordat és el que vostès defensaven fa un any i mig enrere.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, presidenta. Señores diputados... Pues en el marco de los vergonzosos acuerdos a los que el Partido Socialista, liderado por Pedro Sánchez, ha llegado con diversos partidos comunistas y separatistas de toda índole, tratamos esta nueva moción relacionada con las cercanías ferroviarias de Cataluña y su traspaso a la Generalitat, aunque en esta ocasión no vemos grandes novedades respecto a otras mociones similares planteadas por los grupos separatistas; es más de lo mismo.

Y más parece un ataque de celos de Junts ante el logro obtenido por Esquerra Republicana del débil Gobierno del señor Sánchez, que es capaz de regalar trozos fundamentales del Estado, como las infraestructuras y el transporte ferroviario, a cambio de conservar su trono unos meses más. La posición de VOX en este asunto es clara y ha sido manifestada en numerosas ocasiones en este Parlamento. VOX se opone con rotundidad a que se trocee la red nacional de ferrocarriles. Y VOX se opone a la ruptura de las empresas Renfe y Adif.

Esta oposición a este traspaso no quiere decir para nada que estemos satisfechos con el servicio ferroviario prestado por el actual Gobierno socialista. Es obvio que los servicios públicos han sufrido un deterioro importante en los últimos años en toda España, y a este deterioro no es ajeno el servicio ferroviario. Solo tenemos que leer la prensa estos días para comprobar que las incidencias, las averías y el deficiente servicio ferroviario se da en toda España, también en Cataluña. Estos son los tristes resultados de la mala gestión del Gobierno socialista de Pedro Sánchez. Pero ¿alguien piensa que el servicio ferroviario de cercanías va a mejorar por el simple hecho de que se transfiera a la Generalitat de Catalunya? Yo creo que no. El servicio funcionará igual o peor. Pero nos va a salir mucho más caro –mucho más caro.

De momento ya podemos ver cómo, en el acuerdo firmado entre el PSC y Esquerra Republicana, acuerdan entregar 132 millones de euros a la Generalitat, más otras aportaciones económicas a cuantificar. Se crea un grupo de trabajo entre el ministerio y la Generalitat. Se crea otra comisión. Se crea un organismo de seguimiento y participación. Se crea la empresa Rodalies de Catalunya, con participación mayoritaria de la Generalitat. Y, por si esto fuera poco, pues, la Generalitat ha creado la figura del comisionado para el traspaso integral de cercanías. Bueno, no se sabe qué hará, pero seguro que será otro separatista muy bien pagado. *(Alguns aplaudiments.)*

Ante todo este despliegue de burocracia, de nuevos organismos inútiles, de nuevas entregas de cientos de millones de euros al Gobierno separatista, cabe preguntarse: ¿de verdad era esto necesario? ¿De verdad lo era? ¿Consideran ustedes que lo era? ¿No hay ningún socialista sensato que se oponga a todo este despilfarro y al desmantelamiento del Estado? Parece que no –parece que no–, por lo menos hoy parece que no. Esto no es más que otra de las facturas que el Gobierno socialista de Pedro Sánchez paga a los partidos separatistas para mantenerse unos meses más en el poder.

Pero desde VOX queremos transmitir un mensaje de esperanza a todos los ciudadanos españoles. En VOX no nos sentimos vinculados por este acuerdo infame entre socialistas y separatistas. No nos compromete. *(Alguns aplaudiments.)* Y por eso garantizamos a todos los españoles que, cuando VOX gobierne, reconstruiremos todo lo que separatistas, comunistas y socialistas están destruyendo, y todos los servicios ferroviarios que los socialistas quieren regalar a los separatistas volverán a ser gestionados por el Estado.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Si m'ho permet el Grup Parlamentari de Junts, jo els hi proposaria un canvi de títol a la moció. De fet, la moció parla al voltant de rodalies, però la moció es podria dir «Doctor Jekyll i Mister Hyde», perquè podria ser: «Quan arribem a un acord Junts per Catalunya és una victòria; quan arriba a l'acord algú altre és una derrota», no? O també es podria dir: «Quan pactem Junts amb el Govern de l'Estat és una jugada mestra, i quan acorden altres amb el Govern de l'Estat és una rendició.» Per tant, jo crec que és una mica el resum del que estem veient també aquests dies.

Nosaltres, ja els hi dic, no entrarem en la seva competició infinita i en les seves consideracions sobre els diferents acords. Nosaltres celebrem tots els acords als quals hem arribat, i crec que són bons per a Catalunya. I, a més, jo crec que podem estar tots i totes d'acord que el traspàs és una bona notícia per a Catalunya i que, en aquest cas, també l'acord a què s'ha arribat és una victòria política per a Catalunya. Jo crec que és una cosa –no ho sé, no sé si m'atreviria a dir– molt catalana, però és que sembla ser que no sabem guanyar. És que, fins i tot quan guanyem, volem posar-li totes les pegues i veure sempre el got mig buit i mai en clau positiva o mig ple.

I jo crec que val la pena també que fem una consideració de com hem arribat fins aquí amb rodalies, perquè és evident que hi ha una manca per part d'inversió de l'Estat. Allò que també hem dit diverses vegades de la *lluvia de millones* i, evidentment, en clau de Catalunya no seré jo qui ho desmenteixi, quan ho hem reclamat moltes vegades. Però també hi ha una qüestió de model –hi ha una qüestió de model. Vostès, Junts per Catalunya va formar part de la fallera de l'AVE. És veritat que vostès tenien allò..., com era? Sí, això, l'AVE pel litoral. I també me'n recordo, d'aquest tema, però vostès van prioritzar àmpliament..., i aquí van coincidir amb el Partit Popular i també amb el Partit Socialista, que la màxima prioritat de l'articulació ferroviària a Espanya era l'AVE. I, per tant, fins i tot abandonant evidentment el tren de la majoria, que era rodalies.

Però després hi ha una segona fallera, que també el senyor Terrades i el Partit Socialista n'han format durant molts anys part, que és: vostès van prioritzar un model d'infraestructura arreu del país que era autovies i autopistes, i fins i tot van apostar per la construcció desdoblant. És a dir, teníem trams d'autopista en què es construïa al costat un tram d'autovia, perquè eren incapaços, en aquest cas, de plantejar un model de mobilitat sostenible. I això és el que també va ser històricament, per exemple, Convergència. De fet, recordar que vostès van votar també a favor del rescat de les autopistes de Madrid, que és una cosa que també a vegades obliden.

Però, en tot cas, jo crec que estem també en un altre escenari, i jo també vull posar-ho en valor, és a dir, el ritme inversor, és a dir, el pla de rodalies 2008-2023, que fixava un horitzó de pràcticament 4.500 milions d'euros per al 2025..., anem a ple rendiment. I aquestes són les dades. No són les meves dades, són del senyor... No, si vostès volen desmentir el senyor Pere Macias, doncs també l'hi expliquen directament. Però estem a un cinquanta per cent de licitació del pla de rodalies. Estem pràcticament al seixanta per cent d'adjudicació, i acabarem el 2023 amb pràcticament el cinquanta per cent, en aquest cas, de l'execució, és a dir, pagat –pagat– i pràcticament posat en marxa. I, per tant, jo crec que això és el que hem de garantir i crec que és el que ens ha de preocupar. Tenim un bon acord, i el que hem de garantir és que el ritme inversor de l'Estat es manté més enllà del traspàs i de la creació d'aquesta empresa mixta de Rodalies de Catalunya.

I després no cometre errors. És a dir, jo, per exemple, crec que s'ha fet una bona feina, en aquest cas, des de l'oficina de Rodalies de Catalunya, i per mi té sentit que

es fusioni o que estigui, en aquest cas, fins i tot la mateixa persona, que és el comissionat, pel seguiment del traspàs, perquè al final, si anem a la creació d'una empresa mixta, és que crec que no hem de posar-hi més barrets. Hem de fer que, evidentment, el traspàs garanteixi els drets dels treballadors i treballadores. Assumir també el *know-how* i el coneixement que tenen, en aquest cas, des de l'actual operadora, i traslladar-lo, en aquest cas, a aquesta empresa mixta, perquè serà molt més complexa la gestió del servei. I evidentment que en els propers pressupostos de la Generalitat, i especialment en aquest cas als pressupostos de l'Estat, ja incorporin les tarifes per al..., incorporin les partides per al dèficit tarifari i les compensacions per la gestió de la Generalitat.

I, finalment, que no entrem en una lògica de doble xarxa, sinó que entrem en la lògica d'una xarxa única i, evidentment, per tant, tinguem un únic centre de control a Catalunya. Això és el que ens ha de preocupar. No ens ha de preocupar la seva batalla política o, en tot cas, les seves consideracions sobre les negociacions, que ja sabem com funcionen: quan acorden vostès és una jugada mestra; quan acordem els altres sempre és una mala notícia. Em sembla que no és exactament així.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidente..., presidenta. Diputados, diputadas... Hemos visto en estos días ya todas las posiciones sobre el último acuerdo de *rodalies*. El *president* Aragones y la *consellera* han dicho que es un acuerdo histórico, que marca un antes y un después, y se felicitan tanto que casi extraña que la gente no esté ya más feliz en los andenes.

Luego tenemos aquí a quien presenta la moción, Junts, que le ha dado un ataque de celos –ya lo han dicho algunos antes que yo– y, como el acuerdo no lo han conseguido ellos, les parece la cosa más triste de la historia de Cataluña. Y luego tenemos al Partido Socialista, el más profesional del trilerismo. Por la mañana firma con Esquerra Republicana un acuerdo que habla de romper Renfe, de despedazar Adif, de cargárselo todo y, por la tarde, firma con los sindicatos absolutamente todo lo contrario, sin despeinarse.

Y no se preocupen que el señor Sánchez es capaz de engañar a unos y a otros. De lo que no es capaz, el señor Sánchez, es de defender la verdad, porque la verdad es que el único interés que los partidos separatistas han tenido en *rodalies* es utilizar el descontento de los viajeros para generar sensación de agravio a base de mentiras y culpar de todo al Gobierno de España. Se han hartado de decir con absoluta falta de rigor que que el Estado gestionase la vía y la Generalitat gestionase el servicio era una anomalía intolerable, cuando la realidad es que la distribución de competencias que tenemos es la misma que hay por toda Europa y que hay montones de competencias que tiene la Generalitat que simplemente ni sabe ni quiere utilizar.

Y lo que han firmado ahora técnicamente no hay quien lo entienda, y desde luego no es lo que necesita *rodalies*. Y cuando digo que las competencias que tienen ni saben ni quieren utilizarlas, no lo digo por decir; lo evidencia el propio Govern. Vamos a verlo. En primer lugar, un artículo de la *consellera*: «Traspàs de rodalies, Catalunya hi guanya.» En él, lo único que se dice sobre sus planes para *rodalies* es: «Començarem una nova etapa millorant la comunicació i amb un millor tracte a l'usuari.» Pero ¿qué clase de tomadura es esta? «Mejoraremos la comunicación.» ¿Y por qué llevan diez años sin hacerlo? ¿Si la comunicación y la información al viajero hace diez años que son responsabilidad única y exclusivamente del Govern de la Generalitat! ¿O se creen que esa erre de «*rodalies*» se le ocurrió al Ministerio de Fomento? Esa erre y pintar los trenes de naranja es lo único que aportó el Govern de la Generalitat.

Otro ejemplo de que no utilizan sus propias competencias, muy digno de comentar, es este tuit. Un tuit muy oportunista de la *consellera*. En cuanto oyó que había un retraso, sacó la pistola: «Comença la setmana de forma complicada. Molèsties constants, incomprensibles. Mai més en el nou rodalies.» Digo yo que, si la *consellera* realmente ve que hay retrasos y le preocupan, lo que hace es ir a ver qué ha pasado, no correr a poner un tuit. Porque lo que había pasado es que había habido un robo por cable, en este caso en la R3, entre Figaró y Puigcerdà. Pero es que los robos por cables son muy muy frecuentes en *rodalies*.

Retrasos en la R4 y en la R8; esto es del 15 de noviembre. El tuit de la *consellera* era de una incidencia del 27. Retrasos también por un robo de cable en Martorell, del 3 de noviembre. «Un incident que provoca retards en l'R4.» Esto es del 14 de octubre. Otro robo en la subestación de la Torrassa, el 12 de octubre. Otro en Sant Feliu. Y así sin parar. Estos son de los últimos dos meses.

Si de verdad le preocuparan los retrasos, el día de la incidencia, la *consellera*, en vez de correr a poner un tuit, hubiera corrido a sentarse con el *conseller* Elena a diseñar un plan de choque para reducir este tipo de robos, cosa que muchos trabajadores de Renfe y Adif esperan desde hace tiempo y muchos viajeros acabarían agradeciendo. Pero no, de eso no habla la *consellera*, ni esta moción de Junts, que nosotros, por supuesto, no apoyaremos.

Tampoco habla de la necesidad de más recursos para mantenimientos ni de eliminar cuellos de botella, ni de pensar ya en un tercer túnel para atravesar Barcelona. Que el túnel de plaza Cataluña y el de paseo de Gracia ya están muy saturados. De este tipo de cuestiones es de lo que quienes de verdad nos preocupamos por *rodalies* creemos que deberíamos hablar, y trabajaremos para que podamos hacerlo. Mientras eso no pase, pues, no cuenten con nosotros para alimentar su victimismo, porque nosotros nos tomamos *rodalies* muy en serio, y para hacer de palmeros ya tienen al PSC.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Ferran Estruch i Torrents.

Ferran Estruch i Torrents

Presidenta, consellera, diputats i diputades... Diputada Casol, sap l'estima que li tinc, i també li diré que sap greu el to tant de la interpellació de l'altre dia com també d'avui; no només el to, sinó també el fons. No entenc la necessitat que tenim, que té de criticar, que tenen de criticar els acords que fan els altres. Nosaltres valorem positivament l'acord de Brussel·les que van fer. Tant costa dir que aquest acord de rodalies és bo per a Catalunya? (*Alguns aplaudiments.*) No passa res.

Diuen que no ho és, un bon acord. I com és que en el seu acord es parla zero vegades de rodalies? (*Alguns aplaudiments.*) És que siguem una mica seriosos –siguem una mica seriosos–, perquè ens hi juguem el país, ens hi juguem les infraestructures i ens hi juguem el futur. I crec que no fem un favor ni a l'independentisme ni al país..., aquesta actitud infantil que vostès tenen.

I no és un acord de cogestió; és un acord de traspàs –no és un acord de cogestió i és un acord de traspàs. I deixin la retòrica: Rodalies de Catalunya gestionarà totes les erres. Hi ha un traspàs de titularitat. Hi ha recursos necessaris, el dèficit. I que serà fàcil? Evidentment que no, com totes les coses que no seran fàcils, i més com negociar, com negociar amb Espanya o negociar amb el Partit Socialista no és fàcil, com totes les negociacions.

I també deixin-me que els hi digui que no crec que facin un bé al país ni a l'independentisme, aquestes acusacions contínues de l'«a cambio de nada» o, com he dit, «cobrar per avançat». I el català a Europa és cobrar per avançat?

Jo crec que no es tracta d'això. Es tracta de sumar, d'avançar (*alguns aplaudiments*) i de construir un futur per a la gent que pateix cada dia els retards de rodalies i el nefast servei: 400.000 persones cada dia. Crec que es mereixen més respecte i es mereixen que trobem solucions, que el Govern trobi solucions i que anem tots junts a defensar-los. Ja els hi dic, si aquest acord, que nosaltres creiem que és un acord històric, no és bo, l'haguessin pogut millorar.

I nosaltres ja li avanço, ja li he dit que votarem a favor d'aquesta moció perquè ho recull i que el comissionat vingui al Parlament i que el treballem i que lluitem per millorar cada dia i perquè sigui una realitat. I haurem d'estar amatents. Entenc totes les alertes, tots els avisos, si ho entenem, perquè nosaltres hem estat negociant, que és el que vostès ara comencen a fer i han decidit que és la via, i ens n'alegrem i ens n'alegrem molt. (*Alguns aplaudiments.*)

Nosaltres, quan les coses no vagin bé, no els culparem a vostès dels incompliments del PSOE; nosaltres no ho farem, com vostès fan reiteradament. I cansa, i cansa molt, ja els hi dic. I cansa molt.

I, com deia –per no allargar-me, perquè ja és tard–, crec que l'acord assolit per Esquerra és un bon acord, és un bon acord per al país, per a la gent, per millorar la vida de la gent, perquè això ens mou, això ens mou a estar aquí, als diputats i diputades d'Esquerra Republicana. Això mou el Govern a treballar cada dia, és millorar la vida de la gent. I ho deia aquest matí el diputat Cid –i em permeti recollir-ho–: no fem petites les victòries que anem assolint. Per què les fem petites? Alegrem-nos-en, defensem els acords, fem grans les victòries d'aquest país. És el que ens toca fer i les responsabilitats que tenim amb el nostre poble.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Cristina Casol Segués.

Cristina Casol Segués

Bé; gràcies, presidenta. Agraïxo la disposició i la bona feina de la diputada Montserrat Vinyets per les esmenes de correcció i d'addició, perquè, efectivament –efectivament–, som en el marc dels Països Catalans. (*Alguns aplaudiments.*)

Diputat Terrades, el PSOE està molt disposat des de que el president Pedro Sánchez necessita Junts, perquè abans també hi era i no estava tan ben disposat. I perquè el traspàs sigui eficaç –perquè el traspàs sigui eficaç– ha de ser complet, no hi ha altra manera. Ha de ser un traspàs complet, perquè, si no, l'eficàcia es perd.

I Avant, respecte a l'Avant, jo viatjo de Lleida a Barcelona cada dia amb els serveis d'Avant –cada dia. I és cert, moltes vegades no tinc tren, perquè no n'hi han prous, no hi han proutes places. I és possible que avui m'haja de quedar a dormir aquí a Barcelona depèn de l'hora que acabem aquest Ple. Això em passa moltes vegades. Però són vostès, li recordo que són vostès qui van negociar els pressupostos amb el Govern, i són vostès qui no van prioritzar els serveis d'Avant. Són vostès.

Diputat Cid: Doctor Jekyll i Mister Hyde; per competició la de Sumar i Podemos, no? (*Remor de veus.*)

Diputat Ferran Estruch, no és un bon acord per a Catalunya –no és un bon acord per a Catalunya. A mi em sap greu dir-los-ho, però és que no és un bon acord per a Catalunya. És un acord a mitges, és un acord de la mà de l'Estat, és un acord que trosseja línies. I jo entenc que és normal que vostès vulguin treure pit d'aquest acord, però, mare de Déu, és un acord, la veritat... Bé, suposo..., bé, és el vostre, però no és un bon acord per a Catalunya. No és un bon acord –no és un bon acord.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem, tot seguit, a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 20-24 i el punt 19 de l'ordre del dia.

(Pausa llarga.)

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a millorar l'accés de les dones víctimes de violència masclista als serveis de l'Administració de justícia (continuació)

302-00361/13

Comencem per la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per millorar l'accés de les dones víctimes de violència masclista al servei de l'Administració de justícia.

Comencem votant els punts 1, 7, 11, 12 i 15.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 112 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Votem ara els punts 5 i 10.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 109 vots a favor, 7 en contra i 3 abstencions.

Votem el punt 14.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 109 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 16.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 118 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

I votem la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 110 vots a favor, 7 en contra, cap abstenció, i dues persones que no han votat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats en matèria educativa (continuació)

302-00362/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats en matèria educativa.

Comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 106 vots a favor, 7 en contra i 6 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 112 vots a favor, 7 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 106 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 81 vots a favor, 7 en contra i 31 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 115 vots a favor, 3 en contra i 1 abstenció.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 112 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 68 vots a favor, 7 en contra i 44 abstencions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 100 vots a favor, 7 en contra i 12 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 88 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Votem ara el punt 13.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 99 vots a favor, 13 en contra i 7 abstencions.

Votem el punt 14.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 90 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Votem ara el punt 14 bis lletra *a*.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 98 vots a favor, 7 en contra i 14 abstencions.

Votem ara el punt 14 bis lletra *b*.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 106 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

Votem ara el punt 14 bis lletra *c*.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 97 vots a favor, 12 en contra i 10 abstencions.

I votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 119 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les residències (continuació)

302-00363/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les residències.

Comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 80 vots a favor, 7 en contra i 31 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 89 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 102 vots a favor, 14 en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 20 vots a favor, 99 en contra i cap abstenció.

Passem ara al punt 8 bis.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 51 vots a favor, cap en contra i 68 abstencions.
Passem a votar el punt 9.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 17 vots a favor, 70 en contra i 32 abstencions.
Votem ara el punt 12.a.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 59 vots a favor, 31 en contra i 29 abstencions.
Votem el punt 12 bis.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 83 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.
Votem ara els punts 14 i 17.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 119 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
Votem el punt 16.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 118 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
I votem ara la resta de punts.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 90 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància (continuació)

302-00367/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre polítiques d'atenció a la infància.

Comencem votant el punt 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 111 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.
Votem el punt 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 119 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
Votem el punt 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 112 vots a favor, 7 en contra i cap abstenció.
Votem el punt 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 67 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.
Votem ara el punt 5.a.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 107 vots a favor, 7 en contra i 5 abstencions.
Votem ara el 5.b.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 105 vots a favor, 6 en contra i 8 abstencions.
Votem ara el 5.b bis.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 114 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.
Votem els punts 5.c i 5.e.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 107 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.
I votem el 5.d.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 107 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dèficit fiscal i el deute històric (continuació)

302-00364/13

Passem a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dèficit fiscal i el deute històric.

Comencem votant els punts 1 i 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 70 vots a favor, 47 en contra i 2 abstencions.

Passem a votar ara el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 61 vots a favor, 52 en contra i 6 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 60 vots a favor, 52 en contra i 7 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 60 vots a favor, 47 en contra i 12 abstencions.

I votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 67 vots a favor, 47 en contra i 5 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre Rodalies de Catalunya (continuació)

302-00365/13

I votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre Rodalies de Catalunya.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 72 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.a.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 71 vots a favor, 15 en contra i 33 abstencions.

I votem ara la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 104 vots a favor, 15 en contra i cap abstenció.

Acabades les votacions, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i deu minuts.